תורה נבֿיאים וכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

יְשַעְיָה

א 1 די זעונג פֿון ישַעיָהו דעם זון פֿון אָמוצן, וואָס ער האָט געזען
אויף יהודה און ירושלים, אין די טעג פֿון עוּזִיָהו, יוֹתָם, אָחָז,
יחִזקִיָהו, די מלכים פֿון יהודה.

2 הערט איר הימלען, און פֿאַרנעם דו ערד,
וואָרום גאָט האָט גערעדט:
קינדער האָב איך דערצויגן און אויפֿגעבראַכט,
און זיי האָבן געבראָכן אָן מיר.
3 אַן אָקס ווייס זײַן בעל-הבית,
און אַן אייזל די קאָריטע פֿון זײַן האַר;
ישׂראל ווייס ניט,
מײַן פֿאָלק קוקט זיך ניט אום.

4 וויי, זינדיקע אומה,
פֿאָלק מיט פֿאַרברעכן באַשווערט,
זאָמען פֿון שלעכטסטוער,
קינדער פֿאַרדאָרבענע!
פֿאַרלאָזט האָבן זיי גאָט,
געלעסטערט דעם הייליקן פֿון ישׂראל,
אַהינטער זיך אָפּגעקערט.
5 ווּ נאָך ווילט איר געשלאָגן ווערן,
וואָס איר קערט אײַך נאָך מער אָפּ?
דער גאַנצער קאָפּ איז קראַנק,

און דאָס גאַנצע האַרץ איז אין ווייטאָג;
6 פֿון פֿוסטריט ביזן קאָפּ
איז אין אים קיין גאַנץ גליד ניטאָ,
נאָר אַ ריס און אַ בייל און אַן אייַטעריק ווּנד;
ניט אויסגעדריקט זייַנען זיי געוואָרן,
און ניט פֿאַרבונדן, און ניט מיט אייל דערווייכט.
7 אייַער לאַנד איז אַ וויסטעניש,
אייַערע שטעט זייַנען אין פֿייַער פֿאַרברענט;
אייַער ערד – פֿרעמדע פֿאַרצערן זי אייַך אַנטקעגן,
און וויסט איז זי ווי דער איבערקער פֿון אַ פֿלייצונג.

8 און געבליבן איז טאָכטער צִיון,
ווי אַ בייַדל אין אַ ווייַנגאָרטן,
ווי אַ נאַכטלעג אין אַ פּלוצערפֿעלד,
ווי אַ וואַכבוד פֿון ריטלעך.
9 ווען ניט גאָט פֿון צבָאות
וואָלט אונדז אַ קליין איבערבלייַב געלאָזט,
וואָלטן מיר ווי סדום געוואָרן,
צו עַמורָה וואָלטן מיר געווען געגליכן.

10 הערט דאָס וואָרט פֿון יהוה,
איר פֿירער פֿון סדום;
פֿאַרנעמט די לער פֿון אונדזער גאָט,
איר פֿאָלק פֿון עַמורָה.
11 צו וואָס מיר אייַערע פֿיל שלאַכטאָפּפֿער?
זאָגט גאָט,
איך בין זאַט מיט בראַנדאָפּפֿער פֿון ווידערס,
און מיט פֿעטס פֿון געשטאָפּטע;
און בלוט פֿון אָקסן און שעפּסן און בעק
וויל איך ניט האָבן.
12 אַז איר קומט זיך ווייַזן פֿאַר מיר,
ווער בעט דאָס פֿון אייַך מייַנע הויפֿן צו טרעטן?
13 ניט ברענגט מער קרבנות אומזיסט,
אַן אומווערדיקע דעמפֿונג איז דאָס מיר;
ראש-חודש און שבת, רופֿן אַ צונויפֿרופֿונג –
אומרעכט מיט אייַנזאַמלונג קען איך ניט לייַדן;

14 אײַערע ראש-חודשן און אײַערע יום-טובֿים
האָט פֿײַנט מײַן זעל;
זײ זײַנען מיר צו לאַסט געװאָרן,
איך קען זײ ניט פֿאַרטראָגן.
15 און אַז איר שפּרײט אױס אײַערע הענט,
װעל איך פֿאַרהױלן מײַנע אױגן פֿון אײַך;
און פֿיל איר זאָלט ניט תּפֿילה טאָן,
הער איך ניט צו;
אײַערע הענט זײַנען פֿול מיט בלוט.
16 װאַשט אײַך, רײניקט אײַך,
טוט אָפּ אײַערע שלעכטע מעשׂים
פֿון קעגן מײַנע אױגן,
הערט אױף שלעכטס טאָן;
17 לערנט גוטס טאָן,
זוכט גערעכטיקײט,
שטאַרקט דעם געדריקטן,
טוט רעכט דעם יתום,
נעמט זיך אָן פֿאַר דער אלמנה.

18 קומט נאָר, און לאָמיר זיך דורכרעדן,
זאָגט גאָט:
אױב אײַערע זינד װעלן װי קאַרמין זײַן,
װעלן זײ װײַס װי שנײ װערן;
אױב זײ װעלן רױט זײַן װי װערמילפֿאַרב,
װעלן זײ װי װאָל װערן.
19 אױב איר װעט װעלן און װעט צוהערן,
װעט איר עסן דאָס גוטס פֿונעם לאַנד;
20 אָבער אַז איר װעט ניט װעלן, און װעט װידערשפּעניקן,
װעט איר פֿון דער שװערד געגעסן װערן;
װאָרום דאָס מױל פֿון גאָט האָט גערעדט.

21 װי איז אַ זונה געװאָרן
די געטרײַע שטאָט!
געװען פֿול מיט גערעכטיקײט,
רעכטפֿאַרטיקײט פֿלעגט רוען אין איר,
און אַצונדערטאָ – מערדערס.

22 דייַן זילבער איז פּסולת געוואָרן,
דייַן טראַנק איז מיט וואַסער געמישט.
23 דייַנע האַרן זייַנען אָפּקערערס,
און חבֿרים פֿון גנבֿים;
איטלעכער האָט ליב שוחד,
און יאָגט זיך נאָך געצאָלט;
דעם יתום טוען זיי ניט קיין רעכט,
און דער שטרייַט פֿון דער אלמנה גייט זיי ניט אָן.

24 דרום זאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות,
דער מאַכטיקער פֿון ישׂראל:
אָ, איך וועל זיך שטילן אָן מייַנע פֿייַנט,
און זיך נוקם זייַן אָן מייַנע שׂונאים.
25 און איך וועל קערן מייַן האַנט אויף דיר,
און לייַטערן ווי מיט לויג דייַנע פּסולת,
און אָפּטאָן אַלע דייַנע בלייַען.
26 און איך וועל אומקערן דייַנע ריכטער ווי צוערשט,
און דייַנע יועצים ווי אין אָנהייב;
דערנאָך וועט מען דיך רופֿן
דער כּרך פֿון גערעכטיקייט,
די געטרייַע שטאָט.
27 ציון וועט דורך גערעכטיקייט דערלייזט ווערן,
און אירע צוריקגעקערטע דורך רעכטפֿאַרטיקייט.
28 און אַ בראָך אויף די פֿאַרברעכער און זינדיקע אין איינעם;
און די וואָס פֿאַרלאָזן גאָט, וועלן פֿאַרלענדט ווערן.
29 וואָרום מע וועט צו שאַנד ווערן
פֿון די אייַכנביימער וואָס איר האָט געגלוסט,
און איר וועט זיך שעמען
מיט די גערטנער וואָס איר האָט אויסדערווײלט.
30 וואָרום איר וועט זייַן ווי אַ טערעבינט
וואָס זייַן בלאַט ווערט פֿאַרוועלקט,
און ווי אַ גאָרטן
וואָס האָט ניט קיין וואַסער.
31 און דער שטאַרקער וועט ווערן ווי פֿלאַקסשטרוי,
און זייַן ווערק אַ פֿונק

און ביידע אין איינעם וועלן ברענען,
און קיין לעשער וועט ניט זײַן.

ב 1 דאָס וואָרט וואָס ישַעיָהו דער זון פֿון אָמוצן האָט געזען אויף
יהודה און ירושלים.

2 און עס וועט זײַן אין סוף פֿון די טעג,
וועט שטיין פֿעסט דער באַרג פֿון גאָטס הויז
אויבן אָן פֿון די בערג,
און דערהויבן איבער די הייכן;
און אַלע פֿעלקער וועלן צו אים שטראָמען.
3 און פֿיל אומות וועלן גיין און וועלן זאָגן:
קומט, און לאָמיר אַרויפֿגיין צום באַרג פֿון יהוה,
צום הויז פֿון דעם גאָט פֿון יעקבֿ;
און ער וועט אונדז לערנען פֿון זײַנע וועגן,
און מיר וועלן גיין אין זײַנע שטעגן;
וואָרום פֿון צִיון וועט אַרויסגיין אַ תּורה,
און גאָטס וואָרט פֿון ירושלים.
4 און ער וועט משפּטן צווישן די פֿעלקער,
און אַנטשיידן איבער פֿיל אומות;
און זיי וועלן שמידן זייערע שווערדן אויף אַקעראײַזנס,
און זייערע שפּיזן אויף צווײַגמעסערס;
אַ פֿאָלק קעגן אַ פֿאָלק וועט ניט הייבן אַ שווערד,
און מע וועט ניט מער לערנען מלחמה.

5 הויז פֿון יעקבֿ, קומט, און לאָמיר גיין
אין דעם ליכט פֿון גאָט.
6 וואָרום האָסט פֿאַרלאָזט דײַן פֿאָלק, דאָס הויז פֿון יעקבֿ,
ווײַל זיי זײַנען פֿול מיט כּישוף פֿון מזרח,
און מיט וואָרזאָגער אַזוי ווי די פּלִשתּים,
און מיט פֿרעמדגעבאָרענע זאַכן גיבן זיי זיך אָפּ.
7 און אָנגעפֿילט געוואָרן איז זײַן לאַנד מיט זילבער און גאָלד,
און ניטאָ קיין שיעור צו זײַנע אוצרות;
8 און אָנגעפֿילט געוואָרן איז זײַן לאַנד מיט פֿערד,

און ניטאָ קיין שיעור צו זײַנע רײַטוועגן.
און אָנגעפֿילט געוואָרן איז זײַן לאַנד מיט אָפּגעטער;
צום ווערק פֿון זייערע הענט טוען זיי זיך בוקן,
צו וואָס זייערע פֿינגער האָבן געמאַכט.
9 און געבויגן איז דער מענטש,
און נידעריק איז דער מאַן,
און דו קענסט זיי ניט פֿאַרגעבן.

10 גיי אַרײַן אין פֿעלדז,
און באַהאַלט זיך אין שטויב,
פֿאַר דער פֿאָרכטיקייט פֿון גאָט,
און פֿאַר דער פראַכט פֿון זײַן גרויסקייט.
11 די האָפֿערדיקע אויגן פֿון מענטשן ווערן דערנידערט,
און די הויכקייט פֿון לײַט וועט געבויגן ווערן,
און גאָט אַליין וועט זײַן דערהויבן אין יענעם טאָג.

12 וואָרום אַ טאָג איז דאָ בײַ גאָט פֿון צבֿאות,
אויף אַלעם שטאָלצן און הויכן,
און אויף אַלעם דערהויבענעם,
עס זאָל דערנידערט ווערן;
13 און אויף אַלע צעדערן פֿון לבֿנון,
די הויכע און דערהויבענע,
און אויף אַלע אײַכנביימער פֿון בשן;
14 און אויף אַלע הויכע בערג,
און אויף אַלע דערהויבענע הייכן;
15 און אויף יעטוועדער הויכן טורעם,
און אויף יעטוועדער באַפֿעסטיקטער מויער;
16 און אויף אַלע שיפֿן פֿון תּרְשִׁיש,
און אויף אַלע גלוסטיקע געמעלן.
17 און די האָפֿערדיקייט פֿון מענטשן וועט געבויגן ווערן,
און די הויכקייט פֿון לײַט וועט דערנידערט ווערן,
און גאָט אַליין וועט זײַן דערהויבן אין יענעם טאָג.
18 און די אָפּגעטער וועלן אין גאַנצן פֿאַרגיין.
19 און מע וועט אַרײַנגיין אין היילן פֿון פֿעלדזן,
און אין לעכער פֿון דער ערד,
פֿאַר דער פֿאָרכטיקייט פֿון גאָט,

און פֿאַר דער פּראַכט פֿון זײַן גרױסקײט,
װען ער שטײט אױף די ערד אױפֿצוטרײסלען.

20 אין יענעם טאָג װעט אַװעקװאַרפֿן דער מענטש
זײַנע אָפּגעטער פֿון זילבער, און זײַנע אָפּגעטער פֿון גאָלד,
װאָס זײ האָבן זיך געמאַכט, זיך צו בוקן,
פֿאַר די קראָטן און פֿאַר די פֿלעדערמײַז;
21 כּדי אַרײַנצוגײן אין לעכער פֿון פֿעלדזן,
און אין שפּאַלטן פֿון שטײנער,
פֿאַר דער פֿאָרכטיקײט פֿון גאָט,
און פֿאַר דער פּראַכט פֿון זײַן גרױסקײט,
װען ער שטײט אױף די ערד אױפֿצוטרײסלען.

22 פֿאַרמײַדט אײַך פֿונעם מענטשן װאָס אַ הױך איז אין זײַן נאָז,
װאָרום װאָס איז ער גערעכנט?

ג 1 װאָרום זע, דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות,
טוט אָפּ פֿון ירושלים און פֿון יהודה
אַן אונטערלען און אַן אָנלען;
יעטװעדער אונטערלען פֿון ברױט,
און יעטװעדער אונטערלען פֿון װאַסער.
2 דעם גיבור און דעם מאַן פֿון מלחמה,
דעם ריכטער און דעם נבֿיא,
און דעם װאָרזאָגער און דעם עלטסטן;
3 דעם הױפּטמאַן פֿון פֿופֿציק, און דעם אָנגעזעענעם
און דעם בעל-יועץ, און דעם קלוגן צױבערער,
און דעם שפּרוכקענער.
4 און איך װעל מאַכן ייִנגלעך פֿאַר זײערע האַרן,
און קינדער װעלן געװעלטיקן איבער זײ.
5 און דאָס פֿאָלק װעט זיך דריקן, אײנער דעם אַנדערן,
און איטלעכער זײַן חבֿר;
אַ ייִנגל װעט זיך גרײסן קעגן זקן,
און דער נבֿזה קעגן נכבד.
6 אַז עמעצער װעט אָנכאַפּן

זײַן ברודער פֿון זײַן פֿאָטערס הויז:
אַ בגד האָסטו, אַ פֿירער זאָלסטו אונדז זײַן,
און די דאָזיקע שטרויכלעניש זאָל זײַן אונטער דײַן האַנט,
7 וועט ער שווערן אין יענעם טאָג, אַזוי' צו זאָגן:
איך וועל ניט זײַן קיין היילער,
אַז אין מײַן הויז איז ניטאָ קיין ברויט און קיין בגד;
איר וועט מיך ניט מאַכן פֿאַרן פֿירער פֿון פֿאָלק.
8 וואָרום געשטרויכלט איז ירושלים,
און יהודה איז געפֿאַלן;
ווײַל זייער צונג און זייערע מעשׂים זײַנען קעגן גאָט,
צו ווידערשפּעניקן די אויגן פֿון זײַן כּבֿוד.

9 דער אָנבליק פֿון זייער פּנים זאָגט עדות אויף זיי;
און זייער זינד זאָגן זיי אויס ווי סדום, זיי פֿאַרלייקענען ניט.
ווי צו זייער זעל,
וואָס זיי האָבן זיך אַליין בייז געטאָן.
10 זאָגט דעם גערעכטן אַז אים וועט זײַן גוט,
ווײַל די פּרוכט פֿון זייערע מעשׂים וועלן זיי עסן.
11 ווי צו דעם רָשע, אים וועט זײַן שלעכט,
וואָרום די טוּונג פֿון זײַנע הענט וועט אים געשען.
12 מײַן פֿאָלק – זײַנע באַצווינגער זײַנען קינדער,
און ווײַבער געוועלטיקן איבער אים.
מײַן פֿאָלק! דײַנע פֿירער זײַנען פֿאַרפֿירער,
און דעם וועג פֿון דײַנע שטעגן האָבן זיי צעמישט.
13 גאָט שטייט אויף זיך צו קריגן,
און ער שטעלט זיך צו משפּטן די פֿעלקער.
14 גאָט וועט גיין אין אַ משפּט
מיט די עלטסטע פֿון זײַן פֿאָלק און זײַנע האַרן:
דאָס האָט איר אָפּגעגעסן דעם ווײַנגאָרטן,
די גזלה פֿון אָרימאַן איז אין אײַערע הײַזער.
15 וואָס מיינט איר, וואָס איר צעדריקט מײַן פֿאָלק,
און דעם פּנים פֿון די אָרימע צעמאָלט איר?
זאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות.

16 און גאָט האָט געזאָגט:
ווײַל די טעכטער פֿון ציון זײַנען האָפֿערדיק,

און גייען פֿאַרריסן דעם האַלדז,
און ווינקענדיק מיט די אויגן;
גייען שוועבנדיק גייען זיי,
און מיט זייערע פֿוסרינגען קלינגען זיי;
17 דרום וועט גאָט קרעציק מאַכן
דעם קאָפּ פֿון די טעכטער פֿון צִיון,
און גאָט וועט זייער שאַנד אַנטפּלעקן.

18 אין יענעם טאָג וועט גאָט אָפּטאָן די שיינקייט פֿון די פֿוסרינגען,
און די שטערנבענדער, און די לבֿנהלעך; 19 די באָמבערלעך, און
די אָרעמבענדער, און די שלייערס; 20 די קאָפּטיכער, און די
טריטקייטלעך, און די גאַרטלען, און די לייַבלעך, און די קמֵיעות;
21 די פֿינגערלעך, און די נאָזרינגען; 22 די פֿאַרטיכטער, און די
מאַנטלען, און די איבערדעקן, און די בייַטלען; 23 די טולן, און די
לייַנענע טיכער, און די הויבן, און די דעקטיכער.

24 און עס וועט זייַן,
אָנשטאָט בשׂמים וועט זייַן צעפֿוילטקייט,
און אָנשטאָט אַ גאַרטל, אַ שטריק,
און אָנשטאָט קרויזן, אַ פּליך,
און אָנשטאָט אַ ברוסטטוך,אַ זאַקגורט;
אַ בראַנד אָנשטאָט שיינקייט.

25 דייַנע מענער וועלן דורכן שווערד פֿאַלן,
און דייַנע גיבורים אין מלחמה.
26 און קלאָגן און טרויערן וועלן אירע טויערן,
און אויסגעליידיקט וועט זי ווערן,
אויף דער ערד וועט זי זיצן.

ד 1 און זיבן ווייַבער וועלן אָנהאַלטן איין מאַן אין יענעם טאָג,
אַזוי צו זאָגן:
אונדזער ברויט וועלן מיר עסן,
און אונדזער קלייד וועלן מיר אָנטאָן,
נאָר דייַן נאָמען זאָל גערופֿן ווערן אויף אונדז;
טו אָפּ אונדזער שאַנד.

2 אין יענעם טאָג וועט די שפּראָצונג פֿון גאָט
זײַן פֿאַר אַ שײנקײט און פֿאַר אַ כּבֿוד,
און די פּרוכט פֿון לאַנד פֿאַר אַ שטאָלץ און פֿאַר אַ צירונג,
פֿאַר די אַנטרונענע פֿון ישׂראל.
3 און עס וועט זײַן,
דער וואָס איז געבליבן אין צִיון,
און דער וואָס האָט זיך אָפּגעשטעלט אין ירושלים,
וועט "הײליקער" געזאָגט ווערן צו אים –
איטלעכער וואָס איז פֿאַרשריבן צום לעבן אין ירושלים;
4 ווען גאָט האָט אָפּגעוואַשן דעם קויט פֿון די טעכטער פֿון צִיון,
און דאָס בלוט פֿון ירושלים שווענקט ער אָפּ פֿון איר מיט,
מיט אַ ווינט פֿון גערעכטיקייט,
און מיט אַ ווינט פֿון פֿאַרטיליקונג.
5 און גאָט וועט באַשאַפֿן אויפֿן גאַנצן פּלאַץ פֿון באַרג צִיון,
און אויף אירע זאַמלערטער,
אַ וואָלקן און רויך בײַ טאָג,
און אַ שײַן פֿון פֿלאַמפֿײַער בײַ נאַכט;
וואָרום, איבער אַל דער פּראַכטיקײט וועט זײַן אַ חופּה.
6 און אַן איבערדעק וועט זײַן
פֿאַר אַ שאָטן פֿון היץ בײַ טאָג,
און פֿאַר אַ באַשיצונג און פֿאַר אַ פֿאַרבאָרגעניש
פֿון גוס און פֿון רעגן.

ה 1 לאָמיך זינגען פֿון מײַן ליבן פֿרײַנט,
דאָס געזאַנג פֿון מײַן באַליבטן אויף זײַן ווײַנגאָרטן.
אַ ווײַנגאָרטן האָט מײַן ליבער פֿרײַנט געהאַט,
אויף אַ בערגל אַ פֿעטן.
2 און ער האָט אים צעגראָבן און אים אויסגעשטײנט,
און אים באַפֿלאַנצט מיט טײַערן ווײַנשטאָק,
און אויסגעבויט אַ טורעם אין אים,
און אויך אַ קעלטער אויסגעהאַקט דערין;
און ער האָט געהאָפֿט ער זאָל ווײַנטרויבן ברענגען,
און ער האָט ווילדטרויבן געבראַכט.
3 און אַצונד, איר באַוווינער פֿון ירושלים,

און מענער פֿון יהודה,
משפּט, איך בעט אײַך,
צווישן מיר און צווישן מײַן ווײַנגאָרטן.
4 וואָס נאָך איז געווען צו טאָן פֿאַר מײַן ווײַנגאָרטן,
וואָס איך האָב אין אים ניט געטאָן?
פֿאַר וואָס, אַז איך האָב געהאָפֿט ער זאָל ווײַנטרויבן ברענגען,
האָט ער ווילדטרויבן געבראַכט?
5 און אַצונד, לאָמיך אײַך לאָזן וויסן,
וואָס איך וועל טאָן צו מײַן ווײַנגאָרטן:
אָפּטאָן זײַן צאַם,
און ער זאָל אָפּגעגעסן ווערן;
צעברעכן זײַן פּלויט,
און ער זאָל צעטרעטן ווערן.
6 און איך וועל אים מאַכן אַ וויסטעניש;
ניט באַשניטן און ניט אַרומגעגראָבן וועט ער ווערן,
און ער וועט פֿאַרוואַקסן מיט דערנער און ווילדגעוועקס,
און אויך די וואָלקנס וועל איך באַפֿעלן,
ניט צו רעגענען אויף אים קיין רעגן.
7 וואָרום דער ווײַנגאָרטן פֿון גאָט פֿון צבֿאות,
איז דאָס הויז פֿון ישׂראל;
און די מענער פֿון יהודה,
זײַן געצערטלטע פֿלאַנצונג;
און ער האָט געהאָפֿט אויף גערעכטיקייט,
ערשט עס איז שלעכטיקייט,
אויף רעכטטוערײַ,
ערשט עס איז אַ יאָמערײַ.

ו 1 אין דעם יאָר וואָס דער מלך עוזיָהו איז געשטאָרבן, האָב איך
געזען גאָט זיצן אויף אַ הויכן און דערהויבענעם טראָן, און זײַנע
ברעגן האָבן אָנגעפֿילט דעם הֵיכל. 2 שׂרָפֿים זײַנען געשטאַנען איבער
אים; צו זעקס פֿליגלען, צו זעקס פֿליגלען האָט איטלעכער געהאַט:
מיט צוויי האָט ער פֿאַרדעקט זײַן פּנים, און מיט צוויי האָט ער
פֿאַרדעקט זײַנע פֿיס, און מיט צוויי איז ער געפֿלויגן. 3 און איינער
האָט גערופֿן צום אַנדערן, און האָט געזאָגט:

הייליק, הייליק, הייליק איז גאָט פֿון צבֿאות,
די גאַנצע ערד איז פֿול מיט זײַן פּראַכט.

4 און די בײַשטידלעך פֿון די שוועלן האָבן זיך געטרייסלט פֿון דעם
קָול פֿון די רופֿער, און דאָס הויז איז פֿול געוואָרן מיט רויך.
5 האָב איך געזאָגט:

ווי מיר, וואָרום איך בין פֿאַרשניטן;
ווײַל אַ מענטש מיט אומריינע ליפּן בין איך,
און צווישן אַ פֿאָלק מיט אומריינע ליפּן זיץ איך;
וואָרום דעם קיניג גאָט פֿון צבֿאות
האָבן געזען מײַנע אויגן.

6 איז צוגעפֿלויגן צו מיר איינער פֿון די שׂרָפֿים, און אין זײַן האַנט
איז געווען אַן אָנגעברענטער שטיין, וואָס ער האָט מיט אַ
פֿײַערצוואַנג גענומען פֿון מזבח; 7 און ער האָט אים צוגערירט צו
מײַן מויל, און האָט געזאָגט:

זע, דאָס דאָזיקע האָט אָנגערירט אויף דײַנע ליפּן,
אָפּטאָן וועט זיך דײַן פֿאַרברעך,
און דײַן זינד וועט פֿאַרגעבן ווערן.

8 און איך האָב געהערט דעם קָול פֿון גאָט ווי ער זאָגט:

וועמען זאָל איך שיקן,
און ווער זאָל אונדז גיין?

האָב איך געזאָגט: דאָ בין איך; שיק מיך. 9 האָט ער געזאָגט: גיי און
זאָלסט זאָגן צו דעם דאָזיקן פֿאָלק:

הערן זאָלט איר הערן, אָבער ניט פֿאַרשטיין,
און זען זאָלט איר זען, אָבער ניט מערקן.
10 מאַך פֿעט דאָס האַרץ פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק,
און זײַנע אויערן מאַך שווער,
און זײַנע אויגן פֿאַרקלעפּ,
טאָמער וועט ער זען מיט זײַנע אויגן,
און מיט זײַנע אויערן הערן,

און זײַן האַרץ וועט פֿאַרשטיין,
און ער וועט זיך אומקערן, און געהיילט ווערן.

11 האָב איך געזאָגט: ביז וואַנען, גאָט? און ער האָט געזאָגט:

ביז אַז שטעט וועלן זײַן וויסט אָן אַ באַוווינער,
און הײַזער אָן אַ מענטשן
און די ערד וועט פֿאַרוויסט ווערן אין אַ וויסטעניש;
12 און גאָט וועט דערווײַטערן די מענטשן,
און די פֿאַרלאָזנקייט וועט זײַן גרויס אין לאַנד.
13 און בלײַבט נאָך אַ צענט-חלק דרינען,
וועט עס ווידער אויסגעראַמט ווערן;
ווי אַ טערעבינט און ווי אַן אײַכנבוים,
וואָס נאָר זייער שטאָם בלײַבט ווען בלעטער צעפֿאַלן;
דער הייליקער זאָמען וועט זײַן איר שטאָם.

ז

1 און עס איז געווען אין די טעג פֿון אָחָז דעם זון פֿון יוֹתָם דעם
זון פֿון עוּזִיָהון, דעם מלך פֿון יהוּדה, איז רצין דער מלך פֿון ארם,
און פֶּקַח דער זון פֿון רמַלְיָהון, דער מלך פֿון ישׂראל, אַרויפֿגעגאַנגען
אויף ירושלים, אין מלחמה אויף איר, אָבער זיי האָבן זי ניט געקענט
בײַקומען. 2 און עס איז אָנגעזאָגט געוואָרן אין הויז פֿון דוד, אַזוי צו
זאָגן: ארם לאַגערט אין אײנעם מיט אפֿרים. און זײַן האַרץ און דאָס
האַרץ פֿון זײַן פֿאָלק האָט זיך געטרייסלט, אַזוי ווי עס טרייסלען זיך
די ביימער פֿון וואַלד פֿאַרן ווינט.

3 האָט גאָט געזאָגט צו ישַעיָהון: גיי אַקעגן אַרויס אַנטקעגן אָחָזן,
דו און דײַן זון שאָר-יָשוּב, בײַם ברעג גראָבן פֿון דעם אויבערשטן
טײַך, אויף דעם וועג פֿון װעשערפֿעלד, 4 און זאָלסט זאָגן צו אים:

זײַ געזעצט און רויִק,
זאָלסט ניט מורא האָבן,
און דײַן האַרץ זאָל ניט שלאַף ווערן,
פֿאַר די דאָזיקע צוויי רייכערדיקע עקן פֿײַערהעלצער;
איבער דעם גרימצאָרן פֿון רצין און ארם,
און דעם זון פֿון רמַלְיָהון.

5 ווײַל ארם האָט באַראָטן אויף דיר בײז,
אפֿרים און דער זון פֿון רמַליָהון, אַזוי צו זאָגן:
6 לאָמיר אַרויפֿגײן אויף יהודה און זי אײַנשרעקן,
– און לאָמיר זי אײַנברעכן פֿאַר אונדז,
און לאָמיר מאַכן פֿאַר אַ מלך אין איר
דעם זון פֿון טָבאֵלן –
7 האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
עס וועט ניט באַשטײן, און וועט ניט געשען.
8 וואָרום דער קאָפּ פֿון ארם איז דמשׂק,
און דער קאָפּ פֿון דמשׂק איז רצין;
און אין נאָך פֿינף און זעכציק יאָר
וועט אפֿרים צעבראָכן ווערן פֿאַר אויס פֿאָלק.
9 און דער קאָפּ פֿון אפֿרים איז שומרון,
און דער קאָפּ פֿון שומרון איז דער זון פֿון רמַליָהון.
אַז איר וועט ניט גלױבן, וועט איר זיכער ניט בלײַבן.

10 און גאָט האָט ווידער גערעדט צו אָחָזן, אַזוי צו זאָגן: 11 בעט דיר
אַ צײכן פֿון יהוה דײַן גאָט; בעט פֿון דער טיפֿעניש, אָדער פֿון אויבן
אין דער הייך. 12 האָט אָחָז געזאָגט: איך וועל ניט בעטן, און ניט
פּרוּוון יהוה. 13 האָט ער געזאָגט: הערט אַקאָרשט, איר הויז פֿון דוד:
איז אײַך ווינציק מיד צו מאַכן מענטשן, אַז איר ווילט אויך מײַן גאָט
מיד מאַכן? 14 דרום וועט יהוה אַליין אײַך געבן אַ צײכן: אָט ווערט
די יונגע פֿרוי טראָגעדיק, און זי געבערט אַ זון, און וועט רופֿן זײַן
נאָמען עִמָנוּאֵל. 15 שמאַנט און האָניק וועט ער עסן, ווען ער וועט
וויסן פֿײַנט צו האָבן שלעכטס, און אויסצוקלײַבן גוטס. – 16 יאָ,
נאָך אײדער דער ייִנגל וועט וויסן פֿײַנט צו האָבן שלעכטס, און
אויסצוקלײַבן גוטס, וועט פֿאַרלאָזן ווערן די ערד וואָס דו שרעקסט
זיך פֿאַר אירע צוויי מלכים. – 17 גאָט וועט ברענגען אויף דיר, און
אויף דײַן פֿאָלק, און אויף דײַן פֿאָטערס הויז, טעג וואָס זײַנען ניט
געווען פֿון דעם טאָג וואָס אפֿרים האָט זיך אָפּגעקערט פֿון יהודה –
דעם מלך פֿון אשור.

18 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט גאָט אַ שמוצער טאָן צו דער פֿליג
וואָס אין עק טײַכן פֿון מצרַיִם,
און צו דער בין וואָס אין לאַנד אשור.

19 און זיי װעלן קומען, און װעלן אַלע רוען
אין די װיסטע טאָלן און אין די שפּאַלטן פֿון פֿעלדזן,
און אין אַלע דערנער און אין אַלע װילדע ביימלעך.
20 אין יענעם טאָג װעט גאָט אָפּגאָלן
מיט דעם גאָלמעסער געדונגען אויף יענער זײַט טײַך –
מיט דעם מלך פֿון אשור,
דעם קאָפּ און די האָר פֿון די פֿיס,
און אויך די באָרד װעט עס אַראָפּנעמען.

21 און עס װעט זײַן אין יענעם טאָג,
אַז אַ מאַן װעט אויפֿהאָדעװען אַ יונגע קו און צװיי שאָף,
22 איז, פֿון פֿיל מילך װאָס זיי װעלן געבן,
װעט ער עסן שמאַנט;
װאָרום שמאַנט און האָניק װעט עסן
איטלעכער װאָס איז געבליבן אין לאַנד.
23 און עס װעט זײַן אין יענעם טאָג,
איז, איטלעכער אָרט װוּ עס זײַנען דאָ
טויזנט װײַנשטאָקן װערט טויזנט זילבערשטיק,
װעט פֿאַר דערנער און פֿאַר װילדגעװעקס זײַן.
24 מיט פֿײַלן און מיט בויגן
װעט מען קומען אַהין,
װאָרום דערנער און װילדגעװעקס
װעט זײַן דאָס גאַנצע לאַנד.
25 און אַלע בערג װאָס װערן
מיט אַ גראָבאײַזן געגראָבן,
װעסטו אַהין ניט קומען אויס מורא
פֿאַר דערנער און װילדגעװעקס,
נאָר עס װעט זײַן פֿאַר אָקסן אַרויסצולאָזן,
און פֿאַר שאָף צום טרעטן.

ח 1 און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: נעם דיר אַ גרויסן טאָװל, און
שרײַב אָן דערויף מיטן שריפֿט פֿון פֿאָלק: דער זאַקרויב אײַלט,
דער רויב קומט גיך. 2 און איך זאָל מיר שטעלן באַגלויבטע עדות,
אוּרִיָה דעם כּהן, און זַכריהו דעם זון פֿון יבֶרֶכיָהון.

3 און איך האָב גענענט צו דער נבֿיאָה, און זי איז טראָגעדיק
געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ זון. און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: רוף
זײַן נאָמען: מַהֵר-שָׁלָל-חָש-בַּז. 4 וואָרום אײדער דער ייִנגל װעט װיסן
צו רופֿן טאַטע און מאַמע, וועט מען אַוועקטראָגן דעם פֿאַרמעג פֿון
דמשׂק, און דעם זאַקרויב פֿון שומרון, פֿאַרויס פֿאַר דעם מלך פֿון
אשור.

5 און גאָט האָט נאָך ווידער צו מיר גערעדט, אַזוי צו זאָגן:

6 ווײַל דאָס דאָזיקע פֿאָלק האָט פֿאַראַכט
די וואַסערן פֿון שִׁלוֹחַ וואָס גײען פּאַמעלעך,
און זיך געפֿרײט מיט רצין און דעם זון פֿון רמַליָהון,
7 דרומעך זע, גאָט ברענגט אַרויף אויף זײ
די גרויסע און מאַכטיקע וואַסערן פֿון טײַך,
דעם מלך פֿון אשור מיט זײַן גאַנצער מחנה,
און ער וועט איבערלויפֿן איבער אַלע זײַנע גראָבנס,
און אַריבערגײן איבער זײַנע אַלע ברעגן;
8 און ער וועט דורכציִען דורך יהודה,
פֿלײצנדיק וועט ער דורכשטראָמען,
ביזן האַלדז וועט ער גרייכן,
און די שפּרײטונגען פֿון זײַנע פֿליגלען
וועלן אָנפֿילן די ברייט פֿון דײַן לאַנד, עִמָנוּאֵל!

9 ליאַרעמט, איר פֿעלקער, אָבער איר וועט צעבראָכן ווערן;
יאָ, פֿאַרנעמט אַלע ווײַטענישן פֿון דער ערד;
גורט אײַך אָן, אָבער איר וועט צעבראָכן ווערן,
גורט אײַך אָן, אָבער איר וועט צעבראָכן ווערן.
10 עצהט אַן עצה, און זי וועט פֿאַרשטערט ווערן,
רעדט אָפּ אַ זאַך, און זי וועט ניט באַשטײן,
וואָרום גאָט איז מיט אונדז.
11 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט צו מיר מיט אַ שטאַרקער האַנט,
און ער האָט מיך געוואָרנט, ניט צו גײן אין וועג פֿון דעם דאָזיקן
פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן:
12 איר זאָלט ניט זאָגן בונט אויף אַלץ
וואָס דאָס דאָזיקע פֿאָלק זאָגט בונט,
און זײַן מורא זאָלט איר ניט מורא האָבן,

און ניט פֿאָרכטן.
13 גאָט פֿון צבֿאות, אים זאָלט איר הייליקן,
און ער זאָל זײַן אײַער מורא, און ער אײַער פֿאָרכט.
14 און ער וועט זײַן פֿאַר אַ הייליקטום,
אָבער אויך פֿאַר אַ שטיין פֿון אָנשטויסונג,
און פֿאַר אַ פֿעלדז פֿון שטרויכלונג,
פֿאַר בײדע הײַזער פֿון ישׂראל;
פֿאַר אַ נעץ און פֿאַר אַ פֿאַסטקע
פֿאַר דעם באַוווינער פֿון ירושלים.
15 און פֿיל צווישן זיי וועלן געשטרויכלט ווערן,
און פֿאַלן און צעבראָכן ווערן,
און געפֿאַנגען און באַצוווּנגען ווערן.

16 פֿאַרבינדן די וואָרעניש,
פֿאַרחתמען די לערנונג צווישן מײַנע לערנער!

17 און איך וועל האַרן אויף גאָט וואָס פֿאַרבאָרגט זײַן פּנים פֿון דעם
הויז פֿון יעקבֿ, און וועל האָפֿן צו אים. 18 אָט בין איך און די קינדער
וואָס גאָט האָט מיר געגעבן, פֿאַר סימנים און פֿאַר צייכנס אין
ישׂראל פֿון גאָט פֿון צבֿאות וואָס רוט אויף באַרג ציון. 19 און אַז זיי
וועלן זאָגן צו אײַך: פֿרעגט בײַ די גײַסטער און בײַ די רוחות וואָס
פּיפּסן און וואָס מורמלען, זאָלט איר זאָגן: דאַרף ניט אַ פֿאָלק פֿרעגן
בײַ זײַן גאָט? צו וואָס פֿרעגן פֿאַר די לעבעדיקע בײַ די טויטע 20
לערנונג און וואָרעניש? פֿאַר וואָר, זיי וועלן זאָגן אַזוי ווי דאָס
דאָזיקע וואָרט וואָס האָט ניט קיין זין.

21 און דורכגיין וועט דורך דאַנען
אַ געדריקטער און אַ הונגעריקער;
און עס וועט זײַן,
אַז ער וועט הונגערן, וועט ער צערענען,
און וועט שילטן זײַן מלך און זײַן גאָט;
און ער וועט זיך קערן צו דער הייך,
22 און וועט קוקן צו דער ערד,
ערשט נויט און פֿינצטערניש,
אַנגסטיקע טונקלעניש, און חושכניש אויסגעשפּרייט.
23 וואָרום ניטאָ קיין מיד ווערן בײַ דעם וואָס דריקט זי;

אַצונד האָט דער ערשטער לײַכט אָנגערירט,
לאַנד זבֿולון און לאַנד נפֿתלי,
אָבער דער לעצטער װעט אָנפֿאַלן שװער
אױפֿן װעג פֿון אים, פֿון יענער זײַט ירדן,
אין דער געגנט פֿון די פֿעלקער.

ט
1 דאָס פֿאָלק װאָס איז געגאַנגען אין פֿינצטערניש,
האָט דערזען אַ גרױס ליכטיקײט;
די װאָס זײַנען געזעסן אין לאַנד פֿון טױטשאָטן,
אױף זײ האָט אַ ליכטיקײט געשײַנט.
2 האָסט געמערט דאָס פֿאָלק,
האָסט געגרײסט זײַן פֿרײד;
זײ פֿרײען זיך פֿאַר דיר, װי די פֿרײד בײַם שניט,
װי מען קװעלט װען מע טײלט זיך מיט רױב.
3 װאָרום דעם יאָך פֿון זײַן לאַסט,
און דעם שטאַנג פֿון זײַן נאַקן,
די רוט פֿון זײַן דריקער,
האָסטו צעבראָכן װי אין טאָג פֿון מדין.
4 װאָרום יעטװעדער שוך װאָס האָט געשאַרט מיט רַעש,
און יעטװעדער מאַנטל געװעלגערט אין בלוט,
װעט זײַן צו בראַנד,
אַ שפּײַז פֿאַרן פֿײַער.
5 װאָרום אַ קינד איז אונדז געבאָרן געװאָרן,
אַ זון איז אונדז געגעבן געװאָרן,
און די הערשאַפֿט איז אױף זײַן אַקסל;
און מע רופֿט זײַן נאָמען:
פֶּלֶא-יועץ-אֵל-גִבור
אֲבִֿי-עד-שַׂר-שלום;
6 צו מערן די הערשאַפֿט,
און צו שלום אָן שיעור,
אױף דעם טראָן פֿון דוד,
און אױף זײַן מלוכה;
זי צו פֿעסטיקן און זי אונטערצולענען
מיט רעכט און גערעכטיקײט,

פֿון אַצונד און ביז אײביק;
דאָס אָננעמען זיך פֿון גאָט פֿון צבֿאות טוט דאָס דאָזיקע.

7 גאָט האָט אַ וואָרט געשיקט אין יעקבֿ,
און עס איז געפֿאַלן אין ישׂראל.
8 און וויסן וועט דאָס גאַנצע פֿאָלק,
אפֿרים און דער באַוווינער פֿון שומרון,
וואָס זאָגט מיט גאווה און מיט גדלות פֿון האַרצן:
9 ציגל זײַנען אײַנגעפֿאַלן,
און געהאַקטע שטײנער וועלן מיר בויען;
ווילדע פֿײַגנבײמער זײַנען אָפּגעהאַקט געוואָרן,
און מיט צעדערן וועלן מיר זײ פֿאַרבײַטען.
10 דרום דערהײבט גאָט די פֿײַנט פֿון רצין אויף אים,
און זײַנע שׂונאים וועט ער אָנרײצן;
11 ארם פֿון פֿאָרנט, און פּלִשתּים פֿון הינטן;
און זײ עסן ישׂראל מיטן גאַנצן מויל.

בײַ אַלעם דעם איז ניט אָפּגעגאַנגען זײַן כּעס,
און זײַן האַנט איז נאָך אויסגעשטרעקט.

12 אָבער דאָס פֿאָלק קערט זיך ניט צו זײַן שלעגער,
און גאָט פֿון צבֿאות זוכן זײ ניט.
13 און גאָט פֿאַרשנײַדט פֿון ישׂראל קאָפּ און עק,
טײטלצווײַג און טײַכריטל, אין אײן טאָג.
14 דער זקן און דער אָנגעזעענער, דאָס איז דער קאָפּ,
און דער נבֿיא וואָס לערנט ליגן, דאָס איז דער עק.
15 און די פֿירער פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק זײַנען פֿאַרפֿירער,
און זײערע געפֿירטע זײַנען צעמישט.
16 דרום פֿרײט זיך ניט גאָט מיט זײַנע יונגע לײַט,
און זײַנע יתומים און אלמנות דערבאַרימט ער ניט;
וואָרום איטלעכער איז זינדיק און טוט שלעכטס,
און איטלעך מויל רעדט שענדלעכקײט.

בײַ אַלעם דעם איז ניט אָפּגעגאַנגען זײַן כּעס,
און זײַן האַנט איז נאָך אויסגעשטרעקט.

17 וואָרום די שלעכטיקייט ברענט ווי אַ פֿײַער,
זי פֿאַרצערט דערנער און ווילדגעוועקס,
און צינדט די געצווײַגן פֿון וואַלד,
ביז זיי קנוילן זיך אין זײַלן פֿון רויך.
18 דורך דעם צאָרן פֿון גאָט פֿון צבֿאות
איז צעפֿלאַקערט דאָס לאַנד,
און דאָס פֿאָלק איז ווי שפּײַז פֿאַרן פֿײַער;
זיי דערבאַרימען זיך ניט קיינער אויף זײַן ברודער,
19 און מע רײַסט רעכטס, און בלײַבט הונגעריק,
און מע עסט לינקס, און ווערט ניט זאַט;
זיי עסן איטלעכער דאָס פֿלייש פֿון זײַן אָרעם:
20 מנשה אֶפֿרַיִמען, און אפֿרַיִם מנשהן,
זיי אין איינעם אויף יהודה.

בײַ אַלעם דעם איז ניט אָפּגעקאַנגען זײַן כּעס,
און זײַן האַנט איז נאָך אויסגעשטרעקט.

י 1 וויי, די וואָס קריצן געזעצן פֿון אומגליק,
און שרײַבער וואָס האָבן אומעכט געשריבן,
2 כּדי אָפּצונײַגן פֿון משפּט די באַדערפֿטיקע,
און גזלען דאָס רעכט פֿון די אָרימע פֿון מײַן פֿאָלק;
כּדי אלמנות זאָלן זײַן זייער רויב,
און יתומים זאָלן זיי באַראַבעווען!
3 און וואָס וועט איר טאָן אין טאָג פֿון רעכנשאַפֿט,
און אין דער פֿאַרוויסטונג וואָס קומט פֿון דער ווײַט?
צו וועמען וועט איר לויפֿן נאָך הילף?
און ווּ וועט איר איבערלאָזן אײַער רײַכטום?
4 ניט אַנדערש ווי קניִען אונטער געפֿאַנגענע,
און אונטער הרוגים צו פֿאַלן.

בײַ אַלעם דעם איז ניט אָפּגעקאַנגען זײַן כּעס,
און זײַן האַנט איז נאָך אויסגעשטרעקט.

5 וויי, אשור, די רוט פֿון מײַן צאָרן,
וואָס מײַן כּעס איז אַ שטעקן אין זייער האַנט!

6 אויף אַ זינדיקן פֿאָלק טו איך אים שיקן,
און אויף דער אומה פֿון מײַן צאָרן טו איך אים באַפֿעלן,
צו רויבן זאַקרויב, און צו ראַבעווען רויב,
און זי מאַכן צו טרעטן ווי קויט פֿון די גאַסן.
7 אָבער ניט אַזוי מיינט ער,
און ניט אַזוי טראַכט זײַן האַרץ,
נײַערט צו פֿאַרטיליקן איז אין זײַן האַרצן,
און צו פֿאַרשנײַדן פֿעלדער ניט ווינציק.
8 וואָרום ער זאָגט:
זײַנען ניט מײַנע האַרן מלכים אַלע?
9 איז ניט ווי כַּרכּמיש כַּלנו?
צי איז ניט ווי אַרפַּד חמת?
צי איז ניט ווי דמשׂק שומרון?
10 אַזוי ווי מײַן האַנט האָט דערגרייכט
די קיניגרײַכן פֿון די אָפּגעטער,
וואָס זייערע געצן זײַנען מער געווען
ווי פֿון ירושלים און פֿון שומרון –
11 פֿאַר וואָר, אַזוי ווי איך האָב געטאָן צו שומרון
און צו אירע אָפּגעטער,
אַזוי וועל איך טאָן צו ירושלים
און צו אירע געצנבילדער.

12 אָבער עס וועט זײַן, אַז גאָט וועט ענדיקן אַל זײַן ווערק אויף
באַרג צִיון און אויף ירושלים, וועל איך זיך רעכענען פֿאַר דער פֿרוכט
פֿון דעם שטאָלצן האַרצן פֿון דעם מלך פֿון אשור, און פֿאַר דער
רימערײַ פֿון זײַנע האָפֿערדיקע אויגן.

13 וואָרום ער האָט געזאָגט:

מיט כּוח פֿון מײַן האַנט האָב איך אויפֿגעטאָן,
און מיט מײַן חכמה, ווײַל איך בין פֿאַרשטאַנדיק;
און איך טו אָפּ די געמאַרקן פֿון פֿעלקער,
און זייערע שאַצן האָב איך צערויבט,
און מאַכטיק טו איך נידערן די באַווינער.
14 און מײַן האַנט האָט געפֿונען ווי אַ נעסט
דעם פֿאַרמעג פֿון די פֿעלקער,

און ווי מע קלײַבט אויף אײַער פֿאַרלאָזענע,
האָב איך די גאַנצע ערד אויפֿגעקליבן;
און ניט געווען ווער זאָל אַ פֿליגל רירן,
אָדער עפֿענען אַ מויל און אַ פּיפּס טאָן.

15 קען די האַק זיך רימען קעגן דעם וואָס האַקט מיט איר?
קען די זעג זיך גרייסן קעגן דעם וואָס ציט זי?
ווי אַ רוט זאָל פֿאָכן מיט אירע אויפֿהייבער,
ווי אַ שטעקן זאָל אויפֿהייבן דעם וואָס ניט האָלץ!
16 דרום וועט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות
אָנשיקן אַ דער אויף זײַן פֿעטקייט;
און אונטער זײַן פּראַכט וועט זיך צעברענען אַ בראַנד,
ווי די בראַנד פֿון אַ פֿײַער.
17 און דאָס ליכט פֿון ישׂראל וועט זײַן אַ פֿײַער,
און זײַן הייליקער אַ פֿלאַם,
און זי וועט ברענען און פֿאַרצערן זײַנע דערנער
און זײַןווילדגעוועקס אין איין טאָג.
18 און די פּראַכט פֿון זײַן וואַלד און זײַן פֿרוכטגאָרטן
וועט ער לײַב און זעל פֿאַרלענדן;
און עס וועט זײַן ווי דאָס אויסגיין פֿון אַ גוסס.
19 און דער רעשט ביימער פֿון זײַן וואַלד וועלן זײַן געציילטע,
און אַ ייִנגל וועט זיי קענען אויפֿשרײַבן.

20 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט דער איבערבלײַב פֿון ישׂראל,
און די אַנטרונענע פֿון הויז פֿון יעקבֿ,
זיך מער ניט אָנלענען אויף זייער שלעגער,
נאָר זיך אָנלענען מיט אמת
אויף יהוה, דעם הייליקן פֿון ישׂראל.
21 אַן איבערבלײַב וועט זיך אומקערן,
אַן איבערבלײַב פֿון יעקבֿ, צו גאָט דעם מאַכטיקן.
22 וואָרום אויב דײַן פֿאָלק, ישׂראל, זאָל זײַן ווי זאַמד פֿון ים,
וועט נאָר אַן איבערבלײַב פֿון אים זיך אומקערן;
אַ פֿאַרלענדונג איז נגזר געוואָרן,
זי פֿלייצט מיט גערעכטיקייט.

23 וואָרום אַ פֿאַרלענדעניש און אַ גזר
מאַכט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות, אין גאַנצן לאַנד.

24 פֿאַר וואָר, אַזוי האָט געזאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות:
זאָלסט ניט מורא האָבן, מײַן פֿאָלק,
באַווינער פֿון צִיון,
פֿאַר אשור וואָס שלאָגט דיך מיט דער רוט,
און הייבט זײַן שטעקן אויף דיר, אויפֿן שטייגער פֿון מצרַיִם.
25 וואָרום נאָך אַ קליין ווײַל, און דער כּעס וועט זיך ענדיקן,
און מײַן צאָרן וועט זײַן צו זייער פֿאַרטיליקונג.
26 און גאָט פֿון צבֿאות וועט דערוועקן אויף אים אַ רוט,
אַזוי ווי אין דעם שלאַק פֿון מדין אין צור-עוֹרֵבֿ,
און ווי זײַן שטעקן איבערן ים;
און ער וועט זי אויפֿהייבן אויפֿן שטייגער פֿון מצרַיִם.
27 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט אָפּגעטאָן ווערן זײַן לאַסט פֿון דײַן רוקן,
און זײַן יאָך פֿון דײַן האַלדז,
און דער יאָך וועט צעבראָכן ווערן פֿונעם פֿעטס.

28 ער איז געקומען אויף עַיָת,
ער איז דורכגעגאַנגען מִגרון,
אין מיכמאָש לאָזט ער איבער זײַן געפּעק;
29 זיי זײַנען אַריבער דעם איבערפֿאָר,
אין גֶבֿע האָבן זיי נאַכטלעג געהאַלטן.
רמה טוט ציטערן,
גבֿעת-שָאול איז אַנטלאָפֿן.
30 שרײַ אויפֿן קָול, טאָכטער גַלים!
האָרך, לַיִש! אָרימע ענָתות!
31 מַדמֵנָה וואָגלט,
די ווינער פֿון גֵבֿים אַנטרינען.
32 נאָך הײַנט וועט ער זיך אָפּשטעלן אין נוֹבֿ;
ער פֿאָכט זײַן האַנט אויפֿן באַרג פֿון טאָכטער צִיון,
אויף דעם הויכן אָרט פֿון ירושלים.

33 זע, דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות,
ברעכט אָפּ די צווײַגן מיט מוֹראדיקייט,

און די הויכגעוואַקסענע ווערן אָפּגעשניטן,
און די דערהויבענע וועלן דערנידערט ווערן.
34 און ער וועט אָפּהאַקן די געצווײַגן פֿון וואַלד מיט אַן אײַזן,
און דער לבֿנון וועט דורך אַ מאַכטיקן פֿאַלן.

יא

1 און אַ ריטל וועט אַרויס פֿון דעם שטאַם פֿון ישַי,
און אַ צווײַג פֿון זײַנע וואָרצלען וועט שפּראָצן.
2 און רוען וועט אויף אים דער גײַסט פֿון גאָט,
דער גײַסט פֿון חכמה און פֿאַרשטאַנדיקייט,
דער גײַסט פֿון עצה און גבֿורה,
דער גײַסט פֿון דערקענונג און גאָטספֿאָרכטיקייט.
3 און זײַן קוויקונג וועט זײַן אין גאָטספֿאָרכטיקייט;
און ניט נאָך דער זעונג פֿון זײַנע אויגן וועט ער משפּטן,
און ניט נאָך דער הערונג פֿון זײַנע אויערן וועט ער אַנטשיידן;
4 נאָר ער וועט משפּטן מיט גערעכטיקייט די אָרימע,
און אַנטשיידן מיט יושר פֿאַר די געדריקטע פֿון לאַנד;
און ער וועט שלאָגן דאָס לאַנד מיט דער רוט פֿון זײַן מויל,
און מיטן אָטעם פֿון זײַנע ליפּן וועט ער טייטן דעם רָשע.
5 און גערעכטיקייט וועט זײַן דער אָנגורט פֿון זײַנע לענדן,
און טרײַשאַפֿט דער גאַרטל פֿון זײַנע דיכן.
6 און אַ וואָלף וועט הויזן מיט אַ שעפּס,
און אַ לעמפּערט מיט אַ ציקעלע וועט הויערן,
און אַ קאַלב און אַ יונגלייב און אַ פֿעט רינד באַנאַנד;
און אַ קליין ייִנגל וועט זיי פֿירן.
7 און אַ קו מיט אַ בער וועלן זיך פֿיטערן,
באַנאַנד וועלן הויערן זייערע יונגע;
און אַ לייב וועט ווי אַ רינד עסן שטרוי.
8 און אַ זויגעדיקער וועט זיך שפּילן
אויפֿן לאָך פֿון אַ שלאַנג,
און אויף דער נאָרע פֿון אַ נאָטער
וועט אַן אַנטוווינטער זײַן האַנט לייגן.
9 זיי וועלן ניט בייזן טאָן און ניט פֿאַרדאַרבן
אויף מײַן גאַנצן הייליקן באַרג;

וואָרום די ערד וועט זײַן פֿול מיט דערקענונג פֿון גאָט,
ווי די וואַסערן באַדעקן דעם ים.

10 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג:
דער וואָרצל פֿון יִשַׁי, וואָס שטייט פֿאַר אַ פֿאָן פֿון די פֿעלקער-
צו אים וועלן די אומות זיך ווענדן,
און זײַן רוונג וועט זײַן אַ פּראַכטיקייט.

11 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט גאָט ווידער אויסשטרעקן זײַן האַנט, אַ צווייט מאָל,
אויסצוקויפֿן דעם איבערבלײַב פֿון זײַן פֿאָלק,
וואָס וועט בלײַבן פֿון אשור, און פֿון מצרַיִם,
און פֿון פַּתרוס, און פֿון כּוּש, און פֿון אֵלֶם,
און פֿון שִׁנעָר, און פֿון חַמת, און פֿון די אינדזלען פֿון ים.
12 און ער וועט אויפֿהייבן אַ פֿאָן צו די פֿעלקער,
און וועט אײַנזאַמלען די פֿאַרשטויסענע פֿון ישׂראל,
און די צעשפּרייטע פֿון יהוּדה וועט ער אויפֿקלײַבן
פֿון די פֿיר עקן פֿון דער ערד.
13 און אָפּגעטאָן וועט ווערן די קנאה פֿון אפֿרים,
און די פֿײַנט פֿון יהוּדה וועלן פֿאַרשניטן ווערן;
אפֿרים וועט ניט מקנא זײַן יהוּדה,
און יהוּדה וועט ניט פֿײַנטן אפֿרים.
14 און זיי וועלן אָנפֿליִען באַנאַנד אויף די פּלִשתּים צו מערבֿ,
אין אײנעם וועלן זיי רויבן די קינדער פֿון מזרח,
אויף אדום און מואָבֿ וועלן זיי שטרעקן זייער האַנט,
און די קינדער פֿון עמון וועלן געהאָרכן צו זיי.
15 און גאָט וועט פֿאַרוויסטן די צונג פֿון דעם ים פֿון מצרַיִם;
און ער וועט פֿאָכן זײַן האַנט אויפֿן טײַך מיט זײַן הייסן ווינט,
און וועט אים צעשלאָגן אויף זיבן בעכן,
און מאַכן מיט שיך אַריבערצושפּרײַזן.
16 און אַ וועג וועט זײַן פֿאַר דעם איבערבלײַב פֿון זײַן פֿאָלק,
וואָס וועט בלײַבן פֿון אשור,
אַזוי ווי עס איז געווען פֿאַר ישׂראל
אין טאָג פֿון זײַן אַרויפֿגײן פֿון לאַנד מצרַיִם.

יב

1 און וועסט זאָגן אין יענעם טאָג:
איך דאַנק דיר, גאָט,
הגם דו האָסט געצערנט אויף מיר;
אָפּגעגאַנגען איז דײַן כּעס,
און דו האָסט מיך געטרייסט.
2 זע, גאָט איז מײַן ישועה;
איך בין זיכער און אַנגסט ניט,
וואָרום מײַן שטאַרקייט און געזאַנג איז יָה יהוה,
און ער איז מיר געווען אַ ישועה.
3 און איר וועט שעפּן וואַסער מיט שׂמחה,
פֿון די קוואַלן פֿון ישועה.
4 און אין יענעם טאָג וועט איר זאָגן:
דאַנקט צו גאָט, רופֿט אויס זײַן נאָמען,
לאָזט וויסן צווישן די פֿעלקער זײַנע טוונגען,
דערציילט אַז דערהויבן איז זײַן נאָמען.
5 זינגט צו גאָט וואָרום ער האָט אויפֿגעטאָן גרויס,
באַוווּסט זאָל דאָס זײַן אויף דער גאַנצער ערד.
6 שרײַ אויס און זינג, באַווינערין פֿון צִיון,
וואָרום גרויס צווישן דיר איז דער הייליקער פֿון ישׂראל.

יג

1 די נבֿואה אויף בָּבֿל, וואָס ישַעיָהו דער זון פֿון אָמוצן האָט געזען:
2 אויף אַ הויכן באַרג שטעלט אויף אַ פֿאָן,
הייבט אויף דעם קָול צו זיי,
פֿאָכט מיט דער האַנט, זיי זאָלן קומען
אין די טויערן פֿון פֿירשטן.
3 איך האָב באַפֿוילן מײַנע געהייליקטע,
יאָ, גערופֿן מײַנע גיבורים פֿאַר מײַן צאָרן,
מײַנע שטאָלצלוסטיקע.

4 האָרך! אַ טומל אויף די בערג,
גלײַך ווי פֿון פֿאָלק אַ סך.
האָרך! אַ גערויש פֿון מלוכות,
פֿון אומות פֿאַרזאַמלטע.
גאָט פֿון צבֿאות באַפֿעלט

אַ חיל פֿון מלחמה.
5 זיי קומען פֿון אַ לאַנד אַ ווײַטן,
פֿון עק פֿונעם הימל –
גאָט און די געצײַג פֿון זײַן צאָרן,
די גאַנצע ערד צו צעשטערן.

6 יאָמערט, וואָרום נאָנט איז דער טאָג פֿון גאָט,
ווי אַ בראָך פֿון אַלמאַכטיקן וועט ער קומען.
7 דרום וועלן אַלע הענט שלאַף ווערן,
און איטלעך האַרץ פֿון אַ מענטשן וועט צעגיין.
8 און זיי וועלן דערשראָקן ווערן;
יסורים און ווייען וועלן זיי קריגן,
ווי אַ געווינערין וועלן זיי זיך דרייען;
איינער אויפֿן אַנדערן וועלן זיי גאַפֿן,
זייערע פּנימער, פּנימער פֿון פֿלאַמען.

9 זע, דער טאָג פֿון גאָט קומט
אומדערבאַרימדיק, מיט כּעס און גרימצאָרן,
צו מאַכן די ערד פֿאַר אַ וויסטעניש,
און פֿאַרטיליקן אירע זינדיקע פֿון איר.
10 וואָרום די שטערן פֿון הימל און זײַנע מזלות
וועלן ניט שײַנען זייער ליכט;
די זון וועט זײַן פֿינצטער אין איר אויפֿגאַנג,
און די לבֿנה וועט ניט שימערן איר ליכט.
11 און איך וועל זיך רעכענען מיט דער וועלט פֿאַרן בייז,
און מיט די רשָעים פֿאַר זייער זינד;
און איך וועל פֿאַרשטערן דעם שטאָלץ פֿון די מוטוויליקע,
און די גאווה פֿון די מאַכטיקע וועל איך דערנידערן.
12 איך וועל מאַכן אַ מאַן זעלטענער פֿון גינגאָלד,
און אַ מענטשן, פֿון אופֿיר-גאָלד.
13 וועגן דעם וועל איך מאַכן ציטערן די הימלען,
און די ערד וועט אויפֿשטורעמען פֿון איר אָרט,
אין דעם כּעס פֿון גאָט פֿון צבֿאות,
און אין דעם טאָג פֿון זײַן גרימצאָרן.

14 און עס וועט זײַן: אַזוי ווי אַ הירש אַ געיאָגטער,
און אַזוי ווי שאָף אָן אַן אײַנזאַמלער,
וועלן זיי איטלעכער צו זײַן פֿאָלק זיך קערן,
און איטלעכער צו זײַן לאַנד וועלן זיי אַנטלויפֿן.
15 איטלעכער וואָס ווערט געפֿונען,
וועט דערשטאָכן ווערן,
און איטלעכער וואָס ווערט געכאַפּט,
וועט פֿאַלן דורכן שווערד.
16 און זייערע קליינע קינדער וועלן צעהאַקט ווערן פֿאַר זייערע אויגן;
זייערע הײַזער וועלן צערויבט ווערן,
און זייערע ווײַבער וועלן געשענדט ווערן.

17 זע, איך דערוועק אויף זיי מָדַי,
וואָס זילבער אַכטן זיי ניט,
און גאָלד, דאָס ווילן זיי ניט.
18 און בויגנס וועלן צעהאַקן יִינגלעך,
און אויף פֿרוכט פֿון לײַב וועלן זיי ניט רַחמָנות האָבן,
אויף קינדער וועט זיך ניט דערבאַרימען זייער אויג.
19 און בָבֶל, דאָס שיינדל פֿון מלוכות,
די שטאָלצע פּראַכט פֿון די כַּשׂדִים,
וועט זײַן ווי גאָטס איבערקערעניש
פֿון סדום און עַמורָה.
20 זי וועט אייביק ניט באַזעצט ווערן,
און ניט באַוווינט זײַן אויף דָור-דורות;
און קיין אַראַבער וועט דאָרט ניט אויפֿשטעלן אַ געצעלט,
און קיין פּאַסטוכער וועלן דאָרט ניט מאַכן הויערן.
21 נאָר ווילדע קעץ וועלן דאָרטן הויערן,
און זייערע הײַזער וועלן פֿול זײַן מיט קלאָג-חיות;
און שטרויספֿויגלען וועלן דאָרט רוען,
און שֵדים וועלן דאָרט אומטאַנצן.
22 און שאַקאַלן וועלן וויען אין זייערע פּאַלאַצן
און מדבר-הינט אין די פּאַלײַען פֿון תּענוג;
און נאָענט איז איר צײַט צו קומען,
און אירע טעג וועלן זיך ניט פֿאַרציִען.

יד

1 וואָרום גאָט וועט דערבאַרימען יעקבֿ,
און וועט ווידער אויסדערוויילן ישׂראל,
און זיי באַרוען אויף זייער ערד;
און פֿרעמדע וועלן זיך באַהעפֿטן צו זיי,
און וועלן צושטיין צום הויז פֿון יעקבֿ.
2 און פֿעלקער וועלן זיי נעמען,
און וועלן זיי ברענגען אויף זייער אָרט,
און דאָס הויז פֿון ישׂראל וועט זיי אַרבן אויף גאָטס ערד
פֿאַר קנעכט און פֿאַר דינסטן;
און זיי וועלן ווערן די פֿאַנגערס פֿון זייערע פֿאַנגערס,
און וועלן געוועלטיקן איבער זייערע דריקער.

3 און עס וועט זײַן,
אין דעם טאָג וואָס גאָט באַרוט דיך
פֿון דײַן פּײַן און פֿון דײַן ציטערניש,
און פֿון דער שווערער אַרבעט
וואָס מע האָט געאַרבעט מיט דיר,
4 וועסטו אויפֿהייבן דעם דאָזיקן משל
אויפֿן מלך פֿון בָבֿל, און זאָגן:
ווי האָט אויפֿגעהערט דער דריקער,
אויפֿגעהערט די גאָלדגייציקע!
5 צעבראָכן האָט גאָט דעם שטעקן פֿון די רשָעים,
די רוט פֿון די געוועלטיקער,
6 וואָס האָט געשלאָגן די פֿעלקער מיט כּעס,
שלעק אָן אַן אויפֿהער,
וואָס האָט געוועלטיקט מיט צאָרן אויף די אומות,
גערודפֿט אָן אָפּהאַלט.
7 רויִק באַרוט איז די גאַנצע ערד,
זיי ברעכן אויס אין געזאַנג.
8 אַפֿילו די ציפּרעסן פֿרייען זיך איבער דיר,
די צעדערן פֿון לבֿנון:
פֿון זינט דו האָסט זיך אַוועקגעלייגט,
קומט ניט דער העקער אויף אונדז.

9 די אונטערערד פֿון אונטן ציטערט אויף צוליב דיר,
אַנטקעגן דײַן קומען;

זי וועקט די טויטע צוליב דיר,
אַלע פֿירער פֿון דער ערד;
זי מאַכט אויפֿשטיין פֿון זייערע טראָנען
אַלע מלכים פֿון די פֿעלקער.
10 זיי אַלע רופֿן זיך אָפּ,
און זאָגן צו דיר:
דו אויך ביסט אַוועקגעפֿאַלן ווי מיר,
געגליכן געוואָרן צו אונדז!
11 גענידערט אין אונטערערד איז דײַן שטאָלץ,
די ברומונג פֿון דײַנע האַרפֿן;
אונטער דיר זײַנען ווערים געבעט,
און דײַן צודעק איז מאָיל.

12 ווי ביסטו פֿון הימל געפֿאַלן,
דו ליכטיקער מאָרגנשטערן!
ווי ביסטו אָפּגעהאַקט געוואָרן צו דער ערד,
דו גורל-וואַרפֿער אויף פֿעלקער!
13 און דו האָסט געזאָגט אין דײַן האַרצן:
אין הימל וועל איך אַרויפֿגיין,
איבער די שטערן פֿון גאָט
וועל איך מײַן טראָן דערהייבן;
און איך וועל זיצן אויפֿן באַרג פֿון אײַנזאַמלונג,
אין די עקן פֿון צפֿון.

14 איך וועל אַרויפֿגיין איבער די הייכן פֿון וואָלקן,
איך וועל צום אויבערשטן זיך גלײַכן.
15 אָבער אין אונטערערד ווערסטו גענידערט ווערן,
אין די עקן פֿון גרוב.

16 דײַנע זעער וועלן דיך באַטראַכטן,
זיי וועלן דיך אָנקוקן:
איז דאָס דער מאַן וואָס האָט געמאַכט ציטערן די ערד,
וואָס האָט אויפֿגעשטורעמט מלוכות,
17 געמאַכט די וועלט ווי אַ מדבר,
און צעשטערט אירע שטעט;
זײַנע געפֿאַנגענע ניט פֿרײַ געלאָזט אַהיים?

18 אַלע מלכים פֿון די פֿעלקער ליגן אין כּבֿוד אַלע,
איטלעכער אין זײַן הײם.
19 און דו ביסט אַװעקגעװאָרפֿן װײַט פֿון דײַן קבֿר,
װי אַן אומװערדיק ריטל,
אַרומגעטאָן מיט הרוגים, פֿון שװערד דערשטאָכענע,
װאָס נידערן צו די שטײנער פֿון גרוב,
װי אַ פּגר אַ צעטרעטענער.
20 װעסט ניט באַנאַנד זײַן מיט זײ אין קבֿר,
װאָרום דײַן לאַנד האָסטו אומגעבראַכט,
דײַן פֿאָלק האָסטו געהרגעט;
אױף אײביק זאָל ניט אָנגערופֿן װערן
דער זאָמען פֿון שלעכטסטוער.

21 ברײט אָן אױף זײַנע קינדער אַ שחיטה,
פֿאַר דער זינד פֿון זײערע עלטערן,
זײ זאָלן ניט אױפֿשטײן און יַרשען די ערד,
און אָנפֿילן דאָס געזיכט פֿון דער װעלט מיט שטעט.

22 און איך װעל אױפֿשטײן אױף זײ,
זאָגט גאָט פֿון צבֿאות,
און װעל פֿאַרשנײַדן פֿון בָבֿל אַ נאָמען און אַן איבערבלײַב,
און אַ קינד און אַ קינדסקינד, זאָגט גאָט.
23 און איך װעל זי מאַכן צום אָרב פֿאַרן זומפּבושל,
און געמױזעכצן װאַסער;
און איך װעל זי אַװעקבעזעמען מיטן בעזעם פֿון פֿאַרטיליקונג,
זאָגט גאָט פֿון צבֿאות.

24 געשװאָרן האָט גאָט פֿון צבֿאות, אַזױ צו זאָגן:
פֿאַר װאָר, װי איך האָב געטראַכט, אַזױ װעט געשען,
און װי איך האָב באַראָטן, דאָס װעט באַשטײן:
25 איך זאָל צעברעכן אשור אין מײַן לאַנד,
און אױף מײַנע בערג אים צעטרעטן;
און אָפּגעטאָן זאָל װערן פֿון זײ זײַן יאָך,
און זײַן לאַסט זאָל אָפּגעטאָן װערן פֿון זײער רוקן.
26 דאָס איז דער באַראָט װאָס איז באַראָטן
אױף דער גאַנצער ערד,

און דאָס איז די האַנט וואָס איז
אויסגעשטרעקט אויף אַלע פֿעלקער.
27 וואָרום גאָט פֿון צבֿאות האָט באַראָטן,
און ווער וועט פֿאַרשטערן?
און זײַן האַנט איז אויסגעשרעקט
און ווער וועט זי אָפּהאַלטן?

28 אין דעם יאָר וואָס דער מלך אָחָז איז געשטאָרבן, איז געווען די
דאָזיקע נבֿואה:

29 ניט פֿרייט זיך גאַנץ פּלֶשֶת,
וואָס די רוט פֿון דײַן שלעגער איז צעבראָכן;
וואָרום פֿון וואָרצל פֿון דער שלאַנג וועט אַרויס אַ נאָטער,
און זײַן פֿרוכט איז אַ פֿליִעדיקער לינדוואָרעם.
30 און די אָרימסטע פֿון די אָרימע וועלן זיך פּיטערן,
און די באַדערפֿטיקע וועלן הויערן אין זיכערקייט;
און איך וועל טייטן מיט הונגער דײַן וואָרצל,
און דײַן איבערבלײַב וועט מען אויסהרגען.

31 יאָמער, דו טויער, שרײַ, דו שטאָט,
ווער צעגאַנגען, גאַנץ פּלֶשֶת,
וואָרום פֿון צפֿון קומט אַ רויך,
און ניטאָ קיין אָפּגעשטאַנענער אין זײַנע מחנות.
32 און וואָס זאָל מען ענטפֿערן די שלוחים פֿון דעם פֿאָלק? –
אַז גאָט האָט געגרונטפֿעסט צִיון,
און אין איר וועלן זיך שיצן די אָרימע פֿון זײַן פֿאָלק.

טו

1 די נבֿואה אויף מואָבֿ.
פֿאַר וואָר, איבער נאַכט איז פֿאַרוויסט געוואָרן עָר-מואָבֿ,
פֿאַרשניטן געוואָרן;
פֿאַר וואָר, איבער נאַכט איז פֿאַרוויסט געוואָרן קיר-מואָבֿ,
פֿאַרשניטן געוואָרן.
2 ער איז אַרויפֿגעגאַנגען קיין בַּיִת און דיבֿון,
אויף די בָּמות צו וויינען;
אויף נבֿו און אויף מֵידבָֿא

טוט יאָמערן מואָבֿ;
אויף אַלע זײַנע קעפּ איז אַ פּליך,
יעטווועדער באָרד איז אָפּגעשניטן.
3 אין זײַנע גאַסן גורט מען אָן זאַק;
אויף אירע דעכער און אין אירע מערק,
טוט איטלעכער יאָמערן,
צעגייט אין געוויין.
4 און קלאָגן טוט חשבון און אֶלעָלֵה,
ביז יַהַץ ווערט געהערט זייער קָול;
דרום שרײַען די באַוואָפֿנטע פֿון מואָבֿ;
זײַן זעל טוט אים ציטערן.
5 מײַן האַרץ אויף מואָבֿ טוט קלאָגן,
אירע אַנטלאָפֿענע גרייכן ביז צוֹעַר,
דער דרײַיאָריקער קו;
וואָרום דער אַרויפֿגאַנג פֿון לוחית,
אים גייט מען אַרויף מיט געוויין;
וואָרום אויף דעם וועג פֿון חוֹרוֹנַיִם
אַ בראָכגעשריי הייבן זיי אויף.
6 וואָרום די וואַסערן פֿון נִמרים
וועלן אַ וויסטעניש ווערן;
וואָרום פֿאַרדאַרט איז דאָס קרײַטעכץ,
פֿאַרלענדט איז דאָס גראָז,
קיין גרינס איז ניטאָ.
7 דרום, די שפּע וואָס זיי האָבן אָנגעזאַמלט,
און דאָס וואָס זיי האָבן באַהאַלטן,
וועלן זיי צום טײַך פֿון די ווערבעס אַוועקטראָגן.
8 וואָרום דאָס געשריי האָט אַרומגערינגלט
דעם געמאַרק פֿון מואָבֿ;
ביז אֶגלַיִם גייט איר יללה.
און ביז באֵר-אֵלים, איר יללה.
9 וואָרום די וואַסערן פֿון דימון זײַנען פֿול מיט בלוט;

וואָרום איך וועל דימון נאָך געבן אַ צולאָג:
אַ לייב פֿאַר די אַנטרונענע פֿון מואָבֿ,
און פֿאַר דעם איבערבלײַב פֿון לאַנד.

טז

1 שיקט לעמער צום געוועלטיקער פֿון לאַנד,
פֿון די פֿעלדזן וואָס צום מדבר,
צום באַרג פֿון טאָכטער צִיון.
2 און עס וועט זײַן:
ווי אַ פֿויגל אַ פֿאַרוואָגלטער,
ווי אַ נעסט אַ צעטריבענער,
וועלן זײַן די טעכטער פֿון מואָבֿ,
בײַ די איבערפֿאָרן פֿון אַרנון.
3 "ברענג אַן עצה,
שאַף אַ באַשייד;
מאַך דײַן שאָטן ווי די נאַכט,
אין מיטן העלן טאָג;
פֿאַרבאָרג די פֿאַרשטויסענע,
דעם פֿאַרוואָגלטן זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן.
4 זאָלן וווינען בײַ דיר מײַנע – מואָבֿס – פֿאַרשטויסענע,
זײַ זיי אַ פֿאַרבאָרגעניש פֿון דעם רויבער,
ביז אַוועק איז די דריקונג,
געענדיקט דער רויב,
פֿאַרלענדט די צעטרעטער אויסן לאַנד;
5 וואָרום אויפֿגעשטעלט אויף גענאָד איז דער טראָן,
און אויף אים זיצט מיט אמת, אין דָוִדס געצעלט,
אַ ריכטער וואָס זוכט רעכט,
און איז גיך אויף גערעכטיקייט".

6 "מיר האָבן געהערט די שטאָלצקייט פֿון מואָבֿ,
ווי זייער שטאָלץ ער איז;
זײַן גאווה און זײַן שטאָלצקייט און זײַן חוצפּה,
זײַנע באַרימערײַען אָן אַ האַפּט".

7 דרום וועט יאָמערן מואָבֿ אויף מואָבֿ,
איטלעכער וועט יאָמערן;
נאָך די ראָזינקעקוכנס פֿון קיר-חֲרֶשֶׂת
וועט איר זיפֿצן, אין גאַנצן דערשלאָגענע.
8 וואָרום די פֿעלדער פֿון חשבון זײַנען פֿאַרוועלקט,
דער ווײַנשטאָק פֿון שִׂבְמָה,
וואָס זײַנע רויטטרויבן האָבן פֿאַרטומלט

די האַרן פֿון די פֿעלקער;
ביז יַעזֵר האָבן זיי דערגרייכט,
ביזן מדבר האָבן זיי געוואַנדערט;
אירע צווייַגן האָבן זיך צעשפּרייט,
ביז צום ים זייַנען זיי אַריבער.
9 דרום באַוויין איך אין דעם געוויין פֿון יַעזֵר,
דעם ווייַנשטאָק פֿון שִׂבְמָה;
איך טרינק דיך אָן מיט מייַנע טרערן,
חשבון און אֶלעָלֵה;
וואָרום אויף דייַן האַרבסטונג און אויף דייַן שניט
איז אַ קריגגעשריי געפֿאַלן.

10 און אייַנגעטאָן איז די פֿרייד און די לוסטיקייט
פֿון דעם פֿרוכטגאָרטן;
און אין די ווייַנגערטנער ווערט ניט געזונגען,
ווערט ניט געשאַלט;
קיין ווייַן אין די קעלטערן
טרעט ניט דער טרעטער;
איך האָב געמאַכט אויפֿהערן "הֵידָד!"
11דרום ברומען ווי אַ האַרף מייַנע געדערים אויף מואָבֿ,
און מייַנע אינגעווייד אויף קיר-חֶרֶשׂ.

12 און עס וועט זייַן, אַז עס וועט זיך אַרויסווייַזן אַז מואָבֿ האָט זיך
אומזיסט אייַנגעמיט אויף דער בָמָה, וועט ער אַרייַנגיין אין זייַן
הייליקטום תּפֿילה טאָן, אָבער ער וועט גאָרנישט אויסריכטן.

13 דאָס איז דאָס וואָרט וואָס גאָט האָט גערעדט אויף מואָבֿ אַ מאָל.
אָבער אַצונד האָט גאָט גערעדט, אַזוי: אין דריי יאָר, ווי די
יאָרן פֿון אַ געדונגענעם, וועט גרינגעשאַצט ווערן דער כּבֿוד פֿון
מואָבֿ, בייַ אַל דעם גרויסן טומל; און דער איבערבלייַב וועט זייַן אַ
קליין ווינציקייט אָן שטאַרקייט.

יז

1 די נבֿואה אויף דמשׂק.
זע דמשׂק ווערט אויס שטאָט,
און וועט ווערן אַ חורבֿה-הויפֿן.

פֿאַרלאָזן די שטעט פֿון ערוער,
פֿאַר סטאַדעס וועלן זיי זײַן;
און זיי וועלן הויערן,
און קיינער וועט ניט אָפּשרעקן.
3 און אָפּגעטאָן וועט ווערן אַ פֿעסטונג פֿון אפֿרים,
און אַ מלוכה פֿון דמשׂק;
און דער איבערבלײַב פֿון ארם וועט ווערן
ווי די פּראַכט פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
זאָגט גאָט פֿון צבֿאות.

4 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט פֿאַראָרימט ווערן די פּראַכט פֿון יעקבֿ,
און די פֿעטקייט פֿון זײַן לײַב וועט אָפּגעצערט ווערן.
5 און עס וועט זײַן ווי אַ שניטער זאַמלט תּבֿואה,
און שנײַדט מיט זײַן אָרעם די זאַנגען;
און עס וועט זײַן ווי מע קלײַבט זאַנגען
אין טאָל פֿון רפֿאים.
6 נאָר אַ נאָכקלײַב וועט בלײַבן אויף אים,
ווי בײַם אָפּקלאַפּן אַן איילבערטבוים,
צוויי דרײַ פּערלעך אויבן בײַם שפּיץ,
פֿיר פֿינף אויף זײַנע צווײַגן, אויב פֿרוכטיק,
זאָגט יהוה, דער גאָט פֿון ישׂראל.

7 אין יענעם טאָג וועט דער מענטש זיך קערן צו זײַן באַשעפֿער,
און זײַנע אויגן וועלן קוקן צום הייליקן פֿון ישׂראל.
8 און ער וועט זיך ניט קערן צו די מזבחות,
די ווערק פֿון זײַנע הענט,
און ניט אָנקוקן וואָס זײַנע פֿינגער האָבן געמאַכט,
און די געצנביימער און די זונזײַלן.

9 אין יענעם טאָג וועלן זײַנע פֿעסטע שטעט זײַן
ווי די פֿאַרלאָזנקייט פֿון די וועלדער און די באַרגשפּיצן,
וואָס מע האָט פֿאַרלאָזן פֿון וועגן די קינדער פֿון ישׂראל;
און עס וועט זײַן אַ וויסטעניש.
10 וואָרום האָסט פֿאַרגעסן דעם גאָט פֿון דײַן הילף,
און דעם פֿעלדז פֿון דײַן שטאַרקייט האָסטו ניט דערמאָנט;

דרום האָסטו ליבלעכע פֿלאַנצן געפֿלאַנצט,
און אַ פֿרעמדן צווײַג אײַנגעזעצט דרינען;
11 אין טאָג פֿון דײַן פֿלאַנצונג האָסט עס געמאַכט וואַקסן,
און פֿרימאָרגנס האָסטו דײַן זאָמען געמאַכט בליִען –
אַ הויפֿן ריטלעך אין טאָג פֿון קראַנקשאַפֿט
און מסוכּנעם ווייטאָג.

12 ווי, די ברומונג פֿון פֿיל אומות,
וואָס ברומען ווי דאָס ברומען פֿון ימען;
און די רוישונג פֿון פֿעלקער,
וואָס רוישן ווי די רוישונג פֿון מאַכטיקע וואַסערן!
13 די פֿעלקער רוישן ווי די רוישונג פֿון פֿיל וואַסערן,
אָבער ער וועט אָנשרײַען אויף זיי,
און זיי וועלן אַנטלויפֿן אין דער ווײַט,
און געיאָגט ווערן ווי שפּריי פֿון די בערג פֿאַרן ווינט,
און ווי אַ שטויבראָד פֿאַרן שטורעם.
14 צו אָוונטצײַט, זע, אַ שרעקעניש!
אײדער פֿרימאָרגן זײַנען זיי ניטאָ.
דאָס איז דער חלק פֿון אונדזערע רויבער,
און דער גורל פֿאַר אונדזערע אויסרויבער.

יח

1 אָ, דאָס לאַנד פֿון פֿליגלזשומערײַ,
וואָס פֿון יענער זײַט טײַכן פֿון כּוש;
2 וואָס שיקט איבערן ים שלוחים,
און אין שיפֿן פֿון יאַמש אויפֿן וואַסער!
גייט, שלוחים פֿלינקע,
צו דער הויכער און גלאַנציקער אומה,
צו אַ פֿאָלק מוראדיק פֿון אייביק אָן,
אַן אומה פֿון מאַכט און צעטרעטונג,
וואָס טײַכן שנײַדן דורך איר לאַנד.
3 איר אַלע וווינער פֿון דער וועלט,
און איר וואָס רוט אויף דער ערד,
ווען מע הייבט אויף אַ פֿאָן אויף די בערג, וועט איר זען,
און ווען מע בלאָזט אַ שופֿר, וועט איר הערן.

4 וואָרום אַזוי האָט גאָט געזאָגט צו מיר:
איך וועל רויִק צוקוקן אין מײַן אָרט,
ווי קלאָרע היץ אין זונליכט,
ווי אַ טויווואָלקן אין דער היץ פֿון שניט.
5 וואָרום פֿאַרן שניט, ווען געענדיקט די בליִעכץ,
און דער שפּראָץ ווערט אַ ווײַנטרויב וואָס צײַטיקט זיך,
וועט ער אָפּשנײַדן די הענגלעך מיט צווײַגמעסערס,
און די צווײַגן טוט ער אָפּ און וואַרפֿט אַוועק.
6 זיי וועלן איבערגעלאָזט ווערן אין איינעם
פֿאַרן רויבפֿויגל פֿון די בערג,
און פֿאַר דער חיה פֿון דער ערד;
און וועט זומערן דערויף דער רויבפֿויגל,
און איטלעך חיה פֿון דער ערד וועט דערויף ווינטערן.

7 אין יענער צײַט וועט געבראַכט ווערן
אַ מתּנה צו גאָט פֿון צבֿאות,
פֿון דער הויכער און גלאַנציקער אומה,
פֿון אַן אומה מוראדיק פֿון אייביק אָן,
אַ פֿאָלק פֿון מאַכט און צעטרעטונג,
וואָס טײַכן שנײַדן דורך זײַן לאַנד,
צום אָרט פֿון דעם נאָמען פֿון גאָט פֿון צבֿאות,
צום באַרג ציון.

יט

1 די נבֿואה אויף מצרַיִם.
זע, גאָט רײַט אויף אַ וואָלקן אַ פֿלינקן,
און ער קומט קיין מצרַיִם;
און די אָפּגעטער פֿון מצרַיִם וועלן זיך טרייסלען פֿאַר אים,
און דאָס האַרץ פֿון מצרַיִם וועט צעגיין אין אים.
2 און איך וועל אָנרייצן מצרַיִם אויף מצרַיִם,
און זיי וועלן מלחמה האַלטן איטלעכער קעגן זײַן ברודער,
אַ שטאָט קעגן אַ שטאָט,
אַ קינגרײַך קעגן אַ קיניגרײַך.
3 און אויסגעליידיקט וועט ווערן דער גײַסט פֿון מצרַיִם אין איר,
און איר עצה וועל איך צונישט מאַכן;

און זיי וועלן פֿאָרשן בײַ די אָפּגעטער, און בײַ די פּרעפּלער,
און בײַ די גײַסטער, און בײַ די רוחות.
4 און איך וועל איבערענטפֿערן מצרַיִם
אין דער האַנט פֿון אַ האַרטן האַר,
און אַ שטרענגער מלך וועט געוועלטיקן איבער זיי,
זאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות.

5 און די וואַסערן וועלן אויסגיין פֿון ים,
און דער טײַך וועט אויסגעטריקנט און טרוקן ווערן.
6 און דומפּיק וועלן ווערן די טײַכן,
פֿאַרמינערט און אויסגעטריקנט ווערן די פֿלוסן פֿון מצרַיִם;
ראָר און אַאיר ווערן פֿאַרוועלקט.
7 הויל ווערט בײַם נילוס,
בײַם ראַנד פֿונעם נילוס,
און אַל דאָס פֿאַרזייטע בײַם נילוס
ווערט פֿאַרטריקנט, פֿאַרווייט, און ניטאָ.
8 און קלאָגן וועלן די פֿישער,
און טרויערן וועלן אַלע וואָס וואַרפֿן אַ ווענטקע אין נילוס,
און די וואָס שפּרייטן אַ נעץ אויפֿן וואַסער ווערן פֿאַרשניטן.
9 און פֿאַרשעמט וועלן ווערן
די אַרבעטער פֿון געקאַמטן פֿלאַקס,
און די וועבער פֿון ווייסצײַג.
10 און אירע וואַרשטאַטן וועלן זײַן צעקלאַפּט;
אַלע לוינאַרבעטער באַטריבט אין געמיט.

11 לויטער נאַרן זײַנען די האַרן פֿון צוען,
די קליגסטע יועצים פֿון פּרעהן
זײַנען אַ נאַרישער באַראָט.
ווי קענט איר זאָגן צו פּרעהן:
אַ זון פֿון חכמים בין איך,
אַ זון פֿון מלכים פֿאַרצײַטיקע?
12 ווּו זײַנען זיי דען דײַנע חכמים?
זאָלן זיי אַקאָרשט דיר זאָגן;
און לאָמען וויסן וואָס גאָט פֿון צבֿאות
האָט באַראָטן אויף מצרַיִם.
13 פֿאַרנאַרישט זײַנען די האַרן פֿון צוען,

אָפּגענאַרט זײַנען די האַרן פֿון נוֹף;
פֿאַרפֿירט האָבן מצרַיִם
די פּנֵי פֿון אירע שבֿטים.
14 גאָט האָט אַרײַנגעגאָסן אין איר
אַ גײַסט פֿון פֿאַרדרײיעניש;
און זײ האָבן געמאַכט מצרַיִם זיך וואַקלען אין אַל זײַן טוונג
ווי אַ שכּור טוט זיך וואַקלען בײַ זײַן ברעכן.
15 און אין מצרַיִם וועט ניט זײַן אַן אויפֿטו
וואָס אַ קאָפּ אָדער אַן עק,
אַ טײטלצווײַג אָדער אַ טײַכריטל זאָל אויפֿטאָן.

16 אין יענעם טאָג וועט מצרַיִם זײַן אַזוי ווי ווײַבער,
און ער וועט ציטערן און אַנגסטן
פֿאַרן פֿאָך פֿון דער האַנט פֿון גאָט פֿון צבֿאות,
וואָס ער טוט פֿאָכן אויף אים.
17 און דאָס לאַנד פֿון יהוּדה וועט ווערן פֿאַר מצרַיִם אַ שרעקעניש;
ווען נאָר מע וועט עס אים דערמאָנען, וועט ער אַנגסטן
פֿאַר דעם באַראָט פֿון גאָט פֿון צבֿאות,
וואָס ער טוט באַראָטן אויף אים.

18 אין יענעם טאָג וועלן זײַן אין לאַנד מצרַיִם
פֿינף שטעט וואָס רעדן די שפּראַך פֿון כּנַעַן,
און שווערן צו גאָט פֿון צבֿאות;
די שטאָט פֿון צעשטערונג וועט אײנע גערופֿן ווערן.

19 אין יענעם טאָג
וועט זײַן אַ מזבח צו גאָט אין מיטן לאַנד מצרַיִם,
און אַ זײַלשטײן צו גאָט בײַ איר געמאַרק.
20 און עס וועט זײַן צום צײכן און צום עדות
פֿאַר גאָט פֿון צבֿאות אין לאַנד מצרַיִם;
אַז זײ וועלן שרײַען צו גאָט פֿון וועגן דריקער,
וועט ער זײ שיקן אַ העלפֿער און אַ שטרײַטער,
און ער וועט זײ מציל זײַן.
21 און גאָט וועט זיך לאָזן דערקענען צו מצרַיִם,
און די מִצרים וועלן דערקענען גאָט אין יענעם טאָג,
און דינען מיט שלאַכטאָפּפֿער און שפּײַזאָפּפֿער,

און מנדר זײַן אַ נדר צו גאָט און באַצאָלן.
22 און גאָט וועט פּלאָגן מצרַיִם –
פּלאָגן און היילן;
און אַז זיי וועלן זיך אומקערן צו גאָט,
וועט ער זיך איבערבעטן צו זיי, און זיי היילן.
23 אין יענעם טאָג וועט זײַן אַ וועג פֿון מצרַיִם קיין אשור,
און אשור וועט קומען אין מצרַיִם,
און מצרַיִם אין אשור,
און מצרַיִם וועט דינען גאָט מיט אשור.

24 אין יענעם טאָג וועט ישׂראל זײַן
אַ דריטער צו מצרַיִם און צו אשור,
אַ בענטשונג אין מיטן פֿון דער ערד;
25 ווײַל גאָט פֿון צבֿאות האָט אים געבענטשט, אַזוי צו זאָגן:
געבענטשט זאָל זײַן מײַן פֿאָלק מצרַיִם,
און דאָס ווערק פֿון מײַנע הענט, אשור,
און מײַן אַרבונג, ישׂראל.

כ 1 אין דעם יאָר וואָס תּרתּן איז געקומען קיין אַשדוד, ווען סַרגון
דער מלך פֿון אשור האָט אים געשיקט, און ער האָט מלחמה
געהאַלטן מיט אַשדוד, און האָט זי באַצוווּנגען; 2 אין יענער צײַט
האָט גאָט גערעדט דורך ישַעיָהו דעם זון פֿון אָמוצן, אַזוי צו זאָגן:
גיי, און זאָלסט אָפּבינדן דאָס זאַק פֿון דײַנע לענדן, און דײַן
שוך זאָלסטו אַראָפּציִען פֿון דײַן פֿוס. האָט ער אַזוי געטאָן:
אַרומגעגאַנגען נאַקעט און באָרוועס.

3 און גאָט האָט געזאָגט:
אַזוי ווי מײַן קנעכט ישַעיָהו איז אַרומגעגאַנגען
נאַקעט און באָרוועס דרײַ יאָר,
פֿאַר אַ סימן און אַ צייכן אויף מצרַיִם און אויף כּוש,
4 אַזוי וועט דער מלך פֿון אשור אַוועקפֿירן
די געפֿאַנגענע פֿון מצרַיִם, און די פֿאַרטריבענע פֿון כּוש,
יונגע און אַלטע, נאַקעט און באָרוועס,
מיט אָפּגעדעקטן הינטער-לײַב, צו דער שאַנד פֿון מצרַיִם.

5 און זיי װעלן זײַן צעבראָכן און פֿאַרשעמט
פֿון װעגן כּוש, זייער אויסקוק,
און פֿון װעגן מצרַיִם, זייער באַרימונג.
6 און דער באַװוינער פֿון דאָזיקן ברעגלאַנד
װעט זאָגן אין יענעם טאָג:
זע, אַזוי איז געװאָרן פֿון אונדזער אויסקוק,
װאָס מיר זײַנען אַהין געלאָפֿן נאָך הילף,
ניצול צו װערן פֿון מלך פֿון אשור,
און װי װעלן מיר אַנטרונען װערן?

כא

1 די נבֿואה אויף דעם מדבר בײַם ים.
װי שטורעמס אין דָרום װעט עס דורכגיין;
פֿון מדבר קומט עס, פֿון אַ מוראדיקן לאַנד.
2 אַ שװערע זעונג איז מיר אָנגעזאָגט געװאָרן:
דער פֿעלשער פֿעלשט, און דער רויבער רויבט.
גיי, אַרויף עֵילָם! באַלעגער, מָדַי!
אַלע זיפֿצן װאָס דורך איר מאַך איך אויפֿהערן.
3 דרום זײַנען מײַנע לענדן פֿול מיט ציטערניש,
װייען האָבן מיך אָנגענומען
װי װייען פֿון אַ געװוינערין;
איך בין צעקרימט און קען ניט הערן,
איך בין צעטומלט און קען ניט זען.
4 צעדולט איז מײַן האַרץ,
אַן אַנגסט האָט מיך צעגרוילט;
מײַן גלוסטיקן אָװנט
האָט מען מיר צו שוידער געמאַכט.
5 מע גרייט דעם טיש,
מע דעקט די דעקע,
מע עסט, מע טרינקט –
"שטייט אויף, איר האַרן,
באַזאַלבט דעם שילד!"

6 װאָרום אַזוי האָט צו מיר גאָט געזאָגט:
גיי שטעל אַ װעכטער;

וואָס ער וועט זען זאָל ער זאָגן.
7 און אַז ער וועט זען אַ געריַיט,
געשפּאַנען פֿערד,
אַ געריַיט אייזלען,
אַ געריַיט קעמלען,
זאָל ער האָרכן אַ האָרכונג,
אַ האָרכונג אַ גרויסע.

8 האָט ער אויסגעשריִען ווי אַ לייב:
אויפֿן וואַכטורעם, גאָט,
שטיי איך תּמיד ביַי טאָג,
און אויף מיַין היטונג
בין איך געשטעלט אַלע נעכט.

9 און זע, אָט איז געקומען
אַ געריַיט מענטשן, געשפּאַנען פֿערד;
און ער האָט אויסגערופֿן און געזאָגט:
געפֿאַלן, געפֿאַלן איז בָבֿל,
און אַלע אירע שניצגעטער
האָט מען צעבראָכן צו דער ערד.

10 דו געדראָשענע מיַינע,
און קינד פֿון מיַין שיַיער,
וואָס איך האָב געהערט פֿון יהוה פֿון צבֿאות
דעם גאָט פֿון ישׂראל,
איַיך האָב איך דערציילט,

11 די נבֿואה אויף דוּמָה.

צו מיר רופֿט מען פֿון שֵׂעִיר:
וועכטער, וואָס פֿון דער נאַכט?
וועכטער, וואָס פֿון דער נאַכט?
12 זאָגט דער וועכטער:
געקומען פֿרימאָרגן און אויך נאַכט;
אויב איר ווילט פֿרעגן, פֿרעגט,
קומט ווידער צו גיין.

13 די נבֿואה אויף עֲרָבֿ.
ווי אין וואַלד וועט איר נעכטיקן אין עֲרָבֿ,
קאַראַוואַנען פֿון דדָנים.
14 ברענגט וואַסער אַנטקעגן דעם דאָרשטיקן;
די באַווינער פֿון לאַנד תֵּימא
זאָלן באַגעגענען מיט ברויט פֿאַר אים דעם פֿאַרוואָגלטן.
15 וואָרום פֿון שווערדן זײַנען זיי אַנטלאָפֿן,
פֿון דער געצויגענער שווערד,
און פֿון דעם געשפּאַנטן בויגן,
און פֿון דער שווערער מלחמה.

16 וואָרום אַזוי האָט צו מיר גאָט געזאָגט:
אין נאָך אַ יאָר, ווי די יאָרן פֿון אַ געדונגענעם,
וועט פֿאַרלענדט ווערן די גאַנצע פּראַכט פֿון קֵדר,
17 און די געבליבענע צאָל בויגנלײַט,
די גיבורים פֿון די קינדער פֿון קֵדר,
וועלן זײַן ווינציק,
וואָרום יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל האָט גערעדט.

כב

1 די נבֿואה אויף דעם טאָל פֿון זעונג.
וואָס איז דיר דען
וואָס דו ביסט אין גאַנצן אויף די דעכער אַרויף,
2 דו פֿולע מיט טומל, דו רוישיקע שטאָט,
דו לוסטיקער כּרך?
דײַנע דערשלאָגענע זײַנען ניט פֿון שווערד דערשלאָגן,
און ניט אין מלחמה געטייטע.
3 אַלע דײַנע פֿירער זײַנען אין איינעם אַנטלאָפֿן,
אָן אַ בויגן זײַנען זיי געפֿאַנגען געוואָרן;
אַלע דײַנע געפֿונענע זײַנען אין איינעם געפֿאַנגען געוואָרן –
די וואָס זײַנען אין דער ווײַט אַנטלאָפֿן.
4 דרום האָב איך געזאָגט: קערט אײַך אָפּ פֿון מיר,
לאָמיך ביטערלעך וויינען;
איר זאָלט ניט צושטיין מיך צו טרייסטן,
אויף דעם בראָך פֿון דער טאָכטער מײַן פֿאָלק.

5 וואָרום אַ טאָג פֿון טומל און טרעטונג און צעטומלטקייט
איז בײַ דעם האַר, גאָט פֿון צבֿאות, אין טאָל פֿון זעונג;
מע ברעכט מויערן, און אַ געשריי ביזן באַרג.
6 און עֵלָם טראָגט דעם פֿײַלבײַטל,
מיט אַ מחנה מענטשן רײַטער,
און קיר האָט אַנטבלויזט דעם שילד.
7 און עס איז געווען,
אַז דײַנע בעסטע טאָלן זײַנען פֿול געוואָרן מיט רײַטוועגן,
און די רײַטער האָבן שטעלן זיך אויסגעשטעלט קעגן טויער,
8 און דעם צודעק פֿון יהודה האָט מען אָפּגעדעקט,
אין יענעם טאָג האָסטו אויסגעקוקט אויפֿן וואַפֿן פֿון וואַלד-הויז.
9 און די שפּאַלטן פֿון דָוִדס-שטאָט האָט איר געזען
אַז זיי זײַנען פֿיל;
און איר האָט אײַנגעזאַמלט דאָס וואַסער פֿון אונטערשטן טײַך.
10 און די הײַזער פֿון ירושלים האָט איר פֿאַרציילט,
און אײַנגעוואָרפֿן די הײַזער צו באַפֿעסטיקן די מויער.
11 און אַ זאַמלאָרט צווישן די צוויי מויערן האָט איר געמאַכט,
פֿאַר דעם וואַסער פֿון אַלטן טײַך.
און איר האָט ניט געקוקט צו דעם וואָס האָט עס געטאָן,
און דעם וואָס האָט עס באַשערט פֿון לאַנג אָן
האָט איר ניט געזען.
12 און דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות,
האָט גערופֿן אין יענעם טאָג,
צו געוויין און צו קלאָג און צו פּליכעניש,
און צום אָנגורטן זאַק;
13 ערשט עס איז שָׂשׂון-וּשׂמחה,
קוילן רינדער און שעכטן שאָף,
עסן פֿלייש, און טרינקען ווײַן;
"עסן און טרינקען,
וואָרום מאָרגן וועלן מיר שטאַרבן".
14 און גאָט פֿון צבֿאות האָט זיך אַנטפּלעקט אין מײַנע אויערן:
אויב די דאָזיקע זינד וועט אײַך פֿאַרגעבן ווערן
ביז איר וועט שטאַרבן!
האָט געזאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות.
15 אַזוי האָט געזאָגט דער האַר, גאָט פֿון צבֿאות:
גיי קום צו דעם דאָזיקן אויפֿזעער,

צו שֶׁבֿנאָ וואָס איבערן פּאַלאַץ:
16 וואָס האָסטו דאָ, און ווע‏מען האָסטו דאָ,
וואָס דו האָסט דיר דאָ אַ קבֿר אויסגעהאַקט,
דו וואָס האָסט אויסגעהאַקט אין דער הייך דײַן קבֿר,
זיך אויסגעשניטן אין פֿעלדז אַ וווינונג?
17 זע, גאָט שלײַדערט דיך אַ מאַכטיקן שלײַדער,
און דרייט דיך אום דרייענדיק;
18 קוליִען אין אַ קויל וועט ער דיך אַוועקקוליען,
ווי אַ באַל, אין אַ ברייטרוימיק לאַנד.
דאָרטן וועסטו שטאַרבן,
און דאָרטן וועלן זײַן דײַנע פּראַכטיקע רײַטוועגן,
דו שאַנד פֿון דעם הויז פֿון דײַן האַר!
19 און איך וועל דיך אַראָפּשטויסן פֿון דײַן שטאַנד,
און פֿון דײַן שטעל וועט מען דיך אַראָפּוואַרפֿן.
20 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועל איך רופֿן מײַן קנעכט אֶליָקים דעם זון פֿון חִלקִיָהון.
21 און איך וועל אים אָנטאָן דײַן העמדל,
און דײַן גאַרטל וועל איך אים אַרומבינדן,
און דײַן ממשלה וועל איך געבן אין זײַן האַנט;
און ער וועט זײַן פֿאַר אַ פֿאָטער צום באַווױנער פֿון ירושלים,
און צום הויז פֿון יהודה.
22 און איך וועל געבן דעם שליסל פֿון דָוִדס הויז אויף זײַן אַקסל,
און ער וועט עפֿענען, און קיינער וועט ניט פֿאַרשליסן,
און ער וועט פֿאַרשליסן, און קיינער וועט ניט עפֿענען.
23 און איך וועל אים באַפֿעסטיקן ווי אַ פֿלעקל
אין אַ זיכערן אָרט;
און ער וועט זײַן אַ טראָן פֿון כּבֿוד פֿאַר זײַן פֿאָטערס הויז.
24 און דאָס גאַנצע געזעמל פֿון זײַן פֿאָטערס הויז,
קינד און קייט,
וועלן אָנהענגען אויף אים אַלע קליינע געפֿעסן,
פֿון די בעקנגעפֿעסן און ביז אַלע קרוגגעפֿעסן.
25 אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט פֿון צבֿאות,
וועט אָפּגעטאָן ווערן דאָס פֿלעקל
וואָס איז באַפֿעסטיקט אין אַ זיכערן אָרט,
און וועט אָפּגעהאַקט ווערן און אַראָפּפֿאַלן,

און די משׂא וואָס אויף אים וועט פֿאַרשניטן ווערן;
וואָרום גאָט האָט גערעדט.

כג

1 די נבֿואה אויף צור.
יאָמערט איר שיפֿן פֿון תּרְשִׁיש,
וואָרום זי איז פֿאַרוויסט, אָן אַ הויז, אָן אַן אײַנגאַנג;
פֿון לאַנד פֿון די כִּתּים
איז דאָס זײ אַנטפּלעקט געוואָרן.
2 זײַט שטיל, איר באַוווינער פֿון ברעג;
דו וואָס די סוחרים פֿון צידון,
די ים-פֿאָרער, האָבן דיך אָנגעפֿילט.
3 און איבער גרויסע וואַסערן איז דער זאָמען פֿון שיחור,
דער שניט פֿון נילוס, איר אײַנקום געווען;
און זי איז געווען דער מאַרק פֿון די פֿעלקער.
4 שעם זיך צידון, וואָרום דער ים האָט געזאָגט,
די פֿעסטונג פֿון ים, אַזוי צו זאָגן:
ווי איך וואָלט גאָר ניט געווייטאָקט און ניט געבאָרן,
און קיין בחורים ניט דערצויגן,
אָדער יונגפֿרויען אויפֿגעבראַכט.
5 אַז מע וועט הערן אין מצרַיִם,
וועט מען ציטערן בײַ דער הערונג פֿון צור.

6 גייט אַריבער קיין תּרְשִׁיש,
יאָמערט, איר באַוווינער פֿון ברעג.
7 איז דאָס אײַך די לוסטיקע,
וואָס פֿון פֿריִע פֿאַרצײַטיקע טעג פֿלעגן זי פֿירן אירע פֿיס
אין דער ווײַטן צו וווינען?
8 ווער האָט דאָס באַראָטן אויף צור דער באַקרוינטער,
וואָס אירע סוחרים זײַנען געווען שׂרָרות,
אירע האַנדלסלײַט די נִכבָּדים פֿון דער ערד?
9 גאָט פֿון צבֿאות האָט דאָס באַראָטן,
צו פֿאַרשוועכן דעם שטאָלץ פֿון אַל דער שיינקייט,
צו מאַכן גרינגגעשאַצט אַלע נִכבָּדים פֿון דער ערד.
10 איבערפֿלייץ דײַן לאַנד ווי דער נילוס,

טאָכטער תּרְשִׁיש, ניטאָ מער קיין אײַנצאַם.
11 ער האָט אויסגעשטרעקט זײַן האַנט איבערן ים,
ער האָט געמאַכט ציטערן מלוכות;
גאָט האָט באַפֿוילן וועגן כּנַעַן,
צו פֿאַרטיליקן אירע פֿעסטונגען.
12 און ער האָט געזאָגט: וועסט ניט מער לוסטיק זײַן,
געשענדטע יונגפֿרוי טאָכטער צידון.
שטיי אויף, גיי אַריבער קיין כּתִּים;
אויך דאָרט וועסטו קיין מנוחה ניט האָבן.

13 זע, דאָס לאַנד פֿון די כַּשׂדים –
די דאָזיקע אומה איז נאָך ניט געווען
ווען אשור האָט עס געגרונטפֿעסט פֿאַר מדבר-לײַט –
זיי האָבן אויפֿגעשטעלט זייערע באַלעגערטורעמס,
זיי האָבן אײַנגעוואָרפֿן אירע פּאַלאַצן;
מע האָט זיי געמאַכט פֿאַר אַ חורבֿה.
14 יאָמערט איר שיפֿן פֿון תּרְשִׁיש,
וואָרום פֿאַרוויסט געוואָרן איז אײַער פֿעסטונג.

15 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג:
וועט צור זײַן פֿאַרגעסן זיבעציק יאָר,
אַזוי ווי די טעג פֿון איין מלך;
צום סָוף פֿון זיבעציק יאָר וועט געשען מיט צור
אַזוי ווי אין געזאַנג פֿון דער זונה:

16 נעם אַ האַרף,
גיי אום אין שטאָט,
פֿאַרגעסענע זונה;
שפּיל שיין,
זינג פֿיל,
כּדי זאָלסט דערמאָנט ווערן.

17 און עס וועט זײַן צום סָוף פֿון זיבעציק יאָר,
וועט גאָט זיך דערמאָנען אָן צור,
און זי וועט זיך אומקערן צו איר זונה-לוין,
און וועט ווידער פֿאַרקערן מיט אַלע קיניגרײַכן פֿון דער וועלט

אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד.
18 אָבער איר פֿאַרדינסט און איר זונה-לוין
וועט זײַן הייליק צו גאָט;
ער וועט ניט באַהאַלטן און ניט אײַנגעשלאָסן ווערן;
נײַערט פֿאַר די וואָס זיצן פֿאַר גאָט וועט זײַן איר פֿאַרדינסט,
צו עסן צו זאַט, און פֿאַר אַ צודעק אַ שײנעם.

כד

1 זע, גאָט ליידיקט אויס די ערד און פֿאַרוויסט זי,
און וועט צעדרייען איר פּנים,
און צעשפּרייטן אירע באַוווינער.
2 און עס וועט זײַן,
אַזוי דאָס פֿאָלק אַזוי דער כּהן,
אַזוי דער קנעכט אַזוי זײַן האַר,
אַזוי די דינסט אַזוי איר האַרינטע,
אַזוי דער קויפֿער אַזוי דער פֿאַרקויפֿער,
אַזוי דער מלווה אַזוי דער לײַער,
אַזוי דער מאָנער אַזוי דער וואָס מע מאָנט פֿון אים.
3 אויסגעליידיקט וועט אויסגעליידיקט ווערן די ערד,
און צערויבט וועט זי צערויבט ווערן;
וואָרום גאָט האָט גערעדט דאָס דאָזיקע וואָרט.
4 פֿאַראָבֿלט, פֿאַרוועלקט איז די ערד,
פֿאַרשניטן, פֿאַרוועלקט איז די וועלט,
פֿאַרשניטן די הויכע לײַט פֿון דער ערד.
5 און די ערד איז זינדיק אונטער אירע באַוווינער,
וואָרום זיי האָבן עובֿר געווען אויף די לערנונגען,
איבערגעטרעטן דאָס געזעץ,
פֿאַרשטערט דעם אייביקן בונד.
6 דרום עסט אויף אַ קללה די ערד,
און פֿאַרשולדיקט זײַנען די וווינער דערין;
דרום גייען אײַן די באַוווינער פֿון דער ערד,
און מענטשן בלײַבן ווינציק.
7 עס טרויערט דער ווײַן, פֿאַרוועלקט איז דער ווײַנשטאָק,
עס זיפֿצן אַלע פֿריילעכע הערצער.
8 אויפֿגעהערט האָט די פֿרייד פֿון די פּויקן,

פֿאַרמיטן איז דער ליאַרעם פֿון די לוסטיקע,
אויפֿגעהערט האָט די פֿרייד פֿון דער האַרף.
9 מע טרינקט ניט קיין ווײַן מיט געזאַנג,
ביטער איז דער טרונק זײַנע טרינקער.
10 צעבראָכן איז די נישטיקע שטאָט,
פֿאַרשלאָסן איטלעך הויז ניט אַרײַנצוגיין.
11 אַ ווייגעשריי אין די גאַסן בײַם ווײַן;
פֿאַרפֿינצטערט איז איטלעכע שׂמחה,
פֿאַרוואָגלט די פֿרייד פֿונעם לאַנד.
12 געבליבן איז אַ וויסטקייט אין שטאָט,
און צעהאַקט אין אַ חורבֿה איז דער טויער.
13 וואָרום אַזוי וועט עס זײַן אין מיטן פֿון דער ערד,
צווישן די פֿעלקער;
ווי בײַם אָפּקלאַפּן אַן איילבערטבוים,
ווי אַ נאָכקלײַב ווען די לעז איז געענדיקט.
14 די דאָזיקע וועלן אויפֿהייבן זייער קָול אין געזאַנג,
וועגן דער גרויסקייט פֿון יהוה טוען זיי שאַלן פֿון אים.
15 דרום טוט ערלעכן יהוה
אין די לענדער פֿון ליכט,
אויף די אינזלען פֿון ים,
דעם נאָמען פֿון יהוה דעם גאָט פֿון ישׂראל.

16 פֿון עק ערד האָבן מיר געזאַנגען געהערט:
"פּראַכט צו דעם גערעכטן!"
אָבער איך זאָג:
איך גיי אײַן, איך גיי אײַן, ווי איז מיר!
די פֿעלשער טוען פֿעלשן,
יאָ, אַ פֿעלשונג פֿעלשן די פֿעלשער.
17 אַ גרויל און אַ גרוב און אַ נעץ אויף דיר,
באַוווינער פֿון דער ערד.
18 און עס וועט זײַן,
דער וואָס אַנטלויפֿט פֿון דעם קָול פֿון גרויל,
וועט אַרײַנפֿאַלן אין גרוב,
און דער וואָס קומט אַרויף פֿון גרוב,
וועט געפֿאַנגען ווערן אין נעץ;
וואָרום די פֿענצטער פֿון דער הייך האָבן זיך געעפֿנט,

און עס שטורעמען די גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד.
19 ברעכן צעברעכט זיך די ערד,
ברעקלען צעברעקלט זיך די ערד,
וואַקלען טוט זיך וואַקלען די ערד.
20 שאָקלען ווי אַ שיכּורער וועט זיך שאָקלען די ערד,
און וועט זיך טרייסלען ווי אַ נאַכטביידל;
און שווער וועט זײַן איר פֿאַרברעך אויף איר,
און זי וועט פֿאַלן, און מער ניט אויפֿשטיין.

21 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט גאָט זיך רעכענען מיט דעם חיל פֿון דער הייך
אין דער הייך,
און מיט די מלכים פֿון דער ערד
אויף דער ערד.
און זיי וועלן אײַנגעזאַמלט ווערן
ווי מע זאַמלט געפֿאַנגענע אין תּפֿיסה,
22 און זיי וועלן אײַנגעשלאָסן ווערן אין פֿעסטונג,
און ערשט נאָך פֿיל טעג וועלן זיי דערמאָנט ווערן.
23 און די לבֿנה וועט זיך שעמען,
און די זון וועט פֿאַרשעמט ווערן,
וואָרום גאָט פֿון צבֿאות טוט קיניגן
אויף באַרג צִיון, און אין ירושלים;
און אַנטקעגן זײַנע עלטסטע וועט זײַן אַ פּראַכטיקייט.

כה

1 יהוה, דו ביסט מײַן גאָט,
איך וועל דיך דערהייבן,
איך וועל לויבן דײַן נאָמען,
וואָרום האָסט אויפֿגעטאָן װוּנדער;
די באַראָטן פֿון לאַנג אָן –
מיט טרײַער געטרײַשאַפֿט.
2 וואָרום האָסט געמאַכט פֿון אַ שטאָט אַ הויפֿן,
אַ באַפֿעסטיקטן כּרך פֿאַר אַ חורבה,
די פּאַלאַצן פֿון פֿרעמדע פֿאַר אויס שטאָט,
זיי זאָלן אייביק ניט אָפּגעבויט ווערן.

3 דרום וועט דיך ערלעכן די שטאַרקע אומה,
דער כּרך פֿון מאַכטיקע פֿעלקער וועט דיך פֿאָרכטן.
4 וואָרום ביסט געווען אַ פֿעסטונג דעם אָרימאַן,
אַ פֿעסטונג דעם באַדערפֿטיקן אין זײַן נויט,
אַ שוץ פֿון גוסרעגן, אַ שאָטן פֿון היץ;
וואָרום דער צאָרן פֿון די מאַכטיקע
איז ווי אַ גוסרעגן אויף אַ וואַנט.
5 אַזוי ווי היץ אין אַ טרוקענעם לאַנד,
דאָס גערויש פֿון די פֿרעמדע אונטערטעניקסטו;
ווי היץ דורך אַ וואָלקנשאָטן,
ווערט דאָס געזאַנג פֿון די מאַכטיקע פֿאַרדריקט.

6 און גאָט פֿון צבֿאות וועט מאַכן
פֿאַר אַלע פֿעלקער אויף דעם דאָזיקן באַרג,
אַ מאָלצײַט פֿון פֿעטשפּײַזן,
אַ מאָלצײַט פֿון הײוונווײַנען,
פֿעטשפּײַזן מאַרכיקע,
הײוונווײַנען געלײַטערטע.
7 און ער וועט פֿאַרטיליקן אויף דעם דאָזיקן באַרג
דעם צודעק וואָס דעקט צו אַלע פֿעלקער,
און דעם שלייער וואָס איז געשלייערט אויף אַלע אומות.
8 ער וועט פֿאַרטיליקן דעם טויט אויף אײביק;
און גאָט דער האַר וועט אָפּווישן
די טרער פֿון איטלעכן פּנים,
און די שאַנד פֿון זײַן פֿאָלק
וועט ער אָפּטאָן פֿון דער גאַנצער ערד;
וואָרום גאָט האָט גערעדט.

9 און מע וועט זאָגן אין יענעם טאָג:
זע, דאָס איז אונדזער גאָט,
וואָס מיר האָבן געהאָפֿט צו אים ער זאָל אונדז העלפֿן,
דאָס איז יהוה וואָס מיר האָבן געהאָפֿט צו אים,
לאָמיר לוסטיק זײַן און זיך פֿרייען מיט זײַן הילף.
10 וואָרום די האַנט פֿון גאָט וועט רוען אויף דעם דאָזיקן באַרג,
און מואָבֿ וועט צעטרעטן ווערן אויף זײַן אָרט,
ווי שטרוי ווערט צעטרעטן אין מיסטהויפֿן.

11 און ער וועט אויסשפּרייטן דערין זײַנע הענט,
ווי אַ שווימער שפּרייט אויס צום שווימען;
אָבער מע וועט דערנידערן זײַן גאווה
מיט די קונצן פֿון זײַנע הענט:
12 און די הויכע פֿעסטונג פֿון דײַנע מויערן
בייגט ער, דערנידערט ער,
ברענגט ער צו דער ערד ביזן שטויב.

כו

1 אין יענעם טאָג וועט געזונגען ווערן
דאָס דאָזיקע געזאַנג אין לאַנד יהודה:
אַ שטאַרקע שטאָט האָבן מיר;
מויערן און פֿעסטונגען מאַכט ער פֿאַר הילף.
2 עפֿנט די טויערן,
און זאָל אַרײַנגיין דאָס גערעכטע פֿאָלק,
וואָס היט אָפּ געטרײַשאַפֿט.
3 דאָס געמיט וואָס פֿאַרלאָזט זיך
באַהיטסטו אין שלום;
אין שלום, ווײַל עס פֿאַרזיכערט זיך אויף דיר.
4 פֿאַרזיכערט אײַך אויף יהוה ביז אייביק,
וואָרום אין יָה יהוה איז אַן אייביקער פֿעלדז.
5 וואָרום ער האָט געבייגט די וואָס זיצן אין דער הייך,
די דערהויבענע שטאָט;
ער דערנידערט זי, ער דערנידערט זי ביז דער ערד,
ער ברענגט זי ביזן שטויב.
6 דער פֿוס וועט זי צעטרעטן,
די פֿיס פֿון דעם אָרימען,
די טריט פֿון באַדערפֿטיקע.

7 דער וועג פֿון גערעכטן איז גלײַך;
דו רעכטפֿאַרטיקער, מאַכסט גלאַט דעם שטעג פֿון גערעכטן;
8 יאָ, אויף דעם וועג פֿון דײַנע משפּטים
האָבן מיר געהאָפֿט אויף דיר, גאָט;
צו דײַן נאָמען און צו דײַן געדעכעניש
איז די גלוסטונג פֿון דער זעל.

9 מיט מײַן זעל האָב איך דיך געגלוסט בײַ נאַכט,
יאָ, מיט מײַן גײַסט אין מיר האָב איך דיך געזוכט,
וואָרום אַז דײַנע משפּטים זײַנען אויף דער ערד,
לערנען גערעכטיקייט די באַוווינער פֿון דער וועלט.
10 ווערט דער רָשע געלײַטזעליקט,
לערנט ער ניט גערעכטיקייט;
אין לאַנד פֿון ערלעכקייט טוט ער אומרעכט,
און ער זעט ניט די גרויסקייט פֿון גאָט.

11 גאָט, אויפֿגעהויבן איז דײַן האַנט,
אָבער זיי זעען ניט;
זאָלן זיי זען און זיך שעמען
דײַן אָננעמען זיך פֿאַרן פֿאָלק;
יאָ, אַ פֿײַער זאָל דײַנע פֿײַנט פֿאַרצערן.
12 גאָט, באַשער אונדז שלום,
וואָרום אויך אַלע אונדזערע אויפֿטוען
האָסט דו אויסגעפֿירט פֿאַר אונדז.
13 יהוה אונדזער גאָט,
האַרן אחוץ דיר האָבן געהערשט איבער אונדז.
אָבער נאָר דיך האָבן מיר דערמאָנט – דײַן נאָמען.
14 די מתים וועלן ניט לעבעדיק ווערן,
די טויטע וועלן ניט אויפֿשטיין;
פֿאַר וואָר האָסט געשטראָפֿט און זיי פֿאַרטיליקט,
און אונטערגעבראַכט יעטוועדער זכר פֿון זיי.
15 האָסט געמערט בײַ די פֿעלקער, גאָט,
האָסט געמערט בײַ די פֿעלקער דײַן כּבֿוד;
האָסט דערגרייכט אַלע ווײַטע עקן פֿון דער ערד.

16 גאָט, אין נויט האָבן זיי דיך דערמאָנט,
זיי האָבן אויסגעגאָסן אַ שטיל געבעט,
ווען דײַן שטראָף איז געווען אויף זיי.
17 ווי אַ טראָגעדיקע וואָס גייט צו קינד,
דרייט זיך, שרײַט אין אירע ווייען,
אַזוי זײַנען מיר געווען פֿאַר דיר, גאָט.
18 מיר האָבן געטראָגן, מיר האָבן געווייטאָקט,
און אַזוי ווי מיר וואָלטן ווינט געבאָרן;

קיין ישועות האָבן מיר ניט אויסגעווירקט אין לאַנד,
און ניט אויפֿגעלעבט האָבן די באַווינער פֿון דער וועלט.
19 זאָלן אויפֿלעבן דײַנע מתים,
מײַנע טויטע לײַבער זאָלן אויפֿשטיין!
וואַכט אויף און זינגט, איר וואָס רוט אין שטויב;
וואָרום אַ טוי פֿון ליכטיקייט איז דײַן טוי,
און די ערד וועט די טויטע אַרויסגעבן.

20 קום, מײַן פֿאָלק, גיי אַרײַן אין דײַנע קאַמערן,
און פֿאַרשליס דײַן טיר הינטער דיר;
באַהאַלט זיך אויף אַ קליין ווײַלע,
ביז דער צאָרן וועט אַריבער.
21 וואָרום זע, גאָט גייט אַרויס פֿון זײַן אָרט,
צו באַשטראָפֿן די באַווינער פֿון דער ערד פֿאַר זייער זינד,
און די ערד וועט אַנטפּלעקן איר בלוט,
און וועט מער ניט פֿאַרדעקן אירע הרוגים.

כז

1 אין יענעם טאָג וועט גאָט באַשטראָפֿן
מיט זײַן האַרטער און גרויסער און שטאַרקער שווערד,
דעם לִויָתן, די לויפֿיקע שלאַנג,
און דעם לִויָתן, די געדרייטע שלאַנג;
און ער וועט טייטן דעם קראָקאָדיל וואָס אין ים.
2 אין יענעם טאָג זינגט צו איר:
ווײַנגאָרטן פֿון שוימיקן ווײַן!
3 איך גאָט בין זײַן היטער,
אַלע רגע באַוועסער איך אים;
טאָמער וועט מען אים בייז טאָן,
אים היט איך בײַ נאַכט און בײַ טאָג.
4 קיין צאָרן איז ניטאָ אין מיר;
ווען דאָס איז מיר דערנער און ווילדגעוועקס!
איך וואָלט אין מלחמה געטרעטן דערויף;
איך וואָלט עס פֿאַרברענט מיט אַנאַנדער.
5 ווען ער זאָל זיך נאָר האַלטן אָן מײַן שטאַרקייט,

מאַכן שלום מיט מיר,
מיט מיר שלום מאַכן!

6 אין די קומעדיקע טעג וועט זיך אײַנוואָרצלען יעקבֿ,
שפּראָצן און בליִען וועט ישׂראל,
און דאָס געזיכט פֿון דער וועלט וועט פֿול זײַן מיט פֿרוכט.

7 האָט ער אים געשלאָגן ווי ער האָט זײַן שלעגער געשלאָגן?
אָדער איז ער ווי די טייטונג פֿון זײַנע געטייטע געטייט געוואָרן?
8 ווען פֿול די מאָס, באַשטראָפֿסטו זי מיט אַוועקשיקן;
ער האָט זי פֿאַרטריבן אין זײַן שווער געמיט
אין טאָג פֿון מזרח-ווינט.
9 דרום וועט דערמיט פֿאַרגעבן ווערן די זינד פֿון יעקבֿ,
און דאָס איז אַל דער אָפּצאָל פֿאַר אָפּטאָן זײַן חטא:
ווען ער וועט מאַכן אַלע מזבח-שטיינער
ווי קאַלכשטיינער צעהאַקטע,
אַז מער זאָלן ניט אויפֿשטיין
קיין געצנביימער און קיין זונזײַלן.
10 וואָרום די באַפֿעסטיקטע שטאָט איז אַליין,
אַ וווינונג אַוועקגעוואָרפֿן און פֿאַרלאָזט ווי אַ מדבר;
דאָרט וועט זיך פֿיטערן אַ קאַלב, און דאָרט וועט עס הויערן,
און פֿאַרלענדן אירע צווײַגן.
11 ווען אירע ריטלעך זײַנען פֿאַרדאַרט,
ווערלן זיי אָפּגעבראָכן ווערן;
ווײַבער קומען און צינדן זי אָן.
וואָרום אַ פֿאָלק אָן פֿאַרשטאַנדיקייט איז דאָס;
דרום וועט אים ניט דערבאַרימען זײַן בורא,
און זײַן באַשעפֿער וועט אים ניט לײַטזעליקן.

12 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט גאָט אָפּקלאַפּן זײַן פֿרוכט
פֿון שטראָם פֿון דעם טײַך [פּרת],
ביז דעם טײַך פֿון מצרַיִם,
און איר וועט אויפֿגעקליבן ווערן אײנציק-אײנציקווײַז,
קינדער פֿון ישׂראל.

13 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט געבלאָזן ווערן אין אַ גרויסן שופֿר,
און עס וועלן קומען די פֿאַרלאָרענע אין לאַנד אשור,
און די פֿאַרשטויסענע אין לאַנד מצרַיִם,
און זיי וועלן זיך בוקן צו גאָט
אויפֿן הייליקן באַרג אין ירושלים.

כח

1 ווײ, די שטאָלצע קרוין
פֿון די שכּורים פֿון אפֿרים,
און די וועלקעדיקע בליִעכץ
פֿון זײַן פּראַכטיקער שײנקײט,
וואָס אויפֿן שטאָלצבאַזאַלבטן קאָפּ
פֿון די ווײַנפֿאַרטומלטע!
2 זע, גאָט האָט אַ שטאַרקן און אַ מאַכטיקן,
ווי אַ האָגלגעוויטער, אַ שטורעם פֿון צעשטערונג,
ווי אַ שטראָם פֿון שטאַרקע, פֿלייציקע וואַסערן,
וואָס לייגט צו דער ערד מיט געוואַלט.
3 מיט די פֿיס וועט צעטרעטן ווערן
די שטאָלצע קרוין פֿון די שכּורים פֿון אפֿרים.
4 און די וועלקעדיקע בליִעכץ פֿון זײַן פּראַכטיקער שײנקייט,
וואָס אויפֿן שטאָלצבאַזאַלבטן קאָפּ,
וועט זײַן ווי אַן ערשטפּרוכט פֿאַר זומער,
וואָס אַז דער זעער דערזעט זי,
שלינגט ער זי אײַן ווען זי איז נאָך אין זײַן האַנט.

5 אין יענעם טאָג וועט גאָט פֿון צבֿאות זײַן
פֿאַר אַ קרוין פֿון שײנקייט,
און פֿאַר אַ קראַנץ פֿון פּראַכטיקייט,
פֿאַר דעם איבערבלײַב פֿון זײַן פֿאָלק,
6 און פֿאַר אַ גײַסט פֿון משפּט
פֿאַר דעם וואָס זיצט איבערן משפּט,
און פֿאַר גבֿורה
צו די וואָס שלאָגן צוריק די מלחמה בײַם טויער.

7 און אויך די דאָזיקע וואַקלען זיך פֿון ווײַן,
און שאָקלען זיך פֿון טרונק;
דער כּהן און דער נבֿיא וואַקלען זיך פֿון טרונק,
זיי זײַנען צעמישט פֿון ווײַן,
זיי שאָקלען זיך פֿון טרונק,
זיי וואַקלען זיך אין דער זעונג,
זיי ווערן געשטרויכלט בײַם משפּט.
8 וואָרום אַלע טישן זײַנען פֿול מיט שמוציקער מייקעכץ,
ביז ניטאָ אַן אָרט אַ ריינער .

9 וועמען זאָל מען לערנען וויסן?
און וועמען געבן צו פֿאַרשטיין די הערונג?
פֿון מילך אַנטווינטע?
פֿון ברוסט אַוועקגענומענע?
10 וואָרום עס איז אַ געבאָט צו אַ געבאָט, אַ געבאָט צו אַ געבאָט,
אַ שטריך צו אַ שטריך, אַ שטריך צו אַ שטריך,
אַ ביסל דאָ, אַ ביסעל דאָרט.
11 וואָרום מיט אַ שטאַמלדיקער ליפּ, און מיט אַ פֿרעמדן לשון,
מוז מען רעדן צו דעם דאָזיקן פֿאָלק,
12 וואָס מע האָט צו זיי געזאָגט: דאָס איז די רווּנג ,
מאַכט רוען דעם מידן;
און דאָס איז די מנוחה;
אָבער זיי האָבן ניט געוואָלט הערן.
13 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז בײַ זיי
אַ געבאָט צו אַ געבאָט, אַ געבאָט צו אַ געבאָט,
אַ שטריך צו אַ שטריך, אַ שטריך צו אַ שטריך,
אַ ביסל דאָ, אַ ביסל דאָרט;
כּדי זיי זאָלן גיין און געשטרויכלט ווערן אַהינטער,
און צעבראָכן און געפֿאַנגען און באַצווּנגען ווערן.

14 דרום הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט, איר לײַט פֿון געשפּעט,
איר ווערטלזאָגער פֿון דאָזיקן פֿאָלק וואָס אין ירושָלַיִם:
15 ווײַל איר האָט געזאָגט:
מיר האָבן געשלאָסן אַ בונד מיטן טויט,
און מיט דער אונטערערד האָבן מיר אַן אָפּמאַך געמאַכט;
אַז די פֿלייציקע רוט וועט דורכגיין,

װעט זי צו אונדז ניט קומען,
װאָרום מיר האָבן ליגן געמאַכט אונדזער באַשיצונג,
און אין פֿאַלשקייט האָבן מיר זיך פֿאַרבאָרגן;
16 דרום האָט גאָט דער האַר אַזױ געזאָגט:
זע, איך גרונטפֿעסט אין צִיון אַ שטײן,
אַ געפּרוּװטן שטײן, אַ טײַערן װינקל, אַ פֿעסטן גרונטפֿעסט;
דער װאָס גלױבט, זאָל ניט אײַלן.
17 און איך װעל מאַכן גערעכטיקייט פֿאַר אַ מעסטשנור,
און רעכטפֿאַרטיקייט פֿאַר אַ בױגעװיכט;
און אַ האָגל װעט אַװעקקערן די באַשיצונג פֿון ליגן,
און די פֿאַרבאָרגעניש װעלן װאַסערן אַװעקפֿלײצן.
18 און אָפּגעמעקט װעט װערן אײַער בונד מיטן טױט,
און אײַער אָפּמאַך מיט דער אונטערערד װעט ניט באַשטײן.
אַז די פֿלײציקע רוט װעט דורכגײן,
װעט איר פֿון איר צעטרעטן װערן.
19 װי אָפֿט זי גײט דורך װעט זי אײַך נעמען;
װאָרום פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן װעט זי דורכגײן,
בײַ טאָג און בײַ נאַכט;
און אַ הױלע שרעק װעט זײַן צו באַנעמען די הערונג.
20 װאָרום דאָס בעט איז צו קורץ זיך אױסצוצִיען,
און דער צודעק צו שמאָל אַז מע דרײט זיך צונױף.
21 װאָרום אַזױ װי אױף באַרג פּרָצים װעט גאָט אױפֿשטײן,
אַזױ װי אין טאָל פֿון גִבעון װעט ער צערענען,
צו טאָן זײַן טוּונג – פֿרעמד איז זײַן טוּונג,
און צו װערקן זײַן װערק – אױסטערליש איז זײַן װערק.
22 און אַצונד זאָלט איר ניט שפּעטן,
כּדי אײַערע בינדשטריק זאָלן ניט פֿעסטער װערן;
װאָרום אַ פֿאַרלענדונג און אַ גזַר
האָב איך געהערט פֿון דעם האַר, גאָט פֿון צבֿאות,
אױפֿן גאַנצן לאַנד.

23 לײגט צו דאָס אױער, און הערט מײַן קָול,
פֿאַרנעמט און הערט מײַן װאָרט;
24 אַקערט דען נאָכאַנאַנד דער אַקערער אױף צו זײען,
און עפֿנט און צעהאַקט זײַן ערד?
25 פֿאַר װאָר, אַז ער האָט אױסגעגליכן איר אױבערפֿלעך,

צעשפּרייט ער שוואַרצקימל, און קימל וואַרפֿט ער אויס,
און טוט אַרייַן ווייץ אין שורות,
און גערשט אויפֿן אָנגעצייכנטן אָרט,
און טונקלווייץ בייַם ראַנד דערפֿון.
26 וואָרום אים האָט ריכטיק געלערנט,
אים טוט ווייַזן זייַן גאָט.
27 יאָ, ניט מיט אַ דרעששליטן ווערט שוואַרצקימל געדראָשן,
און אַ ראָד פֿון אַ וואָגן ווערט ניט אויף קימל געדרייט;
נייַערט מיט אַ שטעקן ווערט שוואַרצקימל געקלאַפּט,
און קימל מיט אַ רוט.
28 ווערט ברויטקאָרן צעדריקט?
פֿאַר וואָר, ניט אייביק דרעשן דרעשט ער עס;
הגם עס רַעשט דער וואַלץ פֿון זייַן וואָגן מיט זייַנע צאַקן –
צעדריקן וועט ער עס ניט.
29 דאָס אויך איז אַרויס פֿון גאָט פֿון צבֿאות;
ווונדערלעך איז ער אין באַראָט, גרויס איז ער אין חכמה.

כט

1 ווײ, אַריאֵל, אַריאֵל,
שטאָט וווּ דוד האָט גערוט!
מערט אַ יאָר אויף אַ יאָר,
זאָלן די יום-טובֿים זיך אַרומדרייען,
2 און איך וועל דריקן אַריאֵל,
און עס וועט זייַן אַ קלאָג און אַ קלאָגעניש,
און ער וועט מיר זייַן אַזוי ווי אַן אַריאֵל.
3 און איך וועל לאַגערן אַרום דיר ווי אַ ראָד,
און וועל דיך באַלעגערן מיט אַן ערדוואַל,
און אויפֿשטעלן אויף דיר באַלעגערווערק.
4 און נידעריק פֿון דער ערד וועסטו רעדן,
און טיף פֿון שטויב וועט קומען דייַן וואָרט;
און ווי אַ גייַסט פֿון דער ערד וועט זייַן דייַן קָול,
און פֿון שטויב וועט פּיפּסן דייַן וואָרט.
5 אָבער די דינע שטויב וועט ווערן דער המון פֿון דייַנע פֿייַנט,
און ווי שפּריי וואָס פֿאַרגייט דער המון פֿון די מאַכטיקע;
און פּלוצים-פּלוצלינג וועט עס געשען.

6 פֿון גאָט פֿון צבֿאות וועט קומען די שטראָף,
מיט דונער און מיט ערדציטערניש און גרויס געפּילדער,
שטורעם און געוויטער און פֿלאַמפּײַער וואָס פֿאַרצערט.
7 און אַזוי ווי אַ חָלום, אַ זעונג פֿון דער נאַכט,
וועט זײַן דער המון פֿון אַלע פֿעלקער
וואָס האַלטן מלחמה אויף אַריאֵל –
אי אַלע וואָס האַלטן מלחמה אויף איר,
אי די באַלעגערפֿעסטונג אַרום איר,
אי די וואָס דריקן זי.
8 און עס וועט זײַן:
אַזוי ווי אַ הונגעריקן חלומט זיך, ערשט ער עסט,
און ער כאַפּט זיך אויף, און זײַן לײַב איז ליידיק,
און אַזוי ווי אַ דאָרשטיקן חלומט זיך, ערשט ער טרינקט,
און ער כאַפּט זיך אויף, ערשט ער איז שלאַף,
און זײַן זעל איז פֿאַרשמאַכט,
אַזוי וועט זײַן דער המון פֿון אַלע פֿעלקער,
וואָס האַלטן מלחמה אויף באַרג צִיון.

9 פֿאַרדולט אײַך און זײַט צעדולט!
פֿאַרבלענדט אײַך און זײַט בלינד!
איר וואָס זײַט שכּור און ניט פֿון ווײַן,
וואָס שאָקלט זיך און ניט פֿון טרונק.
10 וואָרום גאָט האָט אויסגעגאָסן אויף אײַך
אַ גײַסט פֿון הינערפֿלעט,
און האָט צוגעמאַכט אײַערע אויגן, די נבֿיאים,
און אײַערע קעפּ, די זעערס, האָט ער פֿאַרדעקט.

11 און די זעונג פֿון אַלץ דינג איז פֿאַר אײַך אַזוי ווי ווערטער פֿון אַ
פֿאַרחתמעטן געשריפֿטס, וואָס אַז מע גיט עס צו דעם וואָס קען
געשריפֿטס, אַזוי צו זאָגן: לייען דאָס, איך בעט דיך, זאָגט ער: איך
קען ניט, וואָרום עס איז פֿאַרחתמעט. 12 און אַז דאָס געשריפֿטס
ווערט געגעבן צו דעם וואָס קען ניט קיין געשריפֿטס, אַזוי צו זאָגן:
לייען דאָס, איך בעט דיך, זאָגט ער: איך קען ניט קיין געשריפֿטס.

13 און גאָט האָט געזאָגט:
ווײַל דאָס דאָזיקע פֿאָלק האָט גענענט מיט זײַן מויל,
און מיט זײַנע ליפּן מיך געערלעכט,
אָבער זײַן האַרץ האָט ער דערווײַטערט פֿון מיר,
און זייער מורא פֿאַר מיר
איז ווי אַן אײַנגעלערנט געבאָט פֿון מענטשן,
14 דרום זע, איך טו נאָך מער פֿאַרוווּנדערן דאָס דאָזיקע פֿאָלק,
וווּנדערלעך פֿאַרוווּנדערן;
און פֿאַרלאָרן ווערן וועט די חכמה פֿון זײַנע חכמים,
און די פֿאַרשטאַנדיקייט פֿון זײַנע פֿאַרשטאַנדיקע
וועט פֿאַרהוילן ווערן.

15 וויי, די וואָס פֿאַרהוילן טיף זייער באַראָט פֿון גאָט,
און אין דער פֿינצטער זײַנען זייערע מעשׂים,
און זיי זאָגן: ווער זעט אונדז? און ווער ווייס אונדז?
16 די פֿאַרקערטקייט אײַערע!
צי איז דער טעפּער ווי ליים גערעכנט,
אַז דאָס ווערק זאָל זאָגן אויף זײַן מײַנסטער:
ער האָט מיך ניט געמאַכט?
און דער באַשאַף זאָל זאָגן אויף זײַן באַשעפֿער:
ער פֿאַרשטייט ניט?

17 פֿאַר וואָר, אין נאָך אַ קליין ווײַלע,
וועט דער לבֿנון פֿאַרקערט ווערן אין אַ פֿרוכטגאָרטן,
און דער פֿרוכטגאָרטן וועט פֿאַר אַ וואַלד גערעכנט ווערן.
18 און די טויבע אין יענעם טאָג
וועלן הערן די ווערטער פֿון אַ בוך,
און פֿון חושך און פֿינצטערניש
וועלן זען די אויגן פֿון בלינדע.
19 און די פֿאַרליטענע וועלן מערן
זייער שׂמחה אין גאָט,
און די באַדערפֿטיקע צווישן מענטשן
וועלן מיטן הייליקן פֿון ישׂראל זיך פֿרייען.
20 וואָרום אַוועק דער מאַכטיקער,
און פֿאַרלענדט וועט זײַן דער שפּעטער,
און פֿאַרשניטן אַלע וואָס לויערן אויף אומרעכט;

21 די וואָס מאַכן שולדיק אַ מענטשן מיט אַ וואָרט,
און דעם שטראָפֿזאָגער לייגן זיי אַ שטרויכלונג אין טויער,
און פֿאַרדרייען מיט נישט דעם גערעכטן.

22 דרום האָט גאָט, וואָס האָט אויסגעלייזט אַבֿרהמען,
אַזוי געזאָגט אויפֿן הויז פֿון יעקבֿ:
אַצונד וועט ניט פֿאַרשעמט ווערן יעקבֿ,
און אַצונד וועט זײַן פּנים ניט בלאַס ווערן;
23 יאָ, אַז ער וועט זען זײַנע קינדער,
דאָס ווערק פֿון מײַנע הענט, אין זײַן מיט,
ווי זיי הייליקן מײַן נאָמען;
וואָרום זיי וועלן הייליקן דעם הייליקן פֿון יעקבֿ,
און דעם גאָט פֿון ישׂראל וועלן זיי פֿאָרכטן.
24 און די פֿאַרפֿירטע אין גײַסט וועלן וויסן צו פֿאַרשטיין,
און די מורמלער וועלן לערנען אַ מוסר.

ל 1 וויי, קינדער אָפּקערער, זאָגט גאָט,
צו מאַכן עצות וואָס ניט פֿון מיר,
און צו וועבן געוועבן וואָס ניט מײַן גײַסט,
כּדי צו מערן זינד אויף זינד!
2 די וואָס גייען נידערן קיין מצרַיִם,
און מײַן מויל האָבן זיי ניט געפֿרעגט;
זיך צו שיצן אין דער באַשיצונג פֿון פּרעהן,
און זיך צו באַשירעמען אין שאָטן פֿון מצרַיִם.
3 אָבער די באַשיצונג פֿון פּרעהן וועט אײַך ווערן צו בושה,
און די באַשירעמונג אין שאָטן פֿון מצרַיִם צו שאַנד.
4 וואָרום אין צוען זײַנען געווען זײַנע האַרן,
און זײַנע שלוחים טוען קיין חָנֵס דערגרייכן.
5 אַלע וועלן זיי זיך שעמען
איבער דעם פֿאָלק וואָס קען זיי ניט נוצן,
וואָס זײַנען ניט צו הילף און ניט צו נוץ,
נאָר צו בושה און צו חרפּה.

6 די נבֿואה אויפֿן וואַסערפֿערד פֿון דָרום.
דורך אַ לאַנד פֿון נויט און אַנגסט,

וואָס די לייבינטע און דער לייב איז פֿון דאָרטן,
דער פּיפּערנאָטער און דער פֿליִעדיקער לינדוואָרעם,
פֿירן זיי אויפֿן רוקן פֿון יונגאייזלען זייערע פֿאַרמעגנס,
און אויפֿן הויקער פֿון קעמלען זייערע אוֹצרות,
צו אַ פֿאָלק וואָס קען ניט נוצן.
7 וואָרום נישטיק און אָן האַפֿט העלפֿט מצרַיִם;
דרום רוף איך דאָס: שטאָלץ זײַנען זיי אויף ליידיק צו זיצן.
8 אַצונד קום פֿאַרשרײַב עס אויף אַ טאָוול בײַ זיי,
און אין אַ בוך פֿאַרצייכן עס,
און עס זאָל זײַן ביזן לעצטן טאָג,
אויף אייביק און שטענדיק.
9 וואָרום אַ ווידערשפּעניק פֿאָלק איז דאָס,
קינדער לייקענער,
קינדער וואָס ווילן ניט הערן
די לערנונג פֿון גאָט;
10 וואָס זאָגן צו די נבֿיאים:
איר זאָלט ניט נבֿיאות זאָגן;
און צו די זעערס:
איר זאָלט אונדז ניט זען די ריכטיקייט;
רעדט אונדז גלאַטע רייד,
זעט גענאַרענישן.
11 קערט אײַך אָפּ פֿון וועג,
נייגט אײַך אָפּ פֿון שטעג,
טוט אָפּ פֿון אונדזער פּנים
דעם הייליקן פֿון ישׂראל!
12 דרום האָט דער הייליקער פֿון ישׂראל אַזוי געזאָגט:
ווײַל איר פֿאַראַכט דאָס דאָזיקע וואָרט,
און איר האָט אײַך פֿאַרזיכערט אויף רויב און באַטרוג,
און אײַך אָנגעלענט דערויף,
13 דרום וועט אײַך זײַן די דאָזיקע זינד
אַזוי ווי אַן אָנקרייטיקער בראָך
אַנטפּלעקט אין אַ הויכער מויער,
וואָס פּלוצים-פּלוצלינג וועט קומען איר צעברעכעניש.
14 און ער וועט זי צעברעכן ווי מע צעברעכט אַ טעפּערגעפֿעס
צעהאַקן און ניט שוינען;
און אין אירע שטיקער וועט זיך ניט געפֿינען אַ שאַרבן

אויף אַרויסשאַרן פֿײַער פֿון אויוון,
אָדער אָנשעפּן וואַסער פֿון גרוב.
15 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר,
דער הייליקער פֿון ישׂראל:
אין שטילקייט און מנוחה וועט איר געהאָלפֿן ווערן,
אין רו און זיכערקייט וועט זײַן אײַער גבֿורה;
אָבער איר האָט ניט געוואָלט.
16 און איר האָט געזאָגט:
ניין, נײַערט אויף פֿערד וועלן מיר לויפֿן;
דרום וועט איר לויפֿן;
און: אויף פֿלינקע וועלן מיר רײַטן;
דרום וועלן פֿלינק זײַן אײַערע נאָכיאָגערס.
17 אַ טויזנט פֿאַר דעם אָנגעשריי פֿון איינעם,
פֿאַר דעם אָנגעשריי פֿון פֿינף וועט איר אַלע אַנטלויפֿן;
ביז וואַנען איר וועט בלײַבן ווי אַ שטאַנג אויף אַ שפּיץ באַרג,
און ווי אַ פֿאָן אויף אַ הויכן אָרט.
18 אָבער פֿון דעסט וועגן טוט גאָט האַרן אײַך צו לײַטזעליקן,
און פֿון דעסט וועגן טוט ער גאַרן אײַך צו דערבאַרימען;
וואָרום אַ גאָט פֿון גערעכטיקייט איז יהוה,
ווויל צו די וואָס האַרן אויף אים.

19 וואָרום דו פֿאָלק וואָס זיצסט אין צִיון, אין ירושלים,
וויינען וועסטו מער ניט וויינען;
לײַטזעליקן וועט ער דיך לײַטזעליקן
אויף דעם קָול פֿון דײַן געשריי,
ווי ער וועט הערן, טוט ער דיר ענטפֿערן.
20 און גאָט וועט אײַך געבן קאַרג ברויט און קנאַפּ וואַסער,
אָבער דײַן לערער וועט מער ניט זײַן פֿאַרהוילן,
און דײַנע אויגן וועלן זען דײַן לערער.
21 און דײַנע אויערן וועלן הערן אַ וואָרט הינטער דיר,
אַזוי צו זאָגן: "דאָס איז דער וועג, גייט אויף אים",
סײַ איר וועט זיך קערן רעכטס,
און סײַ איר וועט זיך קערן לינקס.
22 און איר וועט פֿאַראומרייניקן
דעם איבערצוג פֿון דײַנע זילבערגעצן,
און דעם באַקלייד פֿון דײַן געגאָסענעם גאָלדגעץ.

אַוועקוואַרפֿן וועסטו זיי אַזוי ווי אומריינס;
"אַרויס!" וועסטו זאָגן דערצו.
23 און ער וועט געבן רעגן פֿאַר דײַן זריעה
וואָס דו וועסט זייען אין דער ערד,
און דאָס ברויט פֿון דער תּבֿואה פֿון דער ערד
וועט זײַן פֿעט און זאַפֿטיק.
דײַן פֿי וועט זיך פֿיטערן אין יענעם טאָג
אויף אַ לאָנקע אַ ברייטער.
24 און די רינדער און די יונגאייזלען
וואָס באַאַרבעטן די ערד,
וועלן עסן געשמאַקע פֿוטער,
וואָס מע ווינטשופֿלט מיט אַ פֿײַער און מיט אַ ווינטשופֿל.
25 און אויף יעטוועדער הויכן באַרג,
און אויף יעטוועדער דערהויבענעם בערגל,
וועלן זײַן בעכן, שטראָמען וואַסער,
אין דעם טאָג פֿון גרויס טייטונג, ווען טורעמס טוען פֿאַלן.
26 און דאָס ליכט פֿון דער לבֿנה
וועט זײַן ווי דאָס ליכט פֿון דער זון,
און דאָס ליכט פֿון דער זון
וועט זײַן זיבנפֿאַך – ווי דאָס ליכט פֿון זיבן טעג,
אין דעם טאָג וואָס גאָט פֿאַרבינדט דעם בראָך פֿון זײַן פֿאָלק,
און דעם ריס פֿון זײַן ווונד טוט ער היילן.

27 זע, דער נאָמען פֿון גאָט קומט אָן פֿון דער ווײַט,
זײַן צאָרן ברענט, און אַ שווערער רויך הייבט זיך אויף;
זײַנע ליפּן זײַנען פֿול מיט צאָרן,
און זײַן צונג ווי אַ פֿײַער וואָס פֿאַרצערט;
28 און זײַן אָטעם ווי אַ פֿלייציקער שטראָם,
וואָס גרייכט ביז צום האַלדז;
צו זיפּן די פֿעלקער אין אַ זיפּ פֿון פֿאַרוויסטונג,
מיט אַ פֿאַרפֿיריקער צאַם אויף די באַקן פֿון די אומות.
29 אַ געזאַנג וועט בײַ אײַך זײַן,
ווי אין דער נאַכט וואָס אַ יום-טובֿ ווערט געהייליקט,
און אַ האַרציקע שׂמחה,
ווי בײַ דעם וואָס גייט מיט אַ פֿלייט,
צו קומען אויפֿן באַרג פֿון גאָט,

צום פֿעלדז פֿון ישׂראל.
30 און גאָט וועט לאָזן הערן דעם הילך פֿון זײַן קָול,
און וועט ווײַזן דעם אַראָפּלאָז פֿון זײַן אָרעם,
מיט גרימצאָרן און פֿלאַמפֿײַער וואָס פֿאַרצערט,
מיט וואָלקנבראָך און פֿלייצונג און האָגלשטיין.
31 וואָרום פֿון דעם קָול פֿון גאָט וועט צעבראָכן ווערן אשור,
די רוט מיט וואָס ער פֿלעגט שלאָגן.
32 און וווּ נאָר עס גייט דורך דער שטעקן פֿון באַשערונג,
וואָס גאָט וועט אַראָפּלאָזן אויף אים,
וועט עס זײַן מיט פּויקן און מיט האַרפֿן;
און מיט מלחמות פֿון פֿעכטונג וועט ער מלחמה האַלטן אויף זיי.
33 וואָרום אָנגעגרייט פֿון נעכטן איז דער פֿײַעראָרט,
יאָ, פֿאַרן מלך איז ער צוגעגרייט,
טיף איז ער, ברייט איז ער;
זײַן הויפֿן האָט פֿײַער און האָלץ אַ סך,
גאָטס אָטעם טוט ברענען
ווי אַ טײַך שוועבל דערין.

לא

1 ווײ, די וואָס נידערן קיין מצרַיִם נאָך הילף,
און אויף פֿערד פֿאַרלאָזן זיי זיך;
און זיי פֿאַרזיכערן זיך אויף רײַטוועגן, ווײַל זיי זײַנען פֿיל,
און אויף רײַטער, ווײַל זיי זײַנען מאַכטיק זייער;
און זיי קערן זיך ניט צו דעם הייליקן פֿון ישׂראל,
און גאָט טוען זיי ניט זוכן!
2 אָבער פֿאַר וואָר, ער איז קלוג, און ער ברענגט דאָס בייז,
און זײַנע ווערטער טוט ער ניט אָפּ.
און ער וועט אויפֿשטיין קעגן הויז פֿון די שלעכטסטוער,
און קעגן דער הילף פֿון די וואָס ווערקן אומרעכט.
3 און די מִצרים זײַנען מענטשן, און ניט גאָט,
און זייערע פֿערד זײַנען פֿלייש, און ניט גײַסט;
און גאָט וועט אויסשטרעקן זײַן האַנט,
און שטרויכלען וועט דער העלפֿער,
און פֿאַלן וועט דער געהאָלפֿענער,
און אַלע אין איינעם וועלן זיי פֿאַרלענדט ווערן.

4 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט צו מיר:
אַזוי ווי דער לייב און דער יונגלייב ברומט איבער זײַן רויב,
הגם אַ פֿולע פּאַסטוכער זײַנען אײַנגעזאַמלט אַרום אים;
פֿאַר זייער קָול דערשרעקט ער זיך ניט,
און פֿאַר זייער ליאַרעם בייגט ער זיך ניט;
אַזוי וועט גאָט פֿון צבֿאות נידערן,
צו האַלטן מלחמה אויפֿן באַרג פֿון ציון
און אויף איר הויכן אָרט.
5 ווי פֿויגלען פֿלאַטערנדיק,
אַזוי וועט גאָט פֿון צבֿאות באַשירעמען ירושלים,
באַשירעמען און מציל זײַן,
פֿאַרשוינען און ראַטעווען.

6 קערט אײַך אום צו וועמען איר האָט טיף ווידערשפּעניקט,
קינדער פֿון ישׂראל.
7 פֿאַר וואָר, אין יענעם טאָג וועלן זיי פֿאַראַכטן
איטלעכער זײַנע אָפּגעטער פֿון זילבער,
און זײַנע אָפּגעטער פֿון גאָלד,
וואָס אײַערע הענט האָבן אײַך געמאַכט צו זינד.
8 און אשור וועט פֿאַלן דורך דער שווערד פֿון ניט אַ מאַן,
און די שווערד פֿון ניט אַ מענטשן וועט אים פֿאַרצערן;
און ער וועט אַנטלויפֿן פֿאַרן שווערד,
און זײַנע יונגע לײַט וועלן צו צינדז ווערן.
9 און זײַן פֿעלדז וועט פֿון מורא פֿאַרגיין,
און אַנגסטן פֿאַר דער פֿאָן וועלן זײַנע האַרן,
זאָגט גאָט, וואָס זײַן פֿײַער איז אין ציון,
און זײַן אויוון אין ירושלים.

לב

1 זע, מיט רעכטפֿאַרטיקייט וועט קיניגן דער קיניג,
און האַרן – זיי וועלן הערשן מיט גערעכטיקייט.
2 און איטלעכער וועט זײַן
ווי אַ באַהעלטעניש פֿון ווינט,
און אַ פֿאַרבאָרגעניש פֿון גוסרעגן;
ווי אַ בעכן וואַסער אין אַ טריקעניש,

ווי דער שאָטן פֿון אַ שווערן פֿעלדז
אין אַ פֿאַרשמאַכטן לאַנד.
3 און ניט פֿאַרקלעפּט זײַן װעלן די אויגן פֿון די זעער,
און די אויערן פֿון די הערער װעלן פֿאַרנעמען.
4 און דאָס האַרץ פֿון די איבעראײַלטע װעט פֿאַרשטײן צו װיסן,
און די צונג פֿון די שטאַמלער װעט רעדן געלויפֿיק קלאָר.
5 און דעם געמײנעם װעט מען ניט רופֿן מער אַדלמאַן,
און אויפֿן גײציקן װעט מען ניט זאָגן מער נַדבֿן.
6 װאָרום דער געמײנער רעדט געמײן,
און זײַן האַרץ אַרבעט אומרעכט,
צו טאָן פֿאַלשקײט,
און צו רעדן װעגן גאָט מיט גענאַר;
צו לאָזן לײדיק דעם לײַב פֿון דעם הונגעריקן,
און דעם טראַנק פֿון דעם דאָרשטיקן צו מינערן.
7 און דער גײציקער, זײַנע געצײַג זײַנען שלעכט,
בײזע מחשבֿות באַראָט ער,
אומצוברענגען דעם אָרימאַן מיט רײד פֿון ליגן,
אַפֿילו װען דער אבֿיון טענהט גערעכט.
8 אָבער דער אַדלמאַן באַראָט אַדלקײט,
און אויף אַדלקײט װעט ער באַשטײן.

9 איר רויִקע װײַבער,
שטײט אויף, הערט מײַן קָול;
איר זיכערע טעכטער,
פֿאַרנעמט מײַן זאָג.
10 טעג און יאָרן װעט איר ציטערן,
איר זיכערע,
װאָרום די לעז איז פֿאַרלענדט,
קײן אײַנזאַמלונג װעט ניט קומען.
11 שוידערט, איר רויִקע,
ציטערט, איר זיכערע;
טוט אײַך אויס און אַנטבלויזט אײַך,
און גורט זאַק אויף די לענדן,
12 אויף די בריסט זיך שלאָגנדיק,
איבער די גלוסטיקע פֿעלדער,
איבערן פֿרוכטיקן װײַנשטאָק;

13 איבער דער ערד פֿון מײַן פֿאָלק,
פֿאַרוואַקסן מיט דערנער אוןווילדגעוועקס;
יאָ, איבער אַלע הײַזער פֿון לוסטיקייט,
איבערן פֿריילעכן כּרך.
14 וואָרום דער פּאַלאַץ איז פֿאַרלאָזט,
דער טומל פֿון שטאָט האָט אויפֿגעהערט;
דער ערדוואַל און דער טורעם
זײַנען פֿאַר הײלן אויף אײביק,
אַ פֿרייד פֿאַר וואַלדאייזלען,
אַ פּיטערונג פֿאַר סטאַדעס.
15 ביז אויסגעגאָסן וועט ווערן אויף אונדז
אַ גײַסט פֿון דער הייך,
און דער מדבר וועט ווערן אַ פּרוכטגאָרטן,
און דער פּרוכטגאָרטן וועט פֿאַר אַ וואַלד גערעכנט ווערן.
16 און אין מדבר וועט רוען גערעכטיקייט,
און רעכטפֿאַרטיקייט וועט וווינען אין פּרוכטגאָרטן.
17 און דאָס ווערק פֿון רעכטפֿאַרטיקייט וועט זײַן שלום,
און דער אויפֿטו פֿון רעכטפֿאַרטיקייט –
רו און זיכערקייט אויף אײביק.
18 און מײַן פֿאָלק וועט זיצן אין אַ וווינונג פֿון שלום,
און אין וווינערטער זיכערע, און אין רוּונגען שטילע.
19 און מע וועט זיך צעשפּרייטן אויף דעם אַראָפּגאַנג
פֿון וואַלד,
און ביז אין דער נידערונג וועט נידערן די שטאָט.
20 ווויל צו אײַך וואָס זייט בײַ אַלע וואַסערן,
וואָס לאָזט אַרויס פֿרײַ דעם פֿוס פֿון דעם אָקס און דעם אייזל.

לג

1 וויי, דו פֿאַרוויסטער וואָס ווערסט ניט פֿאַרוויסט,
און דו פֿעלשער וואָס מע פֿעלשט ניט אָן דיר!
אַז דו וועסט אויפֿהערן פֿאַרוויסטן, וועסטו פֿאַרוויסט ווערן,
אַז דו וועסט ענדיקן פֿעלשן, וועט מען פֿעלשן אָן דיר.
2 גאָט לײַטזעליק אונדז,
צו דיר האָבן מיר געהאָפֿט;

זײַ זײער אָרעם אַלע פֿרימאָרגן,
און אונדזער הילף אין צײַט פֿון נויט.

3 פֿון קָול פֿון דעם טומל זײַנען די אומות אַנטלאָפֿן,
פֿון דײַן אויפֿהייבן זיך ווערן די פֿעלקער צעשפּרייט.
4 און אויפֿגעקליבן ווערט ווערן אײַער רויב
ווי דער היישעריק קלײַבט אויף,
ווי גרילן שפּרינגען,
טוט מען שפּרינגען דערויף.

5 דערהויבן איז גאָט, וואָרום ער רוט אין דער הייך;
ער פֿילט אָן ציון מיט רעכט און גערעכטיקייט.
6 און די זיכערקייט פֿון דײַנע צײַטן ווערט זײַן
אַ שאַץ מיט ישועות: חכמה און דערקענונג;
מורא פֿאַר גאָט, דאָס ווערט זײַן זײַן אוצר.

7 זע, זייערע העלדן קלאָגן דרויסן,
די שלוחים פֿון שלום טוען ביטער וויינען.
8 פֿאַרוויסט זײַנען די וועגן,
אויפֿגעהערט דער וועגפֿאָרער;
ער האָט פֿאַרשטערט דעם בונד,
ער האָט פֿאַראַכט די שטעט,
ער אַכט ניט אויף קיין מענטשן.
9 פֿאַרטרויערט, פֿאַרשניטן איז דאָס לאַנד,
פֿאַרשעמט איז דער לבֿנון, פֿאַרוועלקט;
דער שָרון איז ווי אַ מדבר געוואָרן,
און אָפּגעטרייסלט איז בשן און כּרמל.
אַצונד וועל איך אויפֿשטיין, זאָגט גאָט,
10 אַצונד וועל איך זיך דערהייכן,
אַצונד וועל איך זיך אויפֿהייבן.
11 איר טראָגט שפּריי, ווערט איר געבערן שטרוי;
אײַער אָטעם – אַ פֿײַער וואָס ווערט אײַך פֿאַרצערן.
12 און די פֿעלקער וועלן זײַן ווי קאַלך פֿאַרברענטע,
ווי דערנער אָפּגעהאַקטע וואָס ווערן אין פֿײַער געצונדן.
13 הערט, איר ווײַטע, וואָס איך האָב געטאָן,
און ווייסט, איר נאָנטע, מײַן גבֿורה.

14 עס אַנגסטן אין צִיון די זינדיקע,
אַ ציטערניש האָט אָנגענומען די פֿאַלשע:
ווער פֿון אונדז קען וווּנען מיט דעם פֿייַער וואָס פֿאַרצערט?
ווער פֿון אונדז קען וווּנען מיט די אייביקע בראַנדן?
15 דער וואָס גייט אין רעכטפֿאַרטיקייט, און רעדט ערלעך,
דער וואָס פֿאַראַכט דעם געווין פֿון רויב,
דער וואָס שאָקלט אָפּ זײַנע הענט פֿון אָננעמען שוחד,
דער וואָס פֿאַרשטאָפּט זײַן אויער פֿון הערן וועגן בלוט,
און פֿאַרדריקט זײַנע אויגן פֿון קוקן אויף שלעכטס.
16 ער וועט רוען אין דער הייך;
פֿעסטונגען פֿון פֿעלדזן וועלן זײַן זײַן באַשיצונג;
זײַן ברויט איז געגעבן, זײַן וואַסער איז זיכער.

17 דעם מלך אין זײַן שיינקייט וועלן אָנקוקן דײַנע אויגן;
זיי וועלן זען אַ לאַנד פֿון ווײַטענישן.
18 דײַן האַרץ וועט טראַכטן אָן דער אימה:
וווּ איז דער וואָס האָט געציילט?
וווּ דער וואָס האָט געוווּיגן?
וווּ דער וואָס האָט די טורעמס געציילט?
19 דאָס פֿאַרשײַטע פֿאָלק וועסטו מער ניט זען,
דאָס פֿאָלק מיט אַ טונקעלער שפּראַך, ניט צו פֿאַרשטיין,
מיט אַ שטאַמלדיקן לשון, ניט קלוג צו ווערן.
20 קוק אָן צִיון, די שטאָט פֿון אונדזער אײַנזאַמלונג;
דײַנע אויגן וועלן זען ירושלים,
אַ וווינונג אַ רויִקע,
אַ געצעלט וואָס וועט ניט אַוועקגערוקט ווערן,
וואָס זײַנע פּלעקלעך וועלן אייביק ניט אַרויסגעצויגן ווערן,
און אַלע זײַנע שטריק וועלן ניט אָפּגעריסן ווערן.
21 נאָר דאָרטן וועט גאָט אונדז זײַן מאַכטיק,
ווי אַן אָרט פֿון טײַכן, שטראָמען ברייטרוימיקע,
וואָס קיין רודערשיף קען אויף אים ניט גיין,
און קיין שטאַרקער אָקרענט קען אים ניט איבערפֿאָרן.
22 וואָרום גאָט איז אונדזער ריכטער,
גאָט איז אונדזער געזעצגעבער,
גאָט איז אונדזער מלך;
ער וועט אונדז העלפֿן.

23 לויז געוואָרן זײַנען דײַנע שטריק,
זיי האַלטן ניט פֿעסט זייער מאַכט,
זיי שפּרייטן דעם זאַגל ניט אויס.
דענצמאָל ווערט פֿאַנג פֿון פֿיל זאַקרויב צעטיילט,
הינקעדיקע רויבן רויב.
24 און קיין אײַנוווינער וועט ניט זאָגן: איך בין קראַנק;
דעם פֿאָלק וואָס זיצט דערין איז פֿאַרגעבן די זינד.

לד

1 גענענט, איר פֿעלקער, צו הערן,
און איר אומות, פֿאַרנעמט;
זאָל הערן די ערד און איר פֿולקייט,
די וועלט און אַלע אירע שפּראָצונגען.
2 וואָרום גאָט האָט אַ כּעס אויף אַלע פֿעלקער,
און אַ גרימצאָרן אויף זייער גאַנצן חיל;
ער האָט זיי צו חרם געמאַכט,
זיי איבערגעגעבן צו דער שחיטה.
3 און זייערע דערשלאָגענע וועלן זיך וואַלגערן,
– און פֿון זייערע פּגרים וועט אויפֿגיין אַ געשטאַנק,
און די בערג וועלן צעגיין פֿון זייער בלוט.
4 און דער גאַנצער חיל פֿון הימל וועט צעקריכן,
און די הימלען וועלן ווי אַ מגילה זיך אויפֿוויקלען,
און זייער גאַנץ חיל וועט אַראָפּוועלקן,
ווי אַ בלאַט וועלקט פֿון ווײַנשטאָק,
און ווי פֿאַרוועלקטס פֿון אַ פֿײַגנבוים.
5 וואָרום אָנגעטרונקען אין הימל האָט זיך מײַן שווערד,
אָט וועט זי אויף אדום אַראָפּנידערן,
און אויף דעם פֿאָלק פֿון מײַן חרם, צום משפּט.
6 גאָטס שווערד איז פֿול מיט בלוט,
געזעפּטיקט מיט פֿעטס,
מיט בלוט פֿון לעמער און בעק,
מיט נירנפֿעטס פֿון ווידערס;
וואָרום גאָט האָט אַ שלאַכטונג אין בָצרָה,
און אַ גרויסע שעכטונג אין לאַנד אדום.
7 און נידערן וועלן ווילטירן מיט זיי,

און בולן מיט אָקסן;
און אָנטרינקען וועט זיך זייער ערד מיט בלוט,
און זייער שטויב וועט זיך זעפּטיקן מיט פֿעטס.
8 וואָרום אַ טאָג פֿון נקמה איז בײַ גאָט,
אַ יאָר פֿון באַצאָלונג פֿאַר דעם קריג פֿון צִיון.
9 און פֿאַרקערט וועלן ווערן אין פּעך אירע שטראָמען,
און איר שטויב אין שוועבל,
און איר ערד וועט ווערן ברענענדיקע פּעך.
10 טאָג און נאַכט וועט זי ניט פֿאַרלאָשן ווערן,
אויף אײביק וועט אויפֿגיין איר רויך;
פֿון דור צו דור וועט זי וויסט זײַן,
אויף אײביקאײביקייטן וועט קיינער ניט דורכגיין דורך איר.
11 און יַרשען וועלן זי דער פּעליקאַן און דער זומפּבושל,
און די אייל און דער ראָב וועלן רוען אין איר;
און ער וועט ציִען אויף איר אַ שנור פֿון וויסטקייט,
און אַ גרונטוואָג פֿון ליידיקייט.
12 פֿון אירע אַדללײַט וועט ניט זײַן דאָרט
ווער עס זאָל אַ מלוכה אויסרופֿן;
און אַלע אירע שׂרָרות וועלן ווערן צו נישט.
13 און אויפֿגיין וועלן דערנער אין אירע פּאַלאַצן,
און קראָפּיווע און שטעכגעוועקס אין אירע פֿעסטונגען;
און זי וועט זײַן אַ וווינונג פֿון שאַקאַלן,
אַ געהעפֿט פֿאַר שטרויספֿויגלען.
14 און ווילדע קעץ וועלן אָנטרעפֿן מדבר-הינט,
און אַ שד וועט רופֿן צו זײַן חבֿר;
יאָ, דאָרטן טוט לילית רוען,
און געפֿינט איר מנוחה.
15 דאָרט מאַכט די פֿײַלשלאַנג איר נעסט, און לייגט,
און בריט און וואַרעמט אין איר שאָטן;
יאָ, דאָרט זאַמלען זיך האַביכפֿויגלען
איינער צום אַנדערן.
16 פֿאָרשט אין גאָטס בוך, און לייענט;
קיינס פֿון די דאָזיקע איז ניט געמינערט,
קיינס פֿעלט ניט צום אַנדערן.
וואָרום מײַן מויל האָט באַפֿוילן,
און זײַן אָטעם האָט זיי אײַנגעזאַמלט.

17 און ער האָט זיי געוואָרפֿן אַ גורל,
און זײַן האַנט האָט עס זיי צעטיילט מיט אַ שנור;
ביז אײביק װעלן זיי עס יַרשען,
אויף דָור-דורות װעלן זיי רוען דערין.

לה

1 לוסטיק זײַן װעלן דער מדבר און די טריקעניש,
און פֿרייען װעט זיך די װיסטע,
און בליִען װי אַ רויז.
2 בליִען װעט זי בליִען, און זיך פֿרייען,
יאָ, מיט פֿרייד און געזאַנג;
די פּראַכט פֿון לבנון איז איר געגעבן,
די שיינקייט פֿון כַּרמל און שָרון;
זיי װעלן זען די פּראַכט פֿון יהוה,
די שיינקייט פֿון אונדזער גאָט.
3 שטאַרקט די שלאַפֿע הענט,
און די שטרויכלדיקע קני טוט פֿעסטיקן.
4 זאָגט צו די אומרויִקע הערצער:
זײַט שטאַרק, האָט ניט מורא;
אָט איז אײַער גאָט,
ער װעט קומען מיט נקמה,
מיט פֿאַרגעלטונג פֿון גאָט
װעט ער קומען און אײַך העלפֿן.
5 דענצמאָל װעלן אויפֿגעמאַכט װערן די אויגן פֿון בלינדע,
און די אויערן פֿון טויבע װעלן געעפֿנט װערן.
6 דענצמאָל װעט אַ הינקעדיקער שפּרינגען װי אַ הינד,
און די צונג פֿון אַ שטומען װעט זינגען;
װאָרום אין מדבר ברעכן אויס װאַסערן,
און בעכן אין דער װיסטע.
7 און דאָס הייסע געזעמד װעט װערן צום געמויזעכץ,
און אַ דאָרשטעניש צו קװאַלן װאַסער;
אין װוינאָרט פֿון שאַקאַלן װעט זײַן אַ הױערונג פֿון שאָף ,
אַ געהעפֿט פֿאַר ראָר און יאַמש.
8 און דאָרט װעט זײַן אַ שטעג און אַ װעג,
און דער הייליקער װעג װעט מען אים רופֿן;

ניט דורכגיין וועט אים אַן אומרייַנער,
נײַערט פֿאַר זיי וועט ער זײַן;
וועגגייער אַפֿילו אומגעניטע וועלן ניט בלאָנדזשען.
9 דאָרט וועט ניט זײַן קיין לייב,
און קיין ווילדע חיה וועט ניט אַרויפֿגיין אויף אים –
זיי וועלן זיך דאָרט ניט געפֿינען.
און די אויסגעלייזטע וועלן גיין,
10 און די דערלייזטע פֿון גאָט וועלן צוריקקערן,
און וועלן קומען קיין צִיון מיט געזאַנג,
און אַן אייביקע שׂמחה וועט זײַן אויף זייער קאָפּ;
שָׂשׂון-וּשׂמחה וועט זיי אָניאָגן,
און אַנטלויפֿן וועלן טרויער און זיפֿצעניש.

לו 1 און עס איז געווען אין פֿערצנטן יאָר פֿון מלך חִזקִיָהון, איז
אַרויפֿגעגאַנגען סַנחֵריבֿ דער מלך פֿון אשור אויף אַלע
באַפֿעסטיקטע שטעט פֿון יהודה, און האָט זיי אײַנגענומען. 2 און
דער מלך פֿון אשור האָט געשיקט רַבשָׁקֵהן פֿון לָכיש קיין ירושלים
צום מלך חִזקִיָהון מיט אַ גרויסן חיל. און ער האָט זיך געשטעלט בײַ
דעם גראָבן פֿון דעם אויבערשטן טײַך אויפֿן וועג פֿון וועשערפֿעלד. 3
איז אַרויסגעגאַנגען צו אים אֶליָקים דער זון פֿון חִלקִיָהון, וואָס
איבערן פּאַלאַץ, און שֶׁבנָא דער שרײַבער, און יוֹאָח דער זון פֿון
אָסָפֿן, דער דערמאָנער.

4 און רַבשָׁקֵה האָט צו זיי געזאָגט: זאָגט אָקאָרשט צו חִזקִיָהון: אַזוי
האָט געזאָגט דער גרויסער מלך, דער מלך פֿון אשור: וואָס איז די
דאָזיקע פֿאַרזיכערונג וואָס דו פֿאַרזיכערסט זיך? 5 איך זאָג: דאָס איז
נאָר ליפּגערייד; אַן עצה און גבֿורה דאַרף מען פֿאַר מלחמה. אַצונד,
אויף וועמען פֿאַרזיכערסטו זיך, וואָס דו האָסט ווידערשפּעניקט אָן
מיר? 6 זע, דו פֿאַרזיכערסט זיך אויף דעם שטעקן פֿון דעם דאָזיקן
צעבראָכענעם ראָר – אויף מצרַיִם – וואָס אַז אַ מענטש לענט זיך
אויף אים אָן, גייט ער אים אַרײַן אין דער האַנט, און לעכערט זי
דורך; אַזוי איז פּרעה דער מלך פֿון מצרַיִם פֿאַר אַלע וואָס פֿאַרזיכערן
זיך אויף אים. 7 און אַז דו וועסט מיר זאָגן: מיר פֿאַרזיכערן זיך אויף
יהוה אונדזער גאָט; איז דאָס ניט דער וואָס חִזקִיָהו האָט אָפּגעטאָן

זײַנע בָמות און זײַנע מזבחות, און האָט געזאָגט צו יהודה און צו
ירושלים: פֿאַר דעם דאָזיקן מזבח זאָלט איר זיך בוקן? 8 און אַצונד,
פֿאַרוועט זיך אַקאָרשט מיט מײַן האַר דעם מלך פֿון אשור, און איך
וועל דיר געבן צוויי טויזנט פֿערד, אויב דו קענסט דיר אַרויפֿזעצן
רײַטער אויף זיי. 9 הײַנט ווי קענסטו אָפּשטויסן דעם פּנים פֿון אַ
הויפּטמאַן, איינעם פֿון די קלענסטע קנעכט פֿון מײַן האַר? פֿון דעסט
וועגן פֿאַרזיכערסטו זיך אויף מִצרַיִם וועגן רײַטוועגן און רײַטער.
10 און אַצונד, בין איך דען אָן יהוה אַרויפֿגעקומען אויף דעם דאָזיקן
לאַנד, עס צו פֿאַרוויסטן? יהוה האָט צו מיר געזאָגט: גיי אַרויף אויף
דעם דאָזיקן לאַנד, און פֿאַרוויסט עס.

11 האָט אֶליָקים און שֶבנאָ און יוֹאָח געזאָגט צו רַבשָקֵהן: רעד, איך
בעט דיך, צו דײַנע קנעכט אַראַמיש, וואָרום מיר פֿאַרשטייען עס, און
רעד ניט צו אונדז יהודיש אין די אויערן פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק וואָס
אויף דער מויער.

12 האָט רַבשָקֵה געזאָגט: האָט דען צו דײַן האַר און צו דיר מיך
געשיקט מײַן האַר צו רעדן די דאָזיקע ווערטער, און ניט צו די
מענטשן וואָס זיצן אויף דער מויער, צו עסן זייער קויט, און צו
טרינקען זייער לײַב-וואַסער, בײַ אײַך?

13 און רַבשָקֵה האָט זיך געשטעלט, און האָט אויסגערופֿן אויף אַ
הויכן קָול, אויף יהודיש, און האָט געזאָגט: הערט די ווערטער פֿון
דעם גרויסן מלך, דעם מלך פֿון אשור: 14 אַזוי האָט געזאָגט דער
מלך: זאָל אײַך חִזקִיָהו ניט נאַרן, וואָרום ער קען אײַך ניט מציל זײַן.
15 און זאָל אײַך חִזקִיָהו ניט פֿאַרזיכערן אויף יהוה, אַזוי צו זאָגן:
מציל זײַן וועט אונדז מציל זײַן יהוה; די דאָזיקע שטאָט וועט ניט
איבערגעגעבן ווערן אין דער האַנט פֿון דעם מלך פֿון אשור.
16 איר זאָלט זיך ניט צוהערן צו חִזקִיָהון, וואָרום אַזוי האָט געזאָגט
דער מלך פֿון אשור: מאַכט מיט מיר שלום, און קומט אַרויס צו מיר,
און עסט איטלעכער פֿון זײַן ווײַנשטאָק און איטלעכער פֿון זײַן
פֿײַגנבוים, און טרינקט איטלעכער דאָס וואַסער פֿון זײַן ברונעם;
17 ביז איך קום, און וועל אײַך נעמען אין אַ לאַנד אַזוי ווי אײַער
לאַנד, אַ לאַנד פֿון תּבוּאה און ווײַן, אַ לאַנד פֿון ברויט און
ווײַנגערטנער. 18 זאָל אײַך נאָר חִזקִיָהו ניט אײַנרעדן, אַזוי צו זאָגן:
יהוה וועט אונדז מציל זײַן. האָבן דען מציל געווען די געטער פֿון די

פֿעלקער איטלעכער זײַן לאַנד פֿון דער האַנט פֿון דעם מלך פֿון
אשור? 19 ווּ זײַנען די געטער פֿון חֲמת און אַרפַּד? ווּ זײַנען די
געטער פֿון ספֿרוַיִם? און האָבן זיי דען מציל געווען שומרון פֿון מײַן
האַנט? 20 ווער זײַנען צווישן אַלע געטער פֿון די דאָזיקע לענדער,
וואָס האָבן מציל געווען זייער לאַנד פֿון מײַן האַנט, אַז יהוה זאָל
מציל זײַן ירושלים פֿון מײַן האַנט?

21 האָבן זיי געשוויגן, און האָבן אים אַ וואָרט ניט געענטפֿערט,
וואָרום דער באַפֿעל פֿון מלך איז געווען, אַזוי צו זאָגן: איר זאָלט אים
ניט ענטפֿערן.

22 איז געקומען אֶליָקים דער זון פֿון חִלקִיָהון, וואָס איבערן
פּאַלאַץ, און שֶבֿנאָ דער שרײַבער, און יוֹאָח דער זון פֿון אָסָפֿן, דער
דערמאָנער, צו חִזקִיָהון, מיט צעריסענע קליידער, און זיי האָבן אים
דערציילט די ווערטער פֿון רַבֿשָקֵהן.

לז

1 און עס איז געווען, ווי דער מלך חִזקִיָהו האָט עס געהערט,
אַזוי האָט ער צעריסן זײַנע קליידער, און זיך צוגעדעקט מיט
זאַק, און ער איז געקומען אין הויז פֿון גאָט. 2 און ער האָט געשיקט
אֶליָקימען וואָס איבערן פּאַלאַץ, און שֶבֿנאָ דעם שרײַבער, און די
עלטסטע פֿון די כּהנים, צוגעדעקטע מיט זאַקקליידער, צו יְשַעיָהו
הנבֿיא דעם זון פֿון אָמוצן. 3 און זיי האָבן צו אים געזאָגט: אַזוי האָט
געזאָגט חִזקִיָהו: אַ טאָג פֿון נויט און שטראָף און שמאַך איז דער
הײַנטיקער טאָג; וואָרום די קינדער זײַנען געקומען צום מוטערמויל,
און ניטאָ קיין כּוח צו געבערן. 4 אפֿשר וועט יהוה דײַן גאָט הערן די
ווערטער פֿון רַבֿשָקֵהן, וואָס זײַן האַר דער מלך פֿון אשור האָט אים
געשיקט צו לעסטערן דעם לעבעדיקן גאָט, און ער וועט שטראָפֿן
פֿאַר די רייד וואָס יהוה דײַן גאָט האָט געהערט; דרום זאָלסטו
אויפֿהייבן אַ תּפֿילה פֿאַר דעם איבערבלײַב וואָס געפֿינט זיך דאָ.

5 און ווי די קנעכט פֿון חִזקִיָהון זײַנען געקומען צו יְשַעיָהון,
6 האָט יְשַעיָהו צו זיי געזאָגט: אַזוי זאָלט איר זאָגן צו אײַער האַר:
אַזוי האָט גאָט געזאָגט: זאָלסט ניט מורא האָבן פֿאַר די ווערטער
וואָס דו האָסט געהערט, מיט וואָס די יונגען פֿון דעם מלך פֿון אשור
האָבן מיך געשענדט. 7 זע, איך גיב אַרײַן אין אים אַ גײַסט, און ער

וועט הערן אַ הערונג, און וועט זיך אומקערן צו זײַן לאַנד; און איך
וועל אים מאַכן פֿאַלן דורכן שווערד אין זײַן לאַנד.

8 און רַבְשָׁקֵה האָט זיך אומגעקערט, און האָט געפֿונען דעם מלך פֿון
אשור מלחמה האַלטנדיק אויף לִבְנָה; וואָרום ער האָט געהאַט
געהערט אַז ער האָט אַוועקגעצויגן פֿון לָכִיש.

9 און [סַנְהֵריבֿ] האָט געהערט אויף תִּרְהָקָה דעם מלך פֿון כּוּש, אַזוי
צו זאָגן: ער איז אַרויסגעגאַנגען מלחמה צו האַלטן מיט דיר. און ווי
ער האָט דאָס געהערט, האָט ער געשיקט שלוחים צו חִזקִיָהון, אַזוי
צו זאָגן: 10 אַזוי זאָלט איר זאָגן צו חִזקִיָהו דעם מלך פֿון יהודה, אַזוי
צו זאָגן: זאָל דיר ניט נאַרן דײַן גאָט וואָס דו פֿאַרזיכערסט זיך אויף
אים, אַזוי צו זאָגן: ירושלים וועט ניט איבערגעגעבן ווערן אין דער
האַנט פֿון דעם מלך פֿון אשור. 11 אָט האָסטו געהערט וואָס די
מלכים פֿון אשור האָבן געטאָן צו אַלע לענדער, זיי צו פֿאַרוויסטן,
און דו ווילסט ניצול ווערן? 12 האָבן די געטער פֿון די פֿעלקער מציל
געווען די וואָס מײַנע עלטערן האָבן צעשטערט, גוֹזָן, און חרן, און
רֶצֶף, און די קינדער פֿון עדן וואָס אין תְּלַשָּׂר? 13 ווּ איז דער מלך
פֿון חֲמת, און דער מלך פֿון אַרפַּד, און דער מלך פֿון דער שטאָט
ספֿרוַיִם, פֿון הֵנַע, און עִוָה?

14 האָט חִזקִיָהו צוגענומען דעם בריוו פֿון דער האַנט פֿון די
שלוחים, און האָט אים איבערגעלייענט, און ער איז אַרויפֿגעגאַנגען
אין הויז פֿון גאָט. 15 און חִזקִיָהו האָט אים אויסגעשפּרייט פֿאַר גאָט.
און חִזקִיָהו האָט מתפּלל געווען צו גאָט, אַזוי צו זאָגן: 16 יהוה פֿון
צבֿאות, גאָט פֿון ישׂראל וואָס זיצסט איבער די כּרובֿים; דו אַליין
ביסט דער גאָט איבער אַלע קיניגרײַכן פֿון דער ערד; דו האָסט
געמאַכט די הימלען און די ערד. 17 נײַג, יהוה, דײַן אויער, און הער;
עפֿן, יהוה, דײַנע אויגן, און זע; און הער די אַלע ווערטער פֿון
סַנְהֵריבֿן, וואָס האָט געשיקט צו לעסטערן דעם לעבעדיקן גאָט.
18 אמת, יהוה, די מלכים פֿון אשור האָבן חרובֿ געמאַכט די אַלע
מדינות מיט זייער לאַנד, 19 און זיי האָבן איבערגעגעבן זייערע
געטער צום פֿײַער; וואָרום זיי זײַנען קיין געטער ניט געווען, נאָר
בלויז דאָס ווערק פֿון אַ מענטשנס הענט, האָלץ און שטיין; דרום
האָבן זיי זיי אונטערגעבראַכט. 20 און אַצונד, יהוה אונדזער גאָט,

העלף אונדז פֿון זײַן האַנט, און זאָלן אַלע קיניגרײַכן פֿון דער ערד
װיסן אַז דו אַליין ביסט יהוה.

21 האָט ישַעיָהו דער זון פֿון אָמוצן געשיקט צו חִזקִיָהון, אַזוי
צו זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל: װאָס דו
האָסט מתפּלל געװען צו מיר װעגן סַנהֵריבֿ דעם מלך פֿון אשור –
22 איז דאָס דאָס װאָרט װאָס גאָט האָט װעגן אים גערעדט:

עס פֿאַראַכט דיך, עס שפּאָט פֿון דיר
די יונגפֿרוי טאָכטער צִיון;
עס שאָקלט דעם קאָפּ הינטער דיר
די טאָכטער ירושלים.
23 װעמען האָסטו געלעסטערט און געשענדט?
און אויף װעמען האָסטו דײַן קול אויפֿגעהויבן?
יאָ, האָסט געהויבן דײַנע אויגן אין דער הייך,
אַקעגן דעם הייליקן פֿון ישׂראל.
24 דורך דײַנע קנעכט האָסטו געלעסטערט גאָט,
און געזאָגט: מיט מײַנע פֿיל רײַטװעגן
בין איך צו דער הייך פֿון די בערג אַרויף,
צו די װינקלען פֿון לבֿנון;
און איך האַק אָפּ זײַנע הויכע צעדערן,
זײַנע געקליבענע ציפּרעסביימער;
און איך קום צו זײַן העכסטן שפּיץ,
צום װאַלד פֿון זײַן פֿרוכטגאָרטן.
25 איך האָב געגראָבן און געטרונקען װאַסער,
און טריקן אויס מיט מײַנע פֿוסטריט
אַלע טײַכן פֿון מצרַיִם.

26 האָסטו דען ניט געהערט?
פֿון לאַנג אָן האָב איך עס צוגעגרייט,
פֿון אַלטע טעג האָב איך עס געפֿורעמט;
אַצונד האָב איך עס געבראַכט עס זאָל געשען,
צו פֿאַרװיסטן אויף חורבֿה-הויפֿנס
באַפֿעסטיקטע שטעט.
27 דרום זײַנען זייערע באַװוינער קורצמאַכטיק,
זיי זײַנען צעבראָכן און פֿאַרשעמט;

זיי זײַנען געוואָרן גראָז פֿון פֿעלד,
און קרײַטעכץ גרינע,
מאָך פֿון די דעכער,
און אַ פֿעלד אײדער אויפֿגעוואַקסן.

28 אָבער איך ווייס דײַן זיצן
און דײַן גיין און דײַן קומען,
און דײַן שטורעמען קעגן מיר.
29 ווײַל דײַן שטורעמען קעגן מיר
און דײַן ליאַרעם איז אַרויף אין מײַנע אויערן,
דרום וועל איך אַרײַנטאָן מײַן רינג אין דײַן נאָז,
און מײַן צאַם אין דײַנע ליפּן,
און איך וועל דיך אומקערן אויף דעם וועג
וואָס דו ביסט געקומען אויף אים.

30 און דאָס וועט דיר זײַן דער צייכן:
איר וועט עסן הײַיאָר נאָכוווּקס,
און אויפֿן צווייטן יאָר ווידערוווּקס;
און אויפֿן דריטן יאָר זייט און שנײַדט,
און פֿלאַנצט ווײַנגערטנער, און עסט זייער פּרוכט.
31 און דער אַנטרונענער איבערבלײַב פֿון דעם הויז פֿון יהודה
וועט ווידער וואָרצלען אונטן, און טראָגן פּרוכט אויבן.
32 וואָרום פֿון ירושלים וועט אַרויסקומען אַן איבערבלײַב,
און אַן אַנטרינונג פֿון באַרג צִיון;
דאָס אָננעמען זיך פֿון גאָט פֿון צבֿאות וועט דאָס טאָן.

33 פֿאַר װאָר, אַזוי האָט גאָט געזאָגט אויף דעם מלך פֿון אשור:
ער וועט ניט אַרײַנקומען אין דער דאָזיקער שטאָט,
און ניט אַרײַנשיסן אַהין אַ פֿײַל,
און ניט קומען פֿאַר איר מיט אַ שילד,
און ניט אָנשיטן אַרום איר אַן ערדוואַל.
34 אויף דעם וועג וואָס ער איז געקומען,
אויף אים וועט ער זיך אומקערן,
און אין דער דאָזיקער שטאָט
וועט ער ניט אַרײַנקומען, זאָגט גאָט.

35 און איך וועל באַשירעמען די דאָזיקע שטאָט, זי צו העלפֿן,
פֿון מייַנעט וועגן און פֿון מיַין קנעכט דָוִדס וועגן.

36 און אַ מלאך פֿון גאָט איז אַרויסגעגאַנגען, און האָט געשלאָגן אין
דעם לאַגער פֿון אשור הונדערט און פֿינף און אַכציק טויזנט; און אַז
מע איז אויפֿגעשטאַנען אין דער פֿרי, ערשט זיי זייַנען אַלע טויטע
פּגָרים.

37 און סַנהֵריבֿ דער מלך פֿון אשור האָט אַוועקגעצויגן, און איז
געגאַנגען און האָט זיך אומגעקערט; און ער איז געבליבן אין נינוֵה.

38 און עס איז געווען, ווי ער בוקט זיך אין הויז פֿון זיַין גאָט נִסרוך,
אַזוי האָבן זיַינע זין אַדרַמֶלֶך און שַׂראֶצֶר אים דערשלאָגן מיטן
שווערד; און זיי זייַנען אַנטרונען געוואָרן אין לאַנד אַרָרָט. און זיַין זון
אֵסַר-חַדון איז געוואָרן מלך אויף זיַין אָרט.

לח

1 אין יענער צייַט איז חִזקִיָהו קראַנק געוואָרן צו שטאַרבן;
איז צו אים געקומען יְשַעיָהו הנבֿיא דער זון פֿון אָמוצן, און
האָט צו אים געזאָגט: אַזוי האָט גאָט געזאָגט: מאַך דיַין צַוָואֶה וועגן
דיַין הויזגעזינט, וואָרום דו שטאַרבסט, און וועסט ניט גענעזן ווערן.

2 האָט חִזקִיָהו אומגעדרייט זיַין פּנים צו דער וואַנט, און האָט
מתפּלל געווען צו גאָט, 3 און האָט געזאָגט: איך בעט דיך, גאָט,
געדענק ווי איך בין געגאַנגען פֿאַר דיר מיט אמת און מיט אַ גאַנצן
האַרצן, און וואָס איז גוט אין דיַינע אויגן האָב איך געטאָן.

און חִזקִיָהו האָט געוויינט אַ גרויס געוויין.

4 איז דאָס וואָרט פֿון גאָט געווען צו יְשַעיָהון, אַזוי צו זאָגן: 5 גיי און
זאָלסט זאָגן צו חִזקִיָהון: אַזוי האָט געזאָגט יהוה דער גאָט פֿון דיַין
פֿאָטער דוד: איך האָב געהערט דיַין תּפֿילה, איך האָב געזען דיַין
טרער; זע, איך לייג-צו צו דיַינע טעג פֿופֿצן יאָר. 6 און פֿון דער האַנט
פֿון דעם מלך פֿון אשור וועל איך דיך און די דאָזיקע שטאָט מציל
זיַין, און איך וועל באַשירעמען די דאָזיקע שטאָט. 7 און דאָס וועט
דיר זיַין אַ צייכן פֿון גאָט, אַז גאָט וועט טאָן די דאָזיקע זאַך וואָס ער

האָט געריעדט: 8 זע, איך קער אום דעם שאָטן פֿון די שטאַפּלען וואָס
האָט אַראָפּגענידערט אויף די זונשטאַפּלען פֿון אָחָזן, צוריק צען
שטאַפּלען. און די זון האָט זיך אומגעקערט צען שטאַפּלען, אויף די
שטאַפּלען וואָס זי האָט אַראָפּגענידערט.

9 אַ געשריפֿטס פֿון חִזקִיָהו דעם מלך פֿון יהודה, ווען ער איז קראַנק
געווען, און איז גענעזן געוואָרן פֿון זײַן קראַנקשאַפֿט.

10 איך האָב געװעסט געזאָגט:
אין מיטן פֿון מײַנע טעג וועל איך אַוועקגיין
אין די טויערן פֿון אונטערערד;
איך ווער געמינערט דעם רעשט פֿון מײַנע יאָרן.
11 איך האָב געזאָגט: איך וועל ניט זען גאָט,
גאָט אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע;
איך וועל מער אַ מענטשן ניט אָנקוקן
מיט די באַוווינער פֿון דער וועלט.
12 מײַן וווינונג איז אַוועקגערוקט און אָפּגעטאָן פֿון מיר,
אַזוי ווי אַ פּאַסטוכגעצעלט;
איך האָב אויפֿגעוויקלט ווי אַ וועבער מײַן לעבן;
פֿון דער צויט וועט ער מיך אָפּרײַסן;
פֿון טאָג ביז נאַכט וועסטו מיך ענדיקן.
13 איך האָב געטראַכט: ביז פֿרימאָרגן,
ווי אַ לייב, אַזוי וועט ער אַלע מײַנע ביינער צעברעכן;
פֿון טאָג ביז נאַכט וועסטו מיך ענדיקן.
14 ווי אַ שוואַלב, ווי אַ בושל, אַזוי האָב איך געפּיפּסט,
איך האָב געברומט ווי אַ טויב;
מײַנע אויגן זײַנען אויסגעגאַנגען צו דער הייך:
גאָט, געדריקט בין איך, שטעל זיך איין פֿאַר מיר.

15 וואָס זאָל איך רעדן?
אַז ער האָט מיר געזאָגט, און ער האָט געטאָן;
זאַכט וועל איך גיין אַלע מײַנע יאָרן,
איבער דער ביטערניש פֿון מײַן זעל.
16 גאָט, דערויף לעבט מען,
און אין גאַנצן דערין איז דאָס לעבן פֿון מײַן גײַסט;
דרום שטאַרק מיך, און לאָז מיך לעבן.

17 זע, צום גוטן איז מיר פֿאַרביטן געוואָרן די ביטערניש,
און דו האָסט געגלוסט מײַן זעל,
פֿון דער גרוב פֿון אונטערגאַנג;
וואָרום האָסט אַוועקגעוואָרפֿן הינטער דײַן רוקן
אַלע מײַנע זינד.
18 וואָרום ניט די אונטערערד טוט דיך לויבן,
ניט דער טויט טוט דיך רימען;
עס האָפֿן ניט אויף דײַן אמת
די וואָס נידערן אין גרוב.
19 דער לעבעדיקער, דער לעבעדיקער,
ער טוט דיך לויבן, אַזוי ווי איך הײַנט;
אַ פֿאָטער מאַכט וויסן די קינדער דײַן אמת.
20 גאָט איז דאָ מיך צו העלפֿן;
און מײַנע געזאַנגען וועלן מיר זינגען,
אַלע טעג פֿון אונדזער לעבן אין הויז פֿון גאָט.

21 און ישַעיָהו האָט געזאָגט: זאָל מען נעמען געפּרעסטע פֿײַגן,
און אָנרײַבן אויף דעם אויסשלאָג, און ער וועט גענעזן ווערן.
22 האָט חִזקִיָהו געזאָגט: וואָס איז דער צייכן אַז איך וועל אַרויפֿגיין
אין הויז פֿון גאָט?

לט

1 אין יענער צײַט האָט מרודך-באַלְאַדָן דער זון פֿון
באַלְאַדָנען, דער מלך פֿון בָבֶל, געשיקט אַ בריוו און אַ מתּנה
צו חִזקִיָהון; וואָרום ער האָט געהערט אַז ער איז געווען קראַנק, און
איז געזונט געוואָרן. 2 האָט חִזקִיָהו זיך דערפֿרייט מיט זיי, און ער
האָט זיי געוויזן זײַן שאַצהויז, דאָס זילבער, און דאָס גאָלד, און די
בשָׂמים, און דאָס גוטע אייל, און דאָס גאַנצע הויז פֿון זײַנע וואָפֿן,
און אַלץ וואָס האָט זיך געפֿונען אין זײַנע שאַצקאַמערן; ניט געווען
אַ זאַך אין זײַן הויז, און אין זײַן גאַנצער געוועלטיקייט, וואָס חִזקִיָהו
האָט זיי ניט געוויזן. 3 איז ישַעיָהו הנבֿיא געקומען צום מלך
חִזקִיָהון, און האָט צו אים געזאָגט: וואָס האָבן די דאָזיקע מענער
געזאָגט? און פֿון וואַנען קומען זיי צו דיר? האָט חִזקִיָהו געזאָגט: פֿון
אַ ווײַטן לאַנד זײַנען זיי צו מיר געקומען, פֿון בָבֶל. 4 האָט ער
געזאָגט: וואָס האָבן זיי געזען אין דײַן הויז? האָט חִזקִיָהו געזאָגט:

אַלץ וואָס אין מײַן הויז האָבן זיי געזען; ניט געווען אַ זאַך אין מײַנע
שאַצקאַמערן וואָס איך האָב זיי ניט געוויזן. 5 האָט ישַעיָהו געזאָגט
צו חִזקִיָהון: הער דאָס וואָרט פֿון גאָט פֿון צבֿאות: 6 זע, טעג קומען,
און אַלץ וואָס אין דײַן הויז, און וואָס דײַנע עלטערן האָבן
אָנגעקליבן ביז הײַנטיקן טאָג, וועט אַוועקגעטראָגן ווערן קיין בָבֶל;
קיין זאַך וועט ניט איבערבלײַבן, זאָגט גאָט. 7 און פֿון דײַנע זין וואָס
וועלן אַרויסגיין פֿון דיר, וואָס דו וועסט געבערן, וועט מען נעמען,
און זיי וועלן זײַן הויפֿדינער אין פּאַלאַץ פֿון דעם מלך פֿון בָבֶל.

8 האָט חִזקִיָהו געזאָגט צו ישַעיָהון: גוט איז דאָס וואָרט פֿון גאָט
וואָס דו האָסט גערעדט. און ער האָט געזאָגט: אויב שלום און
זיכערקייט וועט זײַן אין מײַנע טעג!

מ

1 טרייסט, טרייסט מײַן פֿאָלק,
זאָגט אײַער גאָט.
2 רעדט צום האַרצן פֿון ירושלים,
און רופֿט צו איר,
אַז זי האָט דערפֿילט איר צײַט,
אַז אָפּגעצאָלט איז איר פֿאַרברעך;
אַז זי האָט געקריגן פֿון גאָטס האַנט
טאָפּל פֿאַר אַלע אירע זינד.

3 אַ קָול רופֿט:
ראַמט אָפּ אין מדבר דעם וועג פֿון יהוה,
גלײַכט אויס אין דער וויסטע
אַ שטעג פֿאַר אונדזער גאָט.
4 יעטוועדער טאָל זאָל דערהויבן ווערן,
און יעטוועדער באַרג און הייך זאָל דערנידערט ווערן;
און דאָס קרומע זאָל ווערן גלײַך,
און די באַרגקייטן אַ פּלוין.
5 און דער כּבֿוד פֿון גאָט וועט אַנטפּלעקט ווערן,
און אַלע לײַבער אין איינעם וועלן זען;
וואָרום דאָס מויל פֿון גאָט האָט גערעדט.

6 אַ קָול זאָגט: רוף!
און ער זאָגט: וואָס זאָל איך רופֿן?
אַלע לײַבער זײַנען גראָז,
און אַל זייער חן ווי אַ בלום פֿון פֿעלד;
7 פֿאַרטריקנט ווערט דאָס גראָז,
פֿאַרוועלקט ווערט די בלום,
אַז דער אָטעם פֿון גאָט בלאָזט דערויף;
פֿאַר וואָר, גראָז איז דאָס פֿאָלק.
8 פֿאַרטריקנט ווערט דאָס גראָז,
פֿאַרוועלקט ווערט די בלום,
אָבער דאָס וואָרט פֿון אונדזער גאָט
וועט אויף אייביק באַשטיין.
9 אויף אַ הויכן באַרג גיי דיר אַרויף,
אָנזאָגערין פֿון ציון;
הייב אויף מיט כּוח דײַן קָול,
אָנזאָגערין פֿון ירושלים;
הייב אויף, האָב ניט מורא,
זאָג צו די שטעט פֿון יהוּדה:
אָט איז אײַער גאָט!

10 זע, גאָט דער האַר קומט אַ מאַכטיקער,
און זײַן אָרעם געוועלטיקט פֿאַר אים;
זע, זײַן שׂכר איז מיט אים,
און זײַן לוין אים פֿאַרויס;
11 ווי אַ פּאַסטוך וואָס פּיטערט זײַן סטאַדע;
אין זײַן אָרעם קלײַבט ער אויף די לעמער,
און טראָגט אין זײַן בוזעם;
די זויגעדיקע פֿירט ער פּאַמעלעך.

12 ווער האָט געמאָסטן מיט זײַן הויפֿן די וואַסערן,
און די הימלען מיט אַ שפּאַן מאַרקירט,
און פֿאַרנומען אין אַ מאָס דעם שטויב פֿון דער ערד,
און געוווגן די בערג אויפֿן וואָג,
און די הייכן אויף וואָגשאָלן?

13 ווער האָט דערפֿאָרשט דעם גײַסט פֿון גאָט?
און ווער איז זײַן בַעַל-עצה וואָס האָט אים צוגעוויזן?
14 מיט וועמען האָט ער זיך געעֵצהט,
וואָס האָט אים געגעבן צו פֿאַרשטיין,
און אים געלערנט דעם וועג פֿון גערעכטיקייט,
און אים געלערנט קענשאַפֿט,
און דעם וועג פֿון פֿאַרשטאַנדיקייט אים געמאַכט וויסן?
15 זע, פֿעלקער זײַנען ווי אַ טריף פֿון אַן עמער,
און ווי שטויב פֿון וואָגשאָלן זײַנען זיי גערעכנט;
זע, אינדזלען הייבט ער אויף ווי אַ זעמדל.
16 און דער לבֿנון איז ניט גענוג ברענוואַרג,
און זײַנע חיות ניט גענוג בראַנדאָפּפֿער.
17 אַלע פֿעלקער זײַנען ווי גאָרניט קעגן אים,
פֿון נישט און גאָרנישט זײַנען זיי גערעכנט בײַ אים.
18 און צו וועמען קענט איר צוגלײַכן גאָט?
און וואָסער געשטאַלט קענט איר אים גלײַך שטעלן?
19 דעם געץ וואָס אַ מײַנסטער האָט אויסגעגאָסן,
און אַ שמעלצער ציט אים איבער מיט גאָלד,
און שמעלצט-צו קייטלעך פֿון זילבער?
20 אַ שטיינדעמבער ווערט אויסגעקליבן,
האָלץ וואָס פֿוילט ניט ווילט מען אויס;
אַ קלוגן מײַנסטער זוכט מען זיך,
אויפֿצושטעלן אַ געץ וואָס זאָל זיך ניט וואַקלען.

21 ווייסט איר דען ניט?
הערט איר דען ניט?
איז אײַך פֿון אָנהייב אָן ניט דערציילט געוואָרן?
פֿאַרשטייט איר ניט די גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד?
22 ער איז דער וואָס זיצט איבער דעם צירקל פֿון דער ערד,
און אירע באַווינער זײַנען ווי היישעריקן;
דער וואָס שפּרייט ווי אַ טול די הימלען,
און ציט זיי אויס ווי אַ געצעלט צום ווינען;
23 דער וואָס פֿאַרקערט פֿירשטן צו ניוועץ,
וואָס מאַכט ווי גאָרניט די ריכטער פֿון דער ערד.
24 נאָך צו מאָל ניט אײַנגעפֿלאַנצט זײַנען זיי,
נאָך צו מאָל ניט פֿאַרזייט זײַנען זיי,

נאָך צו מאָל ניט אײַנגעוואָרצלט אין דער ערד זייער שטאַם,
און שוין טוט ער אַ בלאָז אויף זיי, און זיי ווערן פֿאַרטריקנט,
און אַ שטורעם טראָגט זיי ווי שטרוי אַוועק.
25 און צו וועמען קענט איר מיך צוגלײַכן, איך זאָל גלײַך זײַן?
זאָגט דער הייליקער.
26 הייבט אויף אין דער הייך אײַערע אויגן,
און זעט: ווער האָט באַשאַפֿן די דאָזיקע?
ער, וואָס פֿירט אַרויס מיט אַ צאָל זייער חיל,
זיי אַלע רופֿט ער מיטן נאָמען;
דורך גרויס מאַכט, און ווײַל ער איז שטאַרק אין כּוח,
איז קיינער ניט געמינערט.

27 פֿאַר וואָס זאָלסטו זאָגן יעקבֿ,
און זאָלסטו רעדן, ישׂראל:
פֿאַרבאָרגן איז מײַן וועג פֿון יהוה,
און פֿון מײַן גאָט איז מײַן משפּט אַוועק.
28 ווייסטו דען ניט?
צי האָסטו ניט געהערט?
יהוה איז דער אייביקער גאָט,
דער באַשעפֿער פֿון די עקן פֿון דער ערד.
ער ווערט ניט מיד און ניט מאַט;
ניט צו דערפֿאָרשן איז זײַן פֿאַרשטאַנדיקייט.
29 ער גיט דעם מידן כּוח,
און דעם אוממאַכטיקן מערט ער שטאַרקייט.
30 און יונגע לײַט וועלן מיד און מאַט ווערן,
און יונגע וועלן שטרויכלען געשטרויכלט ווערן;
31 אָבער די וואָס האָפֿן אויף גאָט וועלן באַנײַען דעם כּוח,
זיי וועלן אויפֿהייבן פֿליגלען ווי די אָדלערס;
זיי וועלן לויפֿן און ניט מיד ווערן,
זיי וועלן גיין און ניט מאַט ווערן.

מא

1 שווײַגט פֿאַר מיר, איר אינדזלען,
און זאָלן די פֿעלדער באַנײַען דעם כּוח;
זאָלן זיי זיך נענטערן, דענצמאָל זאָלן זיי רעדן;

באַנאַנד לאָמיר צום משפּט גענענען.
2 ווער האָט דערוועקט פֿון מזרח
דעם וואָס זיג באַגעגנט אויף זײַן טריט?
ער גיט די פֿעלקער פֿאַר אים,
און מאַכט אים געוועלטיקן איבער מלכים;
ווי שטויב מאַכט זיי זײַן שווערד,
ווי געטריבענעם שטרוי זײַן בויגן.
3 ער יאָגט זיי נאָך, ער גייט בשלום אַריבער
אַ וועג וואָס ער האָט מיט זײַנע פֿיס ניט באַטרעטן.
4 ווער האָט דאָס געמאַכט און געטאָן?
דער וואָס רופֿט אויס די דורות פֿון אָנהייב.
איך יהוה בין דער ערשטער,
און מיט די לעצטע בין איך דער אייגענער.
5 די אינדזלען האָבן געזען, און האָבן מורא,
די עקן פֿון דער ערד טוען ציטערן;
זיי האָבן גענענט און זײַנען געקומען.

6 איינער העלפֿט דעם אַנדערן,
און ער זאָגט צו זײַן ברודער: זײַ שטאַרק;
7 און דער טישלער שטאַרקט דעם שמעלצער,
דער וואָס גלעט מיטן האַמער,
דעם וואָס קלאַפּט אויפֿן אַמבאָס;
ער זאָגט אויפֿן צונויפֿלייט: ער איז גוט;
און באַפֿעסטיקט עס מיט נעגל,
עס זאָל זיך ניט וואַקלען.

8 און דו ישׂראל מײַן קנעכט,
יעקבֿ, וואָס איך האָב דיך אויסדערוויילט,
דער זאָמען פֿון אבֿרהם מײַן ליבהאָבער,
9 וואָס איך האָב דיך אָנגענומען פֿון די עקן ערד,
און פֿון אירע ברעגן דיך גערופֿן,
און געזאָגט צו דיר: מײַן קנעכט ביסטו,
איך האָב דיך אויסדערוויילט און דיך ניט פֿאַראַכט;
10 זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרום איך בין מיט דיר,
זאָלסט זיך ניט אומקוקן, וואָרום איך בין דײַן גאָט;

איך שטאַרק דיך און איך העלף דיך,
און איך לען דיך אונטער
מיט דער רעכטער האַנט פֿון מײַן גערעכטיקייט.
11 זע, פֿאַרשעמט און צו שאַנד וועלן ווערן
אַלע וואָס זײַנען אָנגעצונדן אויף דיר;
ווי נישט וועלן ווערן און אונטערגיין
די מענטשן אין קריג מיט דיר;
12 וועסט זיי זוכן און זיי ניט געפֿינען,
די מענטשן אין שטרײַט מיט דיר;
ווי נישט און ווי גאָרנישט וועלן ווערן
די מענטשן אין מלחמה מיט דיר.
13 וואָרום איך בין יהוה דײַן גאָט
וואָס האַלט דײַן רעכטע האַנט,
דער וואָס זאָגט צו דיר:
זאָלסט ניט מורא האָבן, איך העלף דיך.

14 זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרעם יעקבֿ,
הייפֿעלע ישׂראל;
איך העלף דיך, זאָגט גאָט,
און דײַן אויסלייזער איז דער הייליקער פֿון ישׂראל.
15 זע, איך מאַך דיך פֿאַר אַ דרעששליטן אַ נײַעם,
מיט שפּיצן אַ סך;
16 וועסט דרעשן בערג און צעמאָלן,
– און הייכן וועסטו ווי שפּריי מאַכן.
וועסט זיי ווינטשופֿלען, און אַ ווינט וועט זיי אַוועקטראָגן,
און אַ שטורעם וועט זיי צעשפּרייטן;
און דו וועסט זיך פֿרייען מיט גאָט,
מיט דעם הייליקן פֿון ישׂראל וועסטו זיך רימען.

17 די אָרימע און באַדערפֿטיקע זוכן וואַסער און ניטאָ,
זייער צונג איז פֿאַרטריקנט פֿון דאָרשט;
איך, יהוה, וועל זיי ענטפֿערן,
איך, גאָט פֿון ישׂראל, וועל זיי ניט פֿאַרלאָזן.
18 איך וועל עפֿענען שטראָמען אויף הויכע ערטער,
און קוואַלן אין מיטן פֿון טאָלן;
איך וועל מאַכן דעם מדבר פֿאַר אַ געמויזעכץ וואַסער,

און טרוקן לאַנד פֿאַר אויסגאַנגען וואַסער.
19 איך וועל געבן אין מדבר צעדער,
אַקאַציע, און מירט, און אײלבוים;
איך וועל אײַנזעצן אין דער וויסטע ציפּרעס,
טענענבוים און בוקסנבוים אין אײנעם;
20 כּדי זײ זאָלן זען און וויסן,
און באַטראַכטן און פֿאַרשטײן צוגלײַך,
אַז די האַנט פֿון גאָט האָט דאָס געטאָן,
און דער הײליקער פֿון ישׂראל האָט עס געשאַפֿן.

21 ברענגט אַהער אײַער קריג, זאָגט גאָט,
גענענט אײַערע טענות, זאָגט דער קיניג פֿון יעקבֿ.
22 זאָלן זײ גענענען און אונדז זאָגן
די זאַכן וואָס געשעען;
די פֿריִערדיקע – וואָס זײַנען זײ?
זאָגט, כּדי מיר זאָלן צולײגן אונדזער האַרץ,
און דערקענען זײער אויסלאָזן;
אָדער די קומעדיקע לאָזט אונדז הערן.
23 דערצײלט אונדז וואָס וועט קומען שפּעטער,
און מיר וועלן וויסן אַז איר זײַט געטער;
יאָ, טוט גוטס אָדער טוט שלעכטס,
און מיר וועלן זיך אומקוקן און זען צוגלײַך.
24 זעט, איר זײַט פֿון נישט,
און אײַער ווערק פֿון גאָרנישט;
אומווערדיק איז דער וואָס טוט אײַך אויסוויילן.

25 איך האָב דערוועקט פֿון צפֿון, און ער איז געקומען,
פֿון זונאויפֿגאַנג דעם וואָס רופֿט מײַן נאָמען;
און ער גײט אויף פֿירשטן ווי אויף קויט,
און ווי אַ טעפּער טרעט לײם.
26 ווער האָט אָנגעזאָגט פֿון אָנהײב, אַז מיר זאָלן וויסן,
און פֿון פֿריִער, אַז מיר זאָלן זאָגן: ער איז גערעכט?
קײנער צו מאָל האָט ניט אָנגעזאָגט,
קײנער צו מאָל האָט ניט געלאָזט הערן,
קײנער צו מאָל האָט ניט געהערט אײַערע ווערטער.
27 אַן ערשטער [וועט קומען] קײן צִיון: זע, אָן זײַנען זײ!

און ירושלים וועל איך געבן אַן אָנזאָגער.
28 אָבער איך קוק, און קיינער איז ניטאָ,
און פֿון די דאָזיקע איז ניטאָ קיין יועץ,
וואָס איך זאָל זיי פֿרעגן,
און זיי זאָלן ענטפֿערן אַ וואָרט.
29 זע, זיי אַלע זײַנען גאָרנישט,
נישטיק זײַנען זייערע ווערק,
ווינט און וויסטקייט זייערע געצן.

מב

1 אָט איז מײַן קנעכט וואָס איך לען אים אונטער,
מײַן אויסדערוויילטער וואָס מײַן זעל באַגערט;
איך האָב אַרויפֿגעטאָן מײַן גײַסט אויף אים,
אַ משפּט צו די פֿעלקער וועט ער אַרויסלאָזן.
2 ער וועט ניט שרײַען, און ניט הילכן,
און ניט לאָזן הערן אין גאַס זײַן קָול.
3 אַן אײַנגעבראָכן שטעקל וועט ער ניט צעברעכן,
און אַ טונקעלן קנויט וועט ער ניט פֿאַרלעשן;
לויטן אמת וועט ער אַרויסלאָזן אַ משפּט.
4 ער וועט ניט מאַט ווערן און ניט געבראָכן ווערן,
ביז ער וועט טאָן אויף דער ערד גערעכטיקייט;
און אינדזלען וועלן וואַרטן אויף זײַן תּורה.

5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר,
וואָס האָט באַשאַפֿן די הימלען און זיי אויסגעצויגן,
וואָס האָט אויסגעשפּרייט די ערד מיט אירע שפּראָצונגען,
וואָס גיט אָטעם דעם פֿאָלק אויף איר,
און אַ גײַסט די וואָס גייען אויף איר:
6 איך גאָט האָב דיך גערופֿן אין גערעכטיקייט,
און איך וועל אָננעמען דײַן האַנט, און דיך היטן,
און דיך מאַכן פֿאַר אַ בונד מיט די פֿעלקער,
פֿאַר אַ ליכט פֿון די אומות;
7 צו עפֿענען בלינדע אויגן,
אַרויסצוציִען פֿון געפֿענקעניש דעם געפֿאַנגענעם,
פֿון תּפֿיסה די וואָס זיצן אין פֿינצטערניש.

8 איך בין יהוה, דאָס איז מײַן נאָמען;
און מײַן כּבֿוד װעל איך צו קײן אַנדערן ניט געבן,
און מײַן לויב – צו קײן געצן.
9 דאָס פֿריִערדיקע, זע, איז אָנגעקומען,
און נײַס װעל איך אָנזאָגן;
אײדער עס שפּראָצט אַרויס
װעל איך עס אײַך מאַכן הערן.

10 זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג,
זײַן לויב פֿון עק פֿון דער ערד,
איר װאָס נידערט אויפֿן ים און זײַן פֿולקײט,
אינדזלען און זײערע באַװוינער.
11 זאָלן הילכן דער מדבר און זײַנע שטעט,
די דערפֿער װאָס קֵדר באַװוינט;
זאָלן זינגען די באַװוינער פֿון פֿעלדז,
פֿון שפּיץ בערג זאָלן זײ שרײַען.
12 זאָלן זײ טאָן כּבֿוד צו גאָט,
און זײַן לויב אין די אינדזלען דערצײלן.
13 גאָט װעט אַרויסגײן װי אַ גִבור,
װי אַ קריגסמאַן װעט ער װעקן זײַן צאָרן;
ער װעט שאַלן און װעט שרײַען,
איבער די פֿײַנט זײַנע װעט ער זיך שטאַרקן.

14 איך האָב געשװיגן פֿון לאַנג אָן,
איך פֿלעג שטיל זײַן, זיך אײַנהאַלטן;
אַצונד װעל איך שרײַען װי אַ געװוינערין,
איך װעל העשען און סאָפּען אין אײנעם.
15 איך װעל פֿאַרװיסטן די בערג און די הײכן,
און אַל זײער גראָז װעל איך פֿאַרדאַרן;
און איך װעל מאַכן טײַכן פֿאַר אינדזלען,
און געמויזעכץ װעל איך פֿאַרטריקענען.
16 און איך װעל מאַכן גײן בלינדע
אויף אַ װעג װאָס זײ האָבן ניט געװוּסט,
אויף שטעגן װאָס זײ האָבן ניט געװוּסט
װעל איך זײ פֿירן;
איך װעל מאַכן זײ פֿאַרויס פֿינצטערניש צו ליכט,

און קרומענישן פֿאַר אַ פּלוין.
די דאָזיקע זאַכן, זיי טו איך,
און לאָז זיי ניט אויס.
17 אָפּטרעטן אַהינטער, שעמען װעלן זיך שעמען,
די װאָס פֿאַרזיכערן זיך אויפֿן געשניצטן בילד,
די װאָס זאָגן צו געגאָסענע געצן:
איר זײַט אונדזערע געטער.

18 איר טויבע הערט,
און איר בלינדע, קוקט זעט.
19 װער איז בלינד אויב ניט מײַן קנעכט?
אָדער טויב װי מײַן שָליח װאָס איך שיק?
װער איז בלינד װי דער איבערגעבענער,
און בלינד װי דער קנעכט פֿון גאָט?
20 געזען פֿיל, אָבער דו מערקסט ניט;
אָפֿן די אויערן, אָבער ער הערט ניט.
21 גאָט האָט באַװיליקט פֿון װעגן זײַן גערעכטיקייט,
ער זאָל גרייסן די תּורה און פּראַכטיקן.
22 אָבער עס איז אַ באַרויבט און באַראַבעװעט פֿאָלק,
געפּאַנגען אין לעכער האָט מען זיי אַלע,
און אין תּפֿיסות זײַנען זיי באַהאַלטן;
זיי זײַנען געװאָרן צו רויב, און ניטאָ װער זאָל מציל זײַן,
צו אויסרויבונג, און ניטאָ װער זאָל זאָגן: קער אום!

23 װער צװישן אײַך װיל פֿאַרנעמען דאָס דאָזיקע,
האָרכן און פֿאַרשטיין פֿאַרויס?
24 װער האָט געגעבן צו אויסרויבונג יעקבֿ,
און ישׂראל צו רויבער?
איז דאָס ניט גאָט, װאָס מיר האָבן געזינדיקט צו אים,
און אין זײַנע װעגן האָט מען ניט געװאָלט גיין,
און זײַן תּורה האָט מען ניט צוגעהערט?
25 דרום האָט ער אויסגעגאָסן אויף אים דעם גרים פֿון זײַן צאָרן,
און די שטאַרקייט פֿון מלחמה;
און זי האָט אים אָנגעצונדן רונד אַרום,
און ער האָט ניט געמערקט,

און זי האָט אים געברענט,
און ער נעמט ניט צום האַרצן.

מג

1 און אַצונד האָט אַזוי געזאָגט גאָט דײַן בורא, יעקבֿ,
און דײַן באַשעפֿער, ישׂראל;
זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרום איך לייז דיך אויס,
איך רוף דיך בײַם נאָמען, מײַנער ביסטו.
2 אַז דו וועסט גיין דורך וואַסער, בין איך מיט דיר,
און אַז דורך טײַכן, וועלן זיי דיך ניט פֿאַרפֿלייצן;
און דו וועסט גיין דורך פֿײַער, וועסטו ניט אָנגעברענט ווערן,
און קיין פֿלאַם וועט דיך ניט אָנצינדן.
3 וואָרום איך בין יהוה דײַן גאָט,
דער הייליקער פֿון ישׂראל, דײַן העלפֿער;
איך גיב מצרַיִם פֿאַר דײַן אויסלייז,
כּוּש און סבֿאָ אָנשטאָט דיר.
4 ווײַל טײַער ביסטו אין מײַנע אויגן,
געאַכט, און איך האָב דיך ליב;
דרום גיב איך מענטשן אָנשטאָט דיר,
און פֿעלקער אָנשטאָט דײַן לעבן.
5 זאָלסט ניט מורא האָבן,
וואָרום איך בין מיט דיר;
פֿון מזרח וועל איך ברענגען דײַן זאָמען,
און פֿון מערבֿ וועל איך דיך אײַנזאַמלען;
6 איך וועל זאָגן צו צפֿון: גיב אַהער!
און צו דָרום: זאָלסט ניט צוריקהאַלטן!
ברענג מײַנע זין פֿון דער ווײַט,
און מײַנע טעכטער פֿון עק ערד;
7 איטלעכן וואָס ווערט גערופֿן מיט מײַן נאָמען,
און וואָס איך האָב אים פֿאַר מײַן כּבֿוד באַשאַפֿן,
אים געפֿורעמט און אים געמאַכט.
8 ציט אַרויס דאָס פֿאָלק וואָס איז בלינד, און האָט אויגן,
און די וואָס זײַנען טויב, און האָבן אויערן.

9 אַלע פֿעלקער זאָלן זיך אײַנזאַמלען אין אײנעם,
און לאָזן זיך אויפֿקלײַבן די אומות;
ווער צווישן זײ קען דאָס זאָגן,
און פֿאַרויסגעזענס אונדז לאָזן הערן?
זאָלן זײ ברענגען זײערע עדות, און גערעכט זײַן,
און זאָל מען הערן און זאָגן: עס איז אמת.
10 איר זײַט מײַנע עדות, זאָגט גאָט,
און מײַן קנעכט װאָס איך האָב אויסדערװײלט,
כּדי איר זאָלט װיסן, און גלויבן אין מיר,
און פֿאַרשטײן אַז איך בין דאָס;
פֿאַר מיר איז ניט געשאַפֿן געװאָרן קײן גאָט,
און נאָך מיר װעט ניט זײַן.
11 איך, איך בין יהוה,
און חוץ מיר איז קײן העלפֿער ניטאָ.
12 איך האָב אָנגעזאָגט און געהאָלפֿן,
און איך האָב געמאַכט הערן,
און ניט אַ פֿרעמדער איז געװען צװישן אײַך;
און איר זײַט מײַנע עדות, זאָגט יהוה,
אַז איך בין גאָט.
13 אויך הײַנט בין איך דער אײגענער,
און ניטאָ װער זאָל מציל זײַן פֿון מײַן האַנט;
איך טו, און װער קען עס אָפּהאַלטן?

14 אַזוי האָט געזאָגט אײַער אויסלײזער,
דער הײליקער פֿון ישׂראל:
פֿון אײַערט װעגן שיק איך קײן בָּבֶל,
און װעל זײ אַלע מאַכן נידערן אַנטלאָפֿענע,
און די כַּשׂדים – אין זײערע לוסטיקע שיפֿן.
15 איך בין יהוה, אײַער הײליקער,
דער באַשעפֿער פֿון ישׂראל, אײַער קיניג.

16 אַזוי האָט גאָט געזאָגט,
דער װאָס האָט געגעבן דורכן ים אַ װעג,
און דורך מאַכטיקע װאַסערן אַ שטעג;
17 װאָס האָט געלאָזט אַרויסציִען רײַטװעגן און פֿערד,
חיל און שטאַרקײט,

זיי זאָלן ליגן אין איינעם, זיי זאָלן ניט אויפֿשטיין –
זיי האָבן געצאַנקט,
זיי האָבן ווי אַ קנויט זיך אויסגעלאָשן:
18 איר זאָלט ניט דערמאָנען דאָס פֿריִערדיקע,
און דאָס אַמאָליקע זאָלט איר ניט באַטראַכטן.
19 אָט טו איך אַ נײַס;
אַצונד שפּראָצט עס; דערקענט איר עס ניט?
יאָ, איך וועל מאַכן אין מדבר אַ וועג,
אין דער וויסטעניש טײַכן.
20 ערלעכן וועט מיך די חיה פֿון פֿעלד,
שאַקאַלן און שטרויספֿויגלען,
ווײַל איך גיב אין מדבר וואַסער,
טײַכן אין דער וויסטעניש,
אָנצוטרינקען מײַן פֿאָלק, מײַן אויסדערוויילטס;
21 דאָס פֿאָלק וואָס איך האָב מיר באַשאַפֿן,
זיי זאָלן דערציילן מײַן לויב.
22 און מיך האָסטו ניט גערופֿן, יעקבֿ,
אַז דו זאָלסט זײַן מיד פֿון מיר, ישׂראל;
23 האָסט מיר ניט געבראַכט דאָס לאַם פֿון דײַנע בראַנדאָפּפֿער,
און מיט דײַנע שלאַכטאָפּפֿער האָסטו מיך ניט געערלעכט;
איך האָב דיך ניט באַשווערט מיט שפּײַזאָפּפֿער,
און דיך ניט מיד געמאַכט מיט ווײַרויך.
24 האָסט מיר ניט געקויפֿט פֿאַר געלט געווירצראָר,
און מיט פֿעטס פֿון דײַנע שלאַכטאָפּפֿער מיך ניט געזעטט;
נײַערט האָסט מיך באַשווערט מיט דײַנע חטאים,
מיך מיד געמאַכט מיט דײַנע זינד.
25 איך, איך בין דער וואָס מעקט אויס
דײַנע פֿאַרברעכן פֿון מײַנעט וועגן,
און דײַנע חטאים וועל איך ניט דערמאָנען.
26 דערמאָן מיר, לאָמיר זיך משפּטן מיט אַנאַנדער,
דערצייל דו, כּדי זאָלסט גערעכט זײַן.
27 דײַן ערשטער פֿאָטער האָט געזינדיקט,
און דײַנע פֿירשפּרעכער האָבן געבראָכן אָן מיר.
28 דרום האָב איך פֿאַרשוועכט די האַרן פֿון הייליקטום,
און געגעבן צו פֿאַרוויסטונג יעקבֿ,
און ישׂראל צו לעסטערונג.

מד

1 און אַצונד, הער, יעקבֿ מײַן קנעכט,
און ישׂראל, וועמען איך האָב אויסדערוווײלט;
2 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דײַן באַשאַפֿער,
און דײַן פֿורעמער פֿון מוטערלײַב, וואָס העלפֿט דיך:
זאָלסט ניט מורא האָבן, מײַן קנעכט יעקבֿ,
און ישוּרון, וועמען איך האָב אויסדערוווײלט.
3 וואָרום איך וועל גיסן וואַסער אויף דאָרשטיק לאַנד,
און פֿלוסן אויף טריקעניש;
איך וועל אויסגיסן מײַן גײַסט אויף דײַן זאָמען,
און מײַן ברכה אויף דײַנע שפּראָצן.
4 און זיי וועלן שפּראָצן ווי צווישן גראָז,
ווי ווערבעס בײַ בעכן וואַסער.
5 דער וועט זאָגן: איך געהער צו יהוה;
און דער וועט זיך רופֿן מיטן נאָמען פֿון יעקבֿ,
און דער וועט אויפֿשרײַבן אויף זײַן האַנט "צו יהוה",
און מיטן נאָמען ישׂראל זיך טיטלען.

6 אַזוי האָט געזאָגט יהוה, דער קיניג פֿון ישׂראל,
און זײַן אויסלייזער, יהוה פֿון צבֿאות:
איך בין דער ערשטער, און איך בין דער לעצטער,
און חוץ מיר איז ניטאָ קיין גאָט.
7 און ווער ווי איך קען פֿאַרויסרופֿן –
זאָל ער עס זאָגן און אויסלייגן פֿאַר מיר –
פֿון זינט איך האָב באַשאַפֿן דאָס עלטסטע פֿאָלק?
און דאָס קומעדיקע און וואָס וועט געשען
זאָלן זיי דערציילן.
8 איר זאָלט ניט אַנגסטן און ניט פֿאָרכטן;
פֿאַר וואָר, פֿון לאַנג אָן
האָב איך דיך געלאָזט הערן און דערציילט,
און איר זײַט מײַנע עדות.
איז דען דאָ אַ גאָט אחוץ מיר,
אַז ניטאָ אַ באַשיצער איך זאָל ניט וויסן?

9 די פֿורעמער פֿון אַ געץ זײַנען נישטיק אַלע,
און זייערע גלוסטיקע בילדער נוצן ניט;
און זיי אַליין זײַנען זייערע עדות,

אַז זיי הערן ניט און ווייסן ניט;
דרום וועלן זיי פֿאַרשעמט ווערן.
10 ווער פֿורעמט עס אַ גאָט,
און גיסט אויס אַ געץ וואָס נוצט ניט!
11 זע, אַלע באַהעפֿטע אין אים וועלן זיך שעמען,
און די מײַנסטערס– זיי מער פֿון אַלע מענטשן;
זאָלן זיי אַלע זיך אײַנזאַמלען, זיך שעמען, אין איינעם.

12 דער אײַזנשמיד [מאַכט] אַ האַק,
און אַרבעט אויף קוילן,
און מיט האַמערס טוט ער זי פֿורעמען,
און אַרבעט זי אויס מיט זײַן שטאַרקן אָרעם;
אויך ווערט ער הונגעריק, און איז אָן כּוח,
ער טרינקט ניט קיין וואַסער, און ווערט פֿאַרשמאַכט.
13 דער האָלצמײַנסטער ציט אויס אַ שנור;
ער צייכנט עס מיט אַ שטיפֿט,
ער מאַכט עס מיט הובלען צורעכט,
און מיט אַ צירקל צייכנט ער עס אַרום,
און ער מאַכט עס לויט דער געשטאַלט פֿון אַ מאַן,
לויט דער שיינקייט פֿון אַ מענטשן,
אויף צו וווינען אין אַ הויז.

14 ער האַקט זיך אויס צעדערן,
און נעמט אַ האַרטדעמב אָדער אַן אײַכנבוים,
און ווײלט זיך אויס צווישן דיביימער פֿון וואַלד;
ער פֿלאַנצט אַ פּיכטבוים, און דער רעגן מאַכט וואַקסן.
15 און עס איז פֿאַר דעם מענטשן אויף צו ברענען;
און ער נעמט דערפֿון, און וואַרעמט זיך,
אויך הייצט ער, און באַקט ברויט;
דערצו מאַכט ער אַ גאָט און בוקט זיך;
מאַכט עס צום געץ, און קניט דערצו.
16 טייל דערפֿון האָט ער פֿאַרברענט אין פֿײַער,
אויף טייל דערפֿון עסט ער פֿלייש –
בראָט בראָטן און זעטיקט זיך,
אויך וואַרעמט ער זיך, און זאָגט: אַהאַ!
מיר איז וואַרעם, איך שפּיר דאָס פֿײַער;

17 און דעם איבערבלײַב דערפֿון
מאַכט ער פֿאַר אַ גאָט – פֿאַר זײַן געץ;
קניט צו אים און בוקט זיך און טוט תּפֿילה צו אים,
און זאָגט: ראַטעווע מיך, וואָרום מײַן גאָט ביסטו.

18 זיי ווייסן ניט, און זיי פֿאַרשטייען ניט,
וואָרום פֿאַרקלעפּט פֿון צו זען זײַנען זייערע אויגן,
פֿון צו פֿאַרשטיין – זייערע הערצער.
19 און קיינער איבערלייגט ניט אין זײַן האַרצן,
און ניטאָ קיין דערקענונג און קיין שׂכל צו זאָגן:
טייל דערפֿון האָב איך פֿאַרברענט אין פֿײַער,
און אויך געבאַקט אויף זײַנע קוילן ברויט,
געבראָטן פֿלייש און געגעסן;
און דעם רעשט דערפֿון
זאָל איך פֿאַר אַן אומווערדיקייט מאַכן?
צו אַ שײַט האָלץ זאָל איך קניִען?
20 ער יאָגט זיך נאָך אַש,
אַ פֿאַרנאַרט האַרץ האָט אים אַראָפּגעפֿירט,
און ער איז ניט מציל זײַן נפֿש, און זאָגט ניט:
פֿאַר וואָר, ליגן איז אין מײַן רעכטער האַנט.

21 געדענק דאָס דאָזיקע, יעקבֿ,
און ישׂראל, אַז מײַן קנעכט ביסטו;
איך האָבן דיך געפֿורעמט, אַ קנעכט ביסטו מיר;
ישׂראל, זאָלסט מיך ניט פֿאַרגעסן.
22 איך האָב אָפּגעמעקט ווי אַ כמאַרע דײַנע פֿאַרברעכן,
און ווי אַ וואָלקן דײַנע זינד;
קער זיך אום צו מיר,
וואָרום איך האָב דיך אויסגעלייזט.

23 זינגט איר הימלען, וואָרום גאָט האָט אויפֿגעטאָן;
שאַלט, איר טיפֿענישן פֿון דער ערד,
ברעכט אויס, איר בערג, אין געזאַנג,
דער וואַלד און יעטוועדער בוים אין אים;
וואָרום גאָט האָט אויסגעלייזט יעקבֿ,
און מיט ישׂראל טוט ער זיך רימען.

24 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דײַן אויסלייזער,
און דײַן פֿורעמער פֿון מוטערלײַב:
איך בין יהוה וואָס האָב אַלץ דינג געמאַכט,
וואָס האָב אויסגעצויגן די הימלען אַליין,
וואָס האָב אויסגעשפּרייט די ערד פֿון מיר זעלבערט;
25 וואָס פֿאַרשטערט די צייכנס פֿון די ליגנערס,
און די וואָרזאָגער מאַכט ער צעדולט;
וואָס קערט די חכמים אַהינטער,
און זייער שׂכל באַנאַרישט ער;
26 וואָס איז מקיים דאָס וואָרט פֿון זײַן קנעכט,
און דעם באַראָט פֿון זײַנע שלוחים פֿירט ער אויס;
וואָס זאָגט אויף ירושלים: זי זאָל באַזעצט ווערן;
און אויף די שטעט פֿון יהודה: זיי זאָלן אָפּגעבויט ווערן,
און אירע חורבֿות וועל איך אויפֿריכטן;
27 וואָס זאָגט צו דער טיפֿעניש: ווער טרוקן,
און דײַנע טײַכן וועל איך אויסטריקענען;
28 וואָס זאָגט אויף כּוֹרֶשן: ער איז מײַן פּאַסטוך,
און אַל מײַן באַגער וועט ער אויספֿירן,
צו זאָגן אויף ירושָלַיִם: זי זאָל געבויט ווערן,
און צום טעמפּל: זאָלסט געגרונטפֿעסט ווערן.

מה

1 אַזוי האָט געזאָגט גאָט צו זײַן געזאַלבטן,
צו כּוֹרֶשן וואָס איך האַלט זײַן רעכטע האַנט,
צו מאַכן אונטערטעניק פֿאַר אים פֿעלקער,
און איך זאָל לויז מאַכן די לענדן פֿון מלכים;
צו עפֿענען פֿאַר אים טירן,
און טויערן זאָלן ניט פֿאַרשלאָסן זײַן:
2 איך וועל גיין דיר פֿאַרויס,
און קרומע ערטער וועל איך אויסגלײַכן;
קופּערנע טירן וועל איך צעברעכן,
און אײַזערנע ריגלען וועל איך צעהאַקן.
3 און איך וועל דיר געבן די אוצרות פֿון דער פֿינצטערניש,
און די שאַצן פֿון פֿאַרבאָרגענישן,
כּדי זאָלסט וויסן אַז איך בין יהוה,

וואָס רופֿט דיך בײַם נאָמען, דער גאָט פֿון ישׂראל.
4 פֿון וועגן דעם קנעכט מײַנעם יעקבֿ,
און ישׂראל מײַן אויסדערווײלטן,
האָב איך דיך גערופֿן בײַ דײַן נאָמען,
דיך באַטיטלט, הגם דו האָסט מיך ניט געקענט.
5 איך בין יהוה, און מער איז ניטאָ,
חוץ מיר איז קיין גאָט ניט פֿאַראַן;
איך האָב דיך באַגורט, הגם דו האָסט מיך ניט געקענט;
6 כּדי מע זאָל וויסן פֿון אויפֿגאַנג פֿון זון
און פֿון איר אונטערגאַנג,
אַז ניטאָ אויסער מיר;
איך בין יהוה, און מער איז ניטאָ;
7 דער וואָס פֿורעמט ליכט, און באַשאַפֿט פֿינצטערניש,
מאַכט פֿריד, און באַשאַפֿט בײז;
איך יהוה מאַך אַל די דאָזיקע.

8 טריפֿט, איר הימלען, פֿון אויבן,
און די וואָלקנס זאָלן רינען גערעכטיקײט;
זאָל די ערד זיך עפֿענען,
און ישועות זאָלן זיך פֿרוכפּערן.
און רעכטפֿאַרטיקײט זאָל זיי מאַכן שפּראָצן באַגלײַך;
איך יהוה האָב דאָס באַשאַפֿן.

9 ווײ, דער וואָס קריגט זיך מיט זײַן באַשעפֿער –
אַ שערבל צווישן שערבלעך פֿון דער ערד!
וועט דען זאָגן דער לײם צו זײַן פֿורעמער: וואָס טוסטו?
אָדער: דײַן אַרבעט איז אָן הענט?
10 ווײ, דער וואָס זאָגט צו דעם פֿאָטער:
נאָך וואָס מאַכסטו געבערן?
און צו דער פֿרוי:
נאָך וואָס האָסטו ווײען?

11 אַזוי האָט גאָט געזאָגט,
דער הײליקער פֿון ישׂראל און זײַן באַשעפֿער:
פֿרעגט מיך דאָס קומעדיקע,
באַפֿעלט מיר וועגן מײַנע קינדער

און וועגן דעם ווערק פֿון מײַנע הענט.
12 איך האָב געמאַכט די ערד,
און דעם מענטשן אויף איר באַשאַפֿן;
איך – מײַנע הענט האָבן אויסגעצויגן די הימלען,
און זייער גאַנצן חיל האָב איך באַפֿוילן.
13 איך האָב אים דערוועקט מיט גערעכטיקייט,
און אַלע זײַנע וועגן וועל איך אויסגלײַכן;
ער וועט בויען מײַן שטאָט,
און מײַנע פֿאַרטריבענע וועט ער אַרויסלאָזן,
ניט אום געצאָלט, און ניט אום שוחד,
זאָגט גאָט פֿון צבֿאות.

14 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
די מי פֿון מִצרַיִם, און דער מסחר פֿון כּוש,
און די סבֿאים, די וווּקסיקע לײַט,
וועלן איבערגיין צו דיר, און דײַנע וועלן זיי ווערן;
הינטער דיר וועלן זיי גיין,
אין קייטן וועלן זיי אַריבערקומען,
און בוקן וועלן זיי זיך צו דיר;
בעטן וועלן זיי זיך בײַ דיר:
נאָר בײַ דיר איז גאָט, און מער איז ניטאָ;
ניט פֿאַראַן נאָך אַ גאָט.

15 פֿאַר וואָר, ביסט אַ גאָט וואָס פֿאַרבאָרגט זיך,
גאָט פֿון ישׂראל, דו העלפֿער.
16 פֿאַרשעמט און אויך צו שאַנד ווערן זיי אַלע,
מיט שאַנד גייען אַוועק אין איינעם
אַלע מײַנסטערס פֿון געצנבילדער.
17 ישׂראל ווערט געהאָלפֿן פֿון גאָט
אַן אייביקע הילף;
איר וועט ניט פֿאַרשעמט און ניט צו שאַנד ווערן
ביז אייביקאייביקייטן.

18 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט יהוה דער באַשעפֿער פֿון די הימלען,
– ער, גאָט, וואָס האָט געפֿורעמט די ערד און זי געמאַכט;
ער וואָס האָט זי אויפֿגעשטעלט,

ניט פֿאַר אַ וויסטעניש זי באַשאַפֿן,
נאָר צום ווינען זי געפֿורעמט:
איך בין יהוה, און מער איז ניטאָ.
19 ניט אין פֿאַרבאָרגעניש האָב איך גערעדט,
אין אַן אָרט פֿון פֿינצטערלאַנד;
איך האָב ניט געזאָגט צו דעם זאָמען פֿון יעקבֿ:
אין וויסטעניש זוכט מיך;
איך יהוה רעד גערעכטיקייט,
זאָג אָן די ריכטיקייט.
20 זאַמלט אײַך אײַן און קומט גענענט אין איינעם,
איר אַנטרונענע פֿון די פֿעלקער;
אָן פֿאַרשטאַנד זײַנען די וואָס טראָגן זייער האָלצגעשניץ,
און טוען תּפֿילה צו אַ גאָט וואָס העלפֿט ניט.
21 זאָגט אָן, און מאַכט זיי גענענען,
און לאָמען האַלטן אַן עצה אין איינעם:
ווער האָט דאָס געלאָזט הערן פֿון פֿאַרצײַטן,
פֿון לאַנג אָן דאָס אָנגעזאָגט?
פֿאַר וואָר, איך יהוה,
און ניטאָ מער קיין גאָט אחוץ מיר,
אַ גאָט אַ גערעכטער און אַ העלפֿער;
ניטאָ אויסער מיר.
22 קערט אײַך צו מיר, און ווערט געהאָלפֿן,
אַלע עקן פֿון דער ערד;
וואָרום איך בין גאָט, און מער איז ניטאָ.
23 איך האָב געשוואָרן בײַ מיר:
אַ וואָרט איז אַרויס פֿון מײַן מויל אין גערעכטיקייט,
און וועט זיך ניט אומקערן,
אַז צו מיר זאָל זיך בייגן יעטוועדער קני,
זאָל שווערן יעטוועדער צונג.
24 נאָר אין יהוה – וועט מען זאָגן –
איז מיר גערעכטיקייט און שטאַרקייט;
צו אים וועלן קומען און זיך שעמען
אַלע וואָס זײַנען אָנגעצונדן אויף אים.
25 דורך גאָט וועט גערעכט ווערן און זיך רימען
דער גאַנצער זאָמען פֿון ישׂראל.

מו

1 געקניט איז בֵל, געבויגן איז נבֿוֹ;
זייערע געצן זײַנען אויף בהמות און אויף לאַסטפֿי;
די וואָס איר פֿלעגט זיך אומטראָגן מיט זײ,
זײַנען אויפֿגעלאָדן, אַ משׂא אויף מידע בהמות.
2 זײ זײַנען געבויגן, געקניט אין אײנעם;
זײ האָבן ניט געקענט ראַטעווען די משׂא,
און זײ אַלײן זײַנען אין געפֿאַנגענשאַפֿט אַוועק.

3 הערט מיר צו, איר הויז פֿון יעקבֿ,
און דער גאַנצער איבערבלײַב פֿון הויז ישׂראל,
איר געפּעסטעטע פֿון מוטערלײַב,
איר געטראָגענע פֿון געבערמוטער:
4 אַפֿילו ביז עלטער בין איך דער אײגענער,
און ביז גראָע האָר וועל איך טראָגן;
איך האָב געמאַכט, און איך וועל טראָגן,
און איך וועל אויף זיך נעמען און וועל ראַטעווען.

5 צו וועמען ווילט איר מיך צוגלײַכן און גלײַכשטעלן,
און מיך פֿאַרגלײַכן, אַז מיר זאָלן גלײַך זײַן?
6 איר וואָס שיט גאָלד פֿון בײַטל,
און וועגט זילבער אויפֿן וואָגשטאַנג;
וואָס דינגט אַ שמעלצער ער זאָל דערפֿון מאַכן אַ גאָט,
מע זאָל זיך קניִען און בוקן.
7 מע נעמט אים אויפֿן אַקסל, מע טראָגט אים,
און מע שטעלט אים אַוועק אויף זײַן פּלאַץ,
און ער שטײט, ער רירט זיך ניט פֿון זײַן אָרט;
אַפֿילו עמעצער שרײַט צו אים, ענטפֿערט ער ניט,
פֿון זײַן נויט טוט ער ניט העלפֿן.

8 געדענקט דאָס, און מינטערט אײַך אויף,
נעמט, איר פֿאַרברעכער, צום האַרצן.
9 געדענקט דאָס פֿריִערדיקע פֿון אײביק אָן:
אַז איך בין גאָט, און מער איז ניטאָ,
גאָט, און נישטאָ מײַן גלײַכן.
10 איך זאָג אָן פֿון אָנהײב דעם סוף,
און פֿון פֿאַרצײַטן, וואָס איז נאָך ניט געשען;

איך זאָג: מייַן באַראָט זאָל באַשטיין,
און אַל מייַן באַגער וועל איך טאָן.
11 איך רוף פֿון מזרח דעם רויבפֿויגל,
פֿון אַ וויַיטן לאַנד דעם מאַן פֿון מייַן באַראָט;
יאָ, איך האָב גערעדט, און איך וועל עס ברענגען,
איך האָב באַשערט, און איך וועל עס טאָן.

12 הערט מיר צו, איר שטאַרקהאַרציקע,
וואָס שפּירט זיך וויַיט פֿון גערעכטיקייט:
13 איך דערנען מייַן גערעכטיקייט, זי איז ניט וויַיט,
און מייַן ישועה וועט ניט זאַמען;
און איך וועל געבן אין צִיון אַ ישועה
פֿאַר ישׂראל מייַן צירונג.

מז

1 נידער אַראָפּ און זיץ אין שטויב
יונגפֿרוי טאָכטער בָבֶל;
זיץ אויף דער ערד אָן אַ טראָן,
טאָכטער פֿון כַּשׂדים;
וואָרום מער וועט מען דיך ניט רופֿן
איידעלע און פֿאַרצערטלטע.
2 נעם אַ זשאָרנע, און מאָל מעל;
דעק אָפּ דייַן שלייער,
הייב אויף די שלעפּ,
אַנטפּלעק די היפּט,
גיי טייַכן אַריבער.
3 אָפּגעדעקט וועט ווערן דייַן נאַקעטקייט,
אויך געזען ווערן וועט דייַן שאַנד;
נקמה וועל איך נעמען,
און ניט לאָזן אַ מענטשן זיך אָפּבעטן.
4 אונדזער אויסלייזער – יהוה פֿון צבֿאות איז זייַן נאָמען,
דער הייליקער פֿון ישׂראל.
5 זיץ שטיל, און גיי אַרייַן אין פֿינצטערניש,
טאָכטער פֿון כַּשׂדים,
וואָרום מער וועט מען דיך ניט רופֿן

האַרינטע פֿון קיניגרײַכן.
6 איך האָב געצערנט אויף מײַן פֿאָלק,
איך האָב פֿאַרשווועכט מײַן אַרב,
און זיי געגעבן אין דײַן האַנט;
האָסטו זיי קיין רַחמָנות ניט געשענקט,
אויף אַ זקן האָסטו באַשווערט דײַן יאָך ביז גאָר.
7 און האָסט געזאָגט:
אויף אײביק וועל איך אַ האַרינטע זײַן;
אַזוי אַז דו האָסט דאָס ניט גענומען צום האַרצן,
ניט געדאַכט אָן דעם סָוף דערפֿון.

8 און אַצונד הער דאָס צו, דו ווילטאָגערין,
– וואָס זיצט אין זיכערקייט,
וואָס זאָגט אין איר האַרצן:
איך, און חוץ מיר איז ניטאָ מער.
איך וועל ניט זיצן אַן אלמנה,
און ניט וויסן פֿון בלײַבן אָן קינדער:
9 אָבער די דאָזיקע בײדע וועלן קומען אויף דיר
אין אַ רגע אין איין טאָג:
בלײַבן אָן קינדער און אלמנהשאַפֿט;
אין זייער פֿולער מאָס קומען זיי אויף דיר,
בײַ אַל דײַנע פֿיל כּישופֿן,
בײַ אַל דער גרויס שטאַרקייט פֿון דײַנע שפּרוכן.
10 און ביסט געווען זיכער אין דײַן שלעכטיקייט,
האָסט געזאָגט: קיינער זעט מיך ניט;
דײַן חכמה און דײַן קענשאַפֿט,
זי האָט דיך פֿאַרפֿירט;
און האָסט געזאָגט אין דײַן האַרצן:
איך, און חוץ מיר איז ניטאָ מער.
11 אָבער קומען וועט אויף דיר אַ בײז
וואָס דו וועסט ניט וויסן ווי עס אָפּצושפּרעכן,
און אָנפֿאַלן וועט אויף דיר אַ בראָך
וואָס דו וועסט אים ניט קענען אָפּטאָן,
און קומען וועט אויף דיר פּלוצלינג אַ פֿאַרוויסטונג,
אַז דו וועסט גאָר ניט מערקן.
12 שטיי אַקאָרשט אויף מיט דײַנע שפּרוכן,

און מיט דײַנע פֿיל כּישופֿן,
אויף וואָס דו האָסט זיך געמיט פֿון דײַן יוגנט אָן;
אפֿשר וועסטו קענען נוצן,
אפֿשר וועסטו אָנשרעקן.
13 ביסט מיד פֿון דײַנע פֿיל עצות;
זאָלן די הימלקוקער, די שטערנזעער,
די פֿאַרויסזאָגער פֿון די חדשים,
אַקאָרשט אויפֿשטיין און דיך העלפֿן
פֿון די וואָס וועלן קומען אויף דיר.
14 זע, זיי וועלן אַזוי ווי שטרוי,
אַ פֿײַער טוט זיי פֿאַרברענען,
זיי וועלן זיך אַליין ניט מציל זײַן
פֿון דער מאַכט פֿון דער פֿלאַם;
ניט אַ קויל זיך צו וואַרעמען וועט עס זײַן –
אַ פֿײַער צו זיצן פֿאַר אים.
15 אַזוי וועלן צו דיר
די וואָס דו האָסט זיך געמיט אום זיי;
די וואָס האָבן געהאַנדלט מיט דיר פֿון דײַן יוגנט אָן,
וואַנדערן איטלעכער אין זײַן זײַט,
קיינער העלפֿט דיך ניט.

מח

1 הערט דאָס צו, איר הויז פֿון יעקבֿ,
די וואָס ווערן גערופֿן מיטן נאָמען ישׂראל,
און פֿון קוואַל פֿון יהודה זײַנען זיי אַרויס;
וואָס שווערן בײַם נאָמען יהוה,
און דעם גאָט פֿון ישׂראל דערמאָנען זיי –
ניט מיט אמת, און ניט מיט גערעכטיקייט.
2 וואָרום אויף דער הייליקער שטאָט רופֿן זיי זיך,
און אויף דעם גאָט פֿון ישׂראל לענען זיי זיך,
וואָס יהוה פֿון צבֿאות איז זײַן נאָמען.
3 דאָס פֿריִערדיקע האָב איך פֿון אַ מאָל אָנגעזאָגט,
און פֿון מויל איז עס אַרויס,
און איך האָב עס געלאָזט הערן;
פּלוצים האָב איך געטאָן, און עס איז געשען.

4 ווײַל איך האָב געוווּסט אַז האַרט ביסטו,
און אַן אײַזערנער אָדער איז דײַן נאַקן,
און דײַן שטערן איז קופּער;
5 דרום האָב איך דיר אָנגעזאָגט פֿון אַ מאָל,
איידער עס איז געקומען, האָב איך דיך געלאָזט הערן;
כּדי זאָלסט ניט זאָגן: מײַן געץ האָט עס געטאָן,
און מײַן געשניצט און מײַן געגאָסן בילד האָט עס באַפֿוילן.
6 האָסט געהערט, זע, אַל דאָס דאָזיקע,
און איר וועט עס דאָך צוגעבן;
איך האָב דיך געלאָזט הערן נײַסן אַצונד,
און פֿאַרבאָרגנס וואָס דו האָסט ניט געוווּסט.
7 אַצונד איז עס באַשאַפֿן געוואָרן, און ניט פֿון אַ מאָל,
און אַ טאָג פֿריִער האָסטו פֿון דעם ניט געהערט;
כּדי זאָלסט ניט זאָגן: זע, איך האָב עס געוווּסט.
8 ניט צו מאָל געהערט האָסטו, ניט צו מאָל געוווּסט האָסטו,
ניט צו מאָל געעפֿנט האָט זיך דײַן אויער פֿון אַ מאָל;
וואָרום איך האָב געוווּסט אַז פֿעלשן וועסטו פֿעלשן,
און פֿאַרברעכער פֿון מוטערלײַב האָט מען דיך גערופֿן.
9 פֿון מײַן נאָמען וועגן וועל איך אײַנהאַלטן מײַן צאָרן,
פֿון מײַן לויב וועגן וועל איך מיך צאַמען קעגן דיר,
כּדי דיך ניט צו פֿאַרשנײַדן.
10 זע, איך האָב דיך געלײַטערט, אָבער ניט ווי זילבער,
איך האָב דיך געפּרוּווט אין שמעלצאויוון פֿון פּײַן.
11 פֿון מײַנעט וועגן, פֿון מײַנעט וועגן וועל איך טאָן;
וואָרום ווי זאָל מײַן נאָמען פֿאַרשוועכט ווערן?
און מײַן כּבֿוד וועל איך קיין אַנדערן ניט געבן.

12 הער מיר צו, יעקבֿ,
און ישׂראל מײַן גערופֿענער:
איך בין דאָס; איך בין דער ערשטער,
איך בין אויך דער לעצטער.
13 יאָ, מײַן האַנט האָט געגרונטפֿעסט די ערד,
און מײַן רעכטע האָט אויסגעשפּרייט די הימלען;
איך רוף צו זיי,
שטעלן זיי זיך אויף אין איינעם.
14 זאַמלט אײַך אײַן, איר אַלע, און הערט:

ווער צווישן זיי האָט פֿאַרויסגעזאָגט דאָס דאָזיקע?
דער וואָס גאָט האָט אים ליב, וועט טאָן זײַן באַגער אין בָבֿל,
און זײַן אָרעם וועט זײַן אויף די כַּשׂדים.
15 איך, איך האָב גערעדט, און האָב אים גערופֿן,
אים געבראַכט, און ער וועט באַגליקן אויף זײַן וועג.

16 גענענט צו מיר, הערט דאָס צו:
פֿון אָנהייב אָן האָב איך ניט אין פֿאַרבאָרגעניש גערעדט,
פֿון זינט עס געשעט בין איך דערבײַ;
און אַצונד האָט גאָט דער האַר מיך געשיקט מיט זײַן גײַסט.
17 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דײַן אויסלייזער,
דער הייליקער פֿון ישׂראל.
איך, יהוה דײַן גאָט, לערן דיך צו נוץ,
פֿיר דיך אויף דעם וועג וואָס דו זאָלסט גיין.
18 הלוואי וואָלסטו פֿאַרנומען מײַנע געבאָט,
וואָלט געווען ווי אַ טײַך דײַן פֿרייד,
און דײַן הילף ווי די אינדן פֿון ים;
19 און געווען ווי זאַמד וואָלט דײַן זאָמען,
און די שפּראָצן פֿון דײַן לײַב ווי זײַנע קערנער;
ניט פֿאַרשניטן און ניט פֿאַרטיליקט
וואָלט ווערן זײַן נאָמען פֿון פֿאַר מיר.

20 גייט אַרויס פֿון בָבֿל,
אַנטלויפֿט פֿון די כַּשׂדים,
מיט אַ קָול פֿון געזאַנג;
זאָגט אָן, מאַכט דאָס הערן,
טראָגט עס פֿאַנאַנדער
ביז צום עק פֿון דער ערד;
זאָגט: גאָט האָט אויסגעלייזט
יעקבֿ זײַן קנעכט.
21 און זיי האָבן ניט געדאָרשט
ווען ער האָט זיי דורך וויסטענישן געפֿירט;
וואַסער פֿון פֿעלדז
האָט ער געמאַכט רינען פֿאַר זיי;
יאָ, אַ פֿעלדז האָט ער געשפּאָלטן,
און וואַסער האָט געפֿלאָסן.

22 ניטאָ קיין שלום, זאָגט גאָט,
פֿאַר די רשָעים.

מט

1 הערט מיר צו, איר אינדזלען,
און פֿאַרנעמט, איר פֿעלקער פֿון דער ווײַט:
גאָט האָט מיך פֿון טראַכט גערופֿן,
פֿון מײַן מוטערס לײַב האָט ער מײַן נאָמען דערמאָנט.
2 און ער האָט געמאַכט מײַן מויל ווי אַ שאַרפֿע שווערד,
אין שאָטן פֿון זײַן האַנט האָט ער מיך באַהאַלטן;
און ער האָט מיך געמאַכט פֿאַר אַ בלאַנקער פֿײַל,
אין זײַן פֿײַלבײַטל האָט ער מיך פֿאַרבאָרגן.
3 און ער האָט צו מיר געזאָגט: מײַן קנעכט ביסטו,
ישׂראל, וואָס איך רים זיך מיט דיר.
און איך האָב געוועסט געזאָגט: אומנישט האָב איך מיך געמיט,
4 אויף נישט און ניוועץ האָב איך מײַן כּוח פֿאַרלענדט;
אָבער מײַן משפּט איז בײַ יהוה,
און מײַן לוין בײַ מײַן גאָט.
5 און אַצונד האָט גאָט געזאָגט –
דער וואָס האָט מיך געפֿורעמט פֿון טראַכט
פֿאַר אַ קנעכט צו אים –
אומצוקערן צו זיך יעקבֿ,
און ישׂראל זאָל אײַנגעזאַמלט ווערן צו אים;
און איך בין געמאַכט אין די אויגן פֿון יהוה,
און מײַן גאָט איז מײַן שטאַרקייט.
6 און ער האָט געזאָגט:
קנאַפּ איז – ווײַל דו ביסט מײַן קנעכט –
אויפֿצוריכטן די שטאַמען פֿון יעקבֿ,
און די צווײַגן פֿון ישׂראל אומצוקערן;
נאָר איך וועל דיך מאַכן פֿאַר אַ ליכט פֿון די פֿעלקער.
אַז מײַן הילף זאָל זײַן ביז צום עק פֿון דער ערד.

7 אַזוי האָט גאָט געזאָגט,
דער אויסלייזער פֿון ישׂראל, און זײַן הייליקער,
צו דעם פֿאַראַכטן פֿון מענטשן,

צו דעם פֿאַרומווערדיקטן פֿון פֿעלקער,
צו דעם קנעכט פֿון געוועלטיקער:
מלכים וועלן זען און וועלן אויפֿשטיין,
שׂרָרות – און וועלן זיך בוקן,
פֿון וועגן גאָט וואָס איז געטריַי,
דעם הייליקן פֿון ישׂראל וואָס האָט דיך אויסדערווײלט.

8 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
אין ציַיט פֿון באַוויליקונג טו איך דיר ענטפֿערן,
און אין טאָג פֿון ישועה טו איך דיך העלפֿן;
און איך וועל דיך היטן, און דיך מאַכן
פֿאַר אַ בונד מיט די אומות,
כּדי אויפֿצוריכטן דאָס לאַנד,
צו מאַכן אַרבן נַחלות פֿאַרוויסטע;
9 צו זאָגן צו די געפֿאַנגענע: גייט אַרויס!
צו די וואָס אין פֿינצטערניש: אַנטפּלעקט איַיך!
ביַי די וועגן וועלן זיי זיך פֿיטערן,
און אויף אַלע הויכע ערטער וועט זיַין זייער פֿיטערונג.
10 זיי וועלן ניט הונגערן און ניט דאָרשטן,
און ניט פּלאָגן וועט זיי היץ און זון,
וואָרום זייער דערבאַרימער וועט זיי באַלייטן,
און ביַי קוואַלן וואַסער וועט ער זיי פֿירן.
11 און איך וועל מאַכן אַלע מיַינע בערג פֿאַר אַ וועג,
און מיַינע שטעגן וועלן דערהייכט ווערן.
12 זע, די וועלן קומען פֿון דער ציַיט,
און די-אָ וועלן קומען פֿון צפֿון און פֿון מערבֿ,
און די, פֿון לאַנד סינים.

13 זינגט, איר הימלען, און פֿריי זיך, דו ערד,
און ברעכט אויס, איר בערג, אין געזאַנג,
וואָרום גאָט האָט געטרייסט זיַין פֿאָלק,
און זיַינע אָרימע טוט ער דערבאַרימען.
14 און ציון האָט געזאָגט: פֿאַרלאָזן האָט מיך יהוה,
און גאָט האָט פֿאַרגעסן אָן מיר.
15 קען אַ פֿרוי פֿאַרגעסן איר ברוסטקינד,
ניט צו דערבאַרימען דעם זון פֿון איר לײַב?

אַפּילו די דאָזיקע זאָלן פֿאַרגעסן,
וועל איך אָן דיר ניט פֿאַרגעסן.
16 זע, אויף די אַנטפּלעכן האָב איך דיך אויסגעקריצט,
דײַנע מויערן זײַנען תּמיד פֿאַר מיר.
17 אײַליק קומען דײַנע קינדער;
דײַנע צעשטערער און דײַנע פֿאַרוויסטער
וועלן אַרויס פֿון דיר.
18 הייב אויף רונד אַרום דײַנע אויגן, און זע:
זיי אַלע זײַנען אײַנגעזאַמלט, און קומען צו דיר.
אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט,
אַז זיי אַלע וועסטו ווי אַ צירונג אָנטאָן,
און וועסט זיי אָנקניפּן אַזוי ווי אַ כּלה;
19 וואָרום דײַנע חורבֿות און דײַנע וויסטענישן,
און דײַן לאַנד דאָס צעשטערטע –
פֿאַר וואָר, וועסט אַצונד ענג זײַן פֿון וווינער,
און דערווײַטערט וועלן זײַן דײַנע אומברענגער.
20 זאָגן וועלן נאָך אין דײַנע אויערן
דײַנע אָנגעוואָרענע קינדער:
ענג איז מיר דער אָרט,
טרעט מיר אָפּ, איך זאָל קענען וווינען.
21 און וועסט זאָגן אין דײַן האַרצן:
ווער האָט מיר די דאָזיקע געבאָרן?
איך בין געווען אָן קינדער און עלנד,
פֿאַרטריבן און פֿאַרוואָגעלט;
און די דאָזיקע ווער האָט אויפֿגעצויגן?
זע, איך בין דאָך געבליבן אַליין,
די דאָזיקע ווו זײַנען געווען?

22 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך וועל אויפֿהייבן צו די פֿעלקער מײַן האַנט,
און צו די אומות וועל איך אויפֿשטעלן מײַן פֿאָן,
און זיי וועלן ברענגען דײַנע זין אין בוזעם,
און דײַנע טעכטער וועלן אויפֿן אַקסל געטראָגן ווערן.
23 און מלכים וועלן זײַן דײַנע דערציִער,
און זייער שׂרָרותטעס דײַנע אַמען;
מיטן פּנים צו דער ערד וועלן זיי זיך בוקן צו דיר,

און דעם שטויב פֿון דײַנע פֿיס וועלן זיי לעקן;
און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה,
וואָס ניט פֿאַרשעמט ווערן די וואָס האָפֿן צו מיר.

24 ווערט אַוועקגענומען פֿון דעם גִבור דער רויב,
צי ווערט דער פֿאַנג פֿון דעם זיגער אַנטרונען?
25 פֿאַר וואָר, אַזוי זאָגט יהוה:
אַפֿילו דער פֿאַנג פֿון דעם גִבור זאָל אַוועקגענומען ווערן,
און דער רויב פֿון דעם שטאַרקן זאָל אַנטרונען ווערן,
אָבער מיט דײַנע קריגער וועל איך קריגן,
און דײַנע קינדער וועל איך העלפֿן.
26 און איך וועל מאַכן עסן דײַנע דריקער זייער פֿלייש,
און ווי טרויבנזאַפֿט וועלן זיי זייער בלוט שיכּורן;
און אַלע לײַבער וועלן וויסן אַז איך יהוה בין דײַן העלפֿער,
און דײַן אויסלייזער איז דער מאַכטיקער פֿון יעקבֿ.

נ

1 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
וווּ איז דער גט פֿון אײַער מוטער,
אַז איך האָב זי אַוועקגעשיקט?
אָדער ווער איז פֿון מײַנע מאָנער,
וואָס איך האָב אײַך פֿאַרקויפֿט צו אים?
זעט, איבער אײַערע זינד
זײַט איר פֿאַרקויפֿט געוואָרן,
און איבער אײַערע פֿאַרברעכן
איז אײַער מוטער אַוועקגעשיקט געוואָרן.
2 פֿאַר וואָס בין איך געקומען, און קיין מענטש איז ניט געווען?
גערופֿן, און קיינער האָט ניט געענטפֿערט?
איז דען קורץ מײַן האַנט אויסצולייזן,
צי ניטאָ קיין כּוח אין מיר, אײַך מציל צו זײַן?
זעט, מיט מײַן אָנגעשריי טריקן איך אויס דעם ים.
איך מאַך פֿון טײַכן אַ מדבר;
זייערע פֿיש ווערן דומפּיק אָן וואַסער,
און שטאַרבן פֿון דאָרשטיקייט.

3 איך קלייד די הימלען אין שוואַרצקייט,
און מאַך זאַק זייער צודעק.

4 גאָט דער האַר האָט מיר געגעבן
אַ צונג פֿון געלערנטע,
צו וויסן צו העלפֿן דעם מידן מיט אַ וואָרט;
ער וועקט פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן,
ער וועקט מיר דאָס אויער,
צו הערן אַזוי ווי די געלערנטע.
5 גאָט דער האַר האָט מיר געעפֿנט דאָס אויער,
און איך האָב ניט ווידערשפּעניקט,
ניט אָפּגעטרעטן אַהינטער.
6 מײַן רוקן האָב איך געגעבן צו די שלעגער,
און מײַנע באַקן צו די פֿליקער;
איך האָב ניט פֿאַרבאָרגן מײַן פּנים
פֿון שאַנדן און שפּײַעכץ.
7 אָבער גאָט דער האַר וועט מיר העלפֿן,
דרום ווער איך ניט פֿאַרשעמט;
דרום האָב איך געמאַכט מײַן פּנים ווי קיזל,
און איך ווייס אַז איך וועל ניט אין בּיוש בלײַבן.
8 נאָנט איז מײַן גערעכטגעבער;
ווער וויל זיך לאָדן מיט מיר?
לאָמיר זיך שטעלן באַנאַנד;
ווער איז מײַן בַּעַל-דין?
זאָל ער גענענען צו מיר.
9 זע, גאָט דער האַר וועט מיר העלפֿן;
ווער איז דער וואָס וועט מיך אומגערעכט מאַכן?
זע, זיי אַלע וועלן ווי אַ בגד צעפֿאַלן,
מאָיל וועט זיי אויפֿעסן.

10 ווער איז צווישן אײַך וואָס האָט מורא פֿאַר גאָט,
וואָס הערט צו דעם קָול פֿון זײַן קנעכט?
וואָס איז געגאַנגען אין פֿינצטערניש,
און האָט קיין ליכט ניט געהאַט?
זאָל ער זיך פֿאַרזיכערן אויף דעם נאָמען פֿון יהוה,
און זיך אָנלענען אויף זײַן גאָט.

11 אָט איר אַלע וואָס צינדט אָן אַ פֿײַער,
וואָס גורט אָן פֿונקען –
גייט אין דער פֿלאַם פֿון אײַער פֿײַער,
און אין די פֿונקען וואָס איר האָט אָנגעצונדן!
פֿון מײַן האַנט געשעט דאָס אײַך,
אין ווייטאָג וועט איר ליגן.

נא 1 הערט מיר צו, איר וואָס יאָגט זיך נאָך גערעכטיקייט,
איר וואָס זוכט גאָט:
קוקט אויף דעם פֿעלדז פֿון וואַנען איר זײַט אויסגעהאַקט,
און אויף דער ברונעמגרוב פֿון וואַנען איר זײַט אויסגעגראָבן;
2 קוקט אויף אַבֿרהם אײַער פֿאָטער,
און אויף שׂרהן וואָס האָט אײַך געבאָרן;
הגם איינער, האָב איך אים גערופֿן,
כּדי איך זאָל אים בענטשן, און זאָל אים מערן.
3 פֿאַר וואָר, גאָט טוט טרייסטן ציון,
ער טרייסט אַלע אירע חורבֿות;

4 האָרכט צו מיר, מײַן פֿאָלק,
און פֿאַרנעמט צו מיר, מײַן אומה,
וואָרום אַ תּורה וועט אַרויסגיין פֿון מיר,
און מײַן משפּט וועל איך צום ליכט פֿון די פֿעלקער אַרויסלאָזן.
5 נאָנט איז מײַן גערעכטיקייט,
אַרויס איז מײַן הילף,
און מײַנע אָרעמס וועלן משפּטן די פֿעלקער;
די אינדזלען וועלן האָפֿן אויף מיר,
און אויף מײַן אָרעם וועלן זיי האַרן.
6 הייבט אויף צו די הימלען אײַערע אויגן,
און קוקט אויף דער ערד פֿון אונטן,
וואָרום די הימלען וועלן ווי רויך צעקראָכן,
און די ערד וועט ווי אַ בגד צעפֿאַלן,
און אירע באַוווינער וועלן ווי אומגעציפֿער שטאַרבן;
אָבער מײַן הילף וועט זײַן אייביק,
און מײַן גערעכטיקייט וועט ניט אָפּגעבראָכן ווערן.

7 הערט מיר צו, איר וואָס ווייסט גערעכטיקייט,
דאָס פֿאָלק וואָס מײַן תּורה איז אין זייער האַרצן:
איר זאָלט ניט מורא האָבן פֿאַרן שמאַך פֿון מענטשן,
און פֿאַר זייערע לעסטערונגען זאָלט איר ניט אַנגסטן.
8 וואָרום אַזוי ווי אַ בגד וועט זיי מאָיל אויפֿעסן,
און אַזוי ווי וואָל וועט זיי דער וואָרעם אויפֿעסן,
אָבער מײַן גערעכטיקייט וועט זײַן אייביק,
און מײַן הילף אויף דָור-דורות.

9 דערוועק דיך, דערוועק דיך,
באַקלייד דיך מיט שטאַרקייט,
דו אָרעם פֿון גאָט;
דערוועק דיך ווי אין די טעג פֿון אַ מאָל,
אין די דורות פֿון פֿאַרצײַטן.
10 ביסטו ניט דער וואָס האָט צעהאַקט רַהַבֿ,
וואָס האָט דערשטאָכן די שלאַנג?
ביסטו ניט דער וואָס האָט אויסגעטריקנט דעם ים,
די וואַסערן פֿון דעם תּהֹום דעם גרויסן;
וואָס האָט געמאַכט די טיפֿענישן פֿון ים פֿאַר אַ וועג,
פֿאַר די אויסגעלייזטע אַריבערצוגיין?
11 און די דערלייזטע פֿון גאָט זאָלן זיך אומקערן,
און קומען קיין צִיון מיט געזאַנג,
און אַן אייביקע שׂמחה זאָל זײַן אויף זייער קאָפּ;
שָׂשׂון-ושׂמחה זאָל זיי אָניאָגן,
אַנטלויפֿן זאָלן טרויער און זיפֿצעניש.

12 איך, איך בין אײַער טרייסטער;
ווער ביסטו, זאָלסט מורא האָבן
פֿאַר אַ מענטשן וואָס שטאַרבט,
און פֿאַר אַ מענטשנקינד וואָס ווערט צו גראָז געמאַכט?
13 און האָסט פֿאַרגעסן אָן גאָט דײַן באַשעפֿער,
וואָס האָט אויסגעשפּרייט די הימלען,
און געגרונטפֿעסט די ערד;
און האָסט געאַנגסט נאָכאַנאַנד אַ גאַנצן טאָג
פֿאַרן גרימצאָרן פֿון דעם דריקער,
ווי ער האָט זיך אָנגעברייט אומצוברענגען;

אָבער ווּ איז דער גרימצאָרן פֿון דעם דריקער?
14 גיך ווערט דער געבויגענער אָפּגעבונדן,
און ער וועט ניט שטאַרבן אין גרוב,
און ניט געמינערט ווערן וועט זײַן ברויט.
15 וואָרום איך בין יהוה דײַן גאָט,
וואָס צערודערט דעם ים, און זײַנע אינדן ברומען,
וואָס יהוה פֿון צבֿאות איז זײַן נאָמען.
16 און איך האָב אַרײַנגעטאָן מײַנע ווערטער אין דײַן מויל,
און מיטן שאָטן פֿון מײַן האַנט האָב איך דיך צוגעדעקט,
כּדי צו פֿלאַנצן די הימלען, און צו גרונטפֿעסטן די ערד,
און זאָגן צו ציון: מײַן פֿאָלק ביסטו.

17 דערוועק דיך, דערוועק דיך,
שטיי אויף, ירושלים,
דו וואָס האָסט געטרונקען פֿון גאָטס האַנט
דעם כּוס פֿון זײַן גרימצאָרן;
דעם בעכער, דעם כּוס פֿון פֿאַרטומלעניש,
געטרונקען און אויסגעזויגן.
18 ניטאָ ווער זאָל זי פֿירן,
פֿון אַלע זין וואָס זי האָט געבאָרן,
און ניטאָ ווער זאָל האַלטן איר האַנט,
פֿון אַלע זין וואָס זי האָט אויפֿגעצויגן.
19 די בײדע האָבן דיך געטראָפֿן –
ווער קען דיך באַקלאָגן?
פֿאַרוויסטונג און בראָך, און הונגער און שווערד –
ווי קען איך דיך טרייסטן?
20 דײַנע זין ליגן געחלשטע אין אַלע עק גאַסן,
ווי אַ ווילדציג אין נעץ;
פֿול מיט דעם גרימצאָרן פֿון יהוה,
מיט דעם אָנגעשריי פֿון דײַן גאָט.

21 דרום הער נאָר צו דאָס דאָזיקע, דו אָרימע,
און פֿאַרשיכּורטע, אָבער ניט פֿון ווײַן;
22 אַזוי האָט געזאָגט דײַן האַר יהוה,
און דײַן גאָט וואָס נעמט זיך אָן פֿאַר זײַן פֿאָלק:
זע, איך האָב אַוועקגענומען פֿון דײַן האַנט

דעם כּוס פֿון פֿאַרטומלעניש,
דעם בעכער, דעם כּוס פֿון מײַן גרימצאָרן;
װעסט אים מער װידער ניט טרינקען.
23 און איך װעל אים אַרײַנטאָן אין דער האַנט פֿון דײַנע װײטוער,
װאָס האָבן געזאָגט צו דײַן זעל:
בײג זיך אײַן, מיר זאָלן אַריבערגײן;
און האָסט געמאַכט װי די ערד דײַן רוקן,
און װי די גאַס פֿאַר אַריבערגײער.

נב

1 דערװעק דיך, דערװעק דיך,
טו אָן דײַן שטאַרקײט, צִיון;
טו אָן דײַנע פּראַכטיקע בגדים,
ירושלים, דו הײליקע שטאָט;
װאָרום מער װידער װעט ניט קומען אין דיר
אַן אומבאַשניטענער און אומרײנער.
2 שאָקל דיך אָפּ פֿון שטויב,
הײב דיך אויף, זעץ דיך, ירושלים;
מאַך דיר לויז די בינדשטריק פֿון דײַן האַלדז,
געפֿאַנגענע טאָכטער צִיון.

3 װאָרום אַזױ האָט גאָט געזאָגט:
אומזיסט זײַט איר פֿאַרקױפֿט געװאָרן,
און ניט פֿאַר געלט װעט איר אויסגעלײזט װערן.
4 װאָרום אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
קײן מצרַיִם האָט גענידערט מײַן פֿאָלק צוערשט,
דאָרטן צו װוינען,
און אשור האָט אים פֿאַר גאָרנישט געדריקט.
5 און אַצונד, װאָס האָב איך דאָ, זאָגט גאָט,
װען מײַן פֿאָלק איז אַװעקגענומען געװאָרן פֿאַר אומזיסט?
זײַנע געװעלטיקער רימען זיך, זאָגט גאָט,
און תּמיד אַ גאַנצן טאָג װערט מײַן נאָמען געלעסטערט.
6 דרום װעט מײַן פֿאָלק געװאָר װערן מײַן נאָמען;
פֿאַר װאָר, אין יענעם טאָג –
אַז איך בין דער װאָס רעדט; דאָ בין איך.

7 ווי שיין זײַנען אויף די בערג
די פֿיס פֿון דעם אָנזאָגער
וואָס לאָזט הערן שלום,
וואָס זאָגט גוטס,
וואָס לאָזט הערן הילף:
וואָס זאָגט צו צִיון:
דײַן גאָט טוט קיניגן.
8 האָרך! דײַנע וועכטער הייבן אויף זייער קָול,
זיי זינגען אין איינעם,
וואָרום אויג אין אויג זעען זיי
ווי גאָט קערט זיך אום קיין צִיון.
9 ברעכט אויס, זינגט אין איינעם,
איר חורבֿות פֿון ירושלים,
וואָרום גאָט האָט געטרייסט זײַן פֿאָלק,
ער האָט אויסגעלייזט ירושלים.
10 גאָט האָט אַנטבלויזט זײַן הייליקן אָרעם
פֿאַר די אויגן פֿון אַלע פֿעלקער,
און אַלע עקן פֿון דער ערד וועלן זען
די ישועה פֿון אונדזער גאָט.

11 טוט אײַך אָפּ, טוט אײַך אָפּ, גייט אַרויס פֿון דאָרטן,
אומריינס זאָלט איר ניט אָנרירן;
גייט אַרויס פֿון איר מיט, רייניקט אײַך,
איר טרעגער פֿון די כּלים פֿון גאָט!
12 פֿאַר וואָר, ניט אין אײַלעניש וועט איר אַרויס,
און ניט אין געלאַף וועט איר גיין;
וואָרום אײַך פֿאַרויס גייט יהוה,
און אײַך נאָכבאַלייט דער גאָט פֿון ישׂראל.

13 זע, באַגליקן וועט מײַן קנעכט,
ער וועט דערהייבט און דערהויבן ווערן און זײַן זייער הויך.
14 אַזוי ווי פֿיל האָבן געגאַפֿט אויף דיר –
אַזוי פֿאַרקריפּלט, ניט פֿון אַ מענטשן איז געווען זײַן אויסזען,
און זײַן געשטאַלט ניט פֿון מענטשנקינדער –
15 אַזוי וועט ער מאַכן אויפֿשפּרינגען פֿיל פֿעלקער,
מלכים וועלן צומאַכן זייער מויל פֿאַר אים;

וואָרום וואָס זיי איז ניט דערציילט געוואָרן,
וועלן זיי זען,
און וואָס זיי האָבן ניט געהערט
וועלן זיי אָנקוקן.

נג

1 ווער וואָלט געגלויבט אונדזער הערונג?
און דער אָרעם פֿון גאָט האָט זיך אויף וועמען אַנטפּלעקט?
2 וואָרום ער איז אויפֿגעגאַנגען ווי אַ שפּראָץ גלײַך אַרויף,
און ווי אַ וואָרצל פֿון טרוקענער ערד;
ער האָט קיין געשטאַלט ניט געהאַט און קיין שיינקייט,
אַז מיר זאָלן אים אָנקוקן,
און קיין אויסזען,
אַז מיר זאָלן אים גלוסטן.
3 ער איז געווען פֿאַראַכט, און אויסגעמיטן פֿון מענטשן,
אַ מענטש מיט ווייטאָגן און צו קראַנקשאַפֿט געוווינט,
און ווי איינער וואָס מע פֿאַרבאָרגט דעם פּנים פֿון אים;
פֿאַראַכט, און מיר האָבן אים גערעכנט פֿאַר גאָרנישט.
4 אָבער דאָס האָט ער אונדזער קראַנקשאַפֿט געליטן,
און אונדזערע ווייטאָגן, זיי האָט ער געטראָגן,
בעת מיר האָבן אים גערעכנט פֿאַר אַ געפּלאָגטן,
פֿאַר אַ געשלאָגענעם פֿון גאָט און געפּײַניקטן.
5 און ער איז פֿאַרוווּנדט געווען איבער אונדזערע פֿאַרברעכן,
צעדריקט איבער אונדזערע זינד;
די אָפּקומעניש פֿאַר אונדזער גליק איז געווען אויף אים,
און דורך זײַנע ביילן זײַנען מיר געהיילט געוואָרן.
6 מיר אַלע האָבן ווי שאָף געבלאָנדזשעט,
איטלעכער צו זײַן וועג זיך געקערט;
און גאָט האָט אויסגעלאָזט אויף אים
די זינד פֿון אונדז אַלעמען.
7 ער איז געדריקט געוואָרן,
אָבער ער האָט זיך געבויגן,
און פֿלעגט זײַן מויל ניט עפֿענען,
ווי אַ לאַם וואָס ווערט צו דער שחיטה געפֿירט,
און ווי אַ שעפּס וואָס איז שטום פֿאַר אירע שערער;

יאָ, ער פֿלעגט זײַן מויל ניט עפֿענען.
8 דורך דריקונג און דורך שטראָף איז ער אַוועקגענומען געוואָרן,
און מיט זײַן דור ווער האָט אײַנגעטענהט?
וואָרום ער איז פֿאַרשניטן געוואָרן פֿון לאַנד פֿון די לעבעדיקע,
פֿאַר דעם פֿאַרברעך פֿון מײַן פֿאָלק
וואָס די פּלאָג האָט זיי געקומט.
9 און מע האָט געמאַכט מיט רשָעים זײַן קבֿר,
און מיטן תּקיף זײַן בערגל,
הגם ער האָט קיין אומרעכט ניט געטאָן,
און קיין באַטרוג איז ניט געווען אין זײַן מויל.
10 אָבער גאָט האָט אים געוואָלט צעדריקן מיט קראַנקשאַפֿט,
צו זען אויב זײַן זעל וועט זיך מאַכן פֿאַר אַ קרבן;
כּדי ער זאָל זען זאָמען, דערלענגערן זײַנע טעג,
און דער רָצון פֿון גאָט זאָל דורך זײַן האַנט געלינגען.
11 מאַטערניש פֿון זײַן זעל וועט ער זיך אָנזען צו זאַט;
מיט זײַן דערקענונג וועט מײַן קנעכט דער גערעכטער
גערעכט מאַכן פֿיל,
און זייערע זינד וועט ער טראָגן.
12 דרום וועל איך אים אײַנטיילן צווישן די גרויסע,
און מיט מאַכטיקע וועט ער טיילן רויב;
דערפֿאַר וואָס ער האָט אַנטבלויזט צום טויט זײַן זעל,
און איז מיט פֿאַרברעכער געציילט געוואָרן,
בעת דעם חטא פֿון פֿיל האָט ער געטראָגן,
און פֿלעגט פֿאַר פֿאַרברעכער זיך אײַנשטעלן.

נד

1 זינג, דו עקרה,
וואָס האָט ניט געבאָרן,
ברעך אויס אין געזאַנג און שרײַ אויס,
דו וואָס האָסט ניט געווייטאָקט;
וואָרום מער זײַנען די קינדער פֿון דער וויסטער,
ווי די קינדער פֿון דער באַמאַנטער, זאָגט גאָט.
2 ברייט אויס דעם אָרט פֿון דײַן געצעלט,
און די אומהאַנגען פֿון דײַנע וווינונגען זאָל מען אויסשטרעקן;
ניט שפּאָר, מאַך לאַנג דײַנע שטריק,

און דײַנע פֿלעקלעך באַפֿעסטיק.
3 וואָרום רעכטס און לינקס וועסטו זיך שפּרייטן,
און דײַן זאָמען וועט אַרבן די פֿעלקער,
און שטעט פֿאַרוויסטע וועלן זיי באַזעצן.
4 זאָלסט ניט מורא האָבן,
וואָרום וועסט ניט אין בּיוש בלײַבן,
און זאָלסט ניט פֿאַרשעמט זײַן,
וואָרום וועסט ניט צו שאַנד ווערן.
5 וואָרום דעם בּיוש פֿון דײַן יוגנט וועסטו פֿאַרגעסן,
און די חרפּה פֿון דײַן אלמנהשאַפֿט וועסטו מער ניט דערמאָנען.
וואָרום דײַן באַשעפֿער איז דײַן מאַן,
יהוה פֿון צבֿאות איז זײַן נאָמען;
און דײַן אויסלייזער איז דער הייליקער פֿון ישׂראל,
גאָט פֿון דער גאַנצער ערד ווערט ער גערופֿן.
6 וואָרום ווי אַ ווײַב פֿאַרלאָזן און פֿאַראומערט אין געמיט
טוט דיך צוריקרופֿן יהוה;
און אַ יוגנטווײַב, קען זי דען נמאס ווערן?
זאָגט דײַן גאָט.
7 אויף אַ קליין רגע האָב איך דיך פֿאַרלאָזן,
אָבער מיט גרויס דערבאַרימונג וועל איך דיך אײַנזאַמלען.
8 אין אויסגוס פֿון כּעס
האָב איך אַ רגע פֿאַרבאָרגן מײַן פּנים פֿון דיר,
אָבער מיט אייביקער גענאָד
טו איך דיך דערבאַרימען,
זאָגט דײַן אויסלייזער, גאָט.
9 וואָרום דאָס געוויסער פֿון נח איז דאָס מיר:
אַזוי ווי איך האָב געשוואָרן אַז דאָס געוויסער פֿון נח
זאָל מער ניט אַריבערגיין איבער דער ערד,
אַזוי האָב איך געשוואָרן ניט צו צערענען אויף דיר,
און ניט אָנצושרײַען אויף דיר.
10 וואָרום די בערג מעגן זיך אָפּטאָן,
און די הייכן מעגן זיך וואַקלען,
אָבער מײַן גענאָד וועט זיך פֿון דיר ניט אָפּטאָן,
און מײַן בונד פֿון שלום וועט זיך ניט וואַקלען,
זאָגט דײַן דערבאַרימער, גאָט.

11 דו אָרימע, פֿון שטורעם געטריבענע,
דו ניט געטרייסטע,
זע, איך לייג אויס דײַנע שטיינער אין פֿאַרבן,
און וועל דיך גרונטפֿעסטן מיט סאַפּירשטיינער.
12 און איך וועל מאַכן דײַנע טורעמשפּיצן פֿון רובין,
און דײַנע טויערן פֿון גאַרפֿונקלשטיינער,
און דײַן גאַנצן געמאַרק פֿון גלוסטיקע שטיינער.
13 און אַלע דײַנע קינדער וועלן זײַן געלערנטע פֿון גאָט;
און גרויס וועט זײַן דער שלום פֿון דײַנע קינדער.
14 אויף גערעכטיקייט וועסטו אויפֿגעשטעלט ווערן;
זײַ ווײַט פֿון דריקונג, וואָרום דאַרפֿסט ניט מורא האָבן,
און פֿון אַ בראָך, וואָרום ער וועט ניט גענענען צו דיר.
15 זע, זאַמלען מעג מען זיך זאַמלען, אָבער אָן מײַן ווילן;
ווער עס זאַמלט זיך אויף דיר, וועט פֿאַלן פֿון וועגן דיר.
16 זע, איך האָב באַשאַפֿן דעם מײַנסטער,
וואָס בלאָזט אין דעם קוילפֿײַער,
און ברענגט אַרויס אַ געצײַג פֿאַר זײַן אַרבעט;
און איך האָב באַשאַפֿן דעם פֿאַרווּיסטער צו צעשטערן.
17 איטלעך געצײַג וואָס וועט געפֿורעמט ווערן קעגן דיר,
וועט ניט געלינגען,
און איטלעך צונג וואָס וועט זיך שטעלן אין משפּט מיט דיר,
וועסטו שולדיק מאַכן.
דאָס איז די אַרב פֿון די קנעכט פֿון גאָט,
און זייער גערעכטער לוין פֿון מיר, זאָגט גאָט.

נה

1 העי, אַלע דאָרשטיקע, קומט נאָך וואַסער,
צו מאָל דער וואָס האָט ניט קיין געלט;
קומט שאַפֿט אײַך אײַן און עסט,
און קומט שאַפֿט אײַך אײַן אָן געלט
און אָן געצאָלט ווײַן און מילך.
2 נאָך וואָס זאָלט איר געלט צאָלן פֿאַר ניט-ברויט?
און אײַער מי פֿאַר וואָס זעטיקט ניט?
הערן הערט מיר צו, און עסט גוטס,
און אײַער זעל וועט זיך קוויקן מיט פֿעטס.

3 נייַגט אייַער אויער, און קומט צו מיר,
הערט, און אייַער זעל וועט לעבן;
און איך וועל אייַך שליסן אַן אייביקן בונד,
ווי די געטרייַע חסדים צו דָוִדן.
4 זע, אַן עדות צו די פֿעלקער האָב איך אים געמאַכט,
אַ פֿירשט און באַפֿעלער פֿון די אומות.
5 זע, אַ פֿאָלק וואָס דו קענסט ניט, וועסטו רופֿן,
און אַ פֿאָלק וואָס קען דיך ניט, וועט לויפֿן צו דיר,
פֿון וועגן יהוה דייַן גאָט,
און צוליב דעם הייליקן פֿון ישׂראל,
ווייַל ער האָט דיך באַשיינט.
6 זוכט גאָט ווען ער קען געפֿונען ווערן,
רופֿט אים ווען ער איז נאָנט.
7 זאָל דער רָשע פֿאַלאָזן זייַן וועג,
און דער מאַן פֿון אומרעכט זייַנע טראַכטונגען;
און זאָל ער זיך אומקערן צו יהוה,
און ער וועט אים דערבאַרימען,
און צו אונדזער גאָט,
וואָרום ער פֿאַרגיט אַ סך.
8 וואָרום ניט מייַנע טראַכטונגען זייַנען אייַערע טראַכטונגען,
און ניט אייַערע וועגן זייַנען מייַנע וועגן, זאָגט גאָט.
9 וואָרום ווי דער הימל איז העכער פֿון דער ערד,
אַזוי זייַנען מייַנע וועגן העכער פֿון אייַערע וועגן,
און מייַנע טראַכטונגען פֿון אייַערע טראַכטונגען.
10 וואָרום אַזוי ווי עס נידערט פֿון הימל
דער רעגן און דער שניי,
און קערט זיך אַהין צו ניט אום,
נייַערט ער טרינקט אָן די ערד,
און באַפֿרוכט זי און באַשפּראָצט זי,
און גיט זריעה צו דעם זייער,
און ברויט צו דעם עסער;
11 אַזוי וועט זייַן מייַן וואָרט וואָס גייט אַרויס פֿון מייַן מויל:
עס וועט זיך ניט אומקערן צו מיר ליידיק,
נייַערט עס וועט טאָן וואָס איך האָב געוואָלט,
און באַגליקן אום וואָס איך האָב עס געשיקט.
12 וואָרום מיט שׂמחה וועט איר אַרויסגיין,

און בשלום וועט איר געפֿירט ווערן;
די בערג און די הייכן
וועלן אויסברעכן פֿאַר אײַך אין געזאַנג,-
און אַלע ביימער פֿון פֿעלד
וועלן קלאַפּן די הענט.
13 אָנשטאָטן דאָרן וועט אויפֿגיין אַ ציפּרעס,
און אָנשטאָטן ווילדגעוועקס וועט אויפֿגיין אַ מירט;
און עס וועט זײַן פֿאַר אַ נאָמען צו גאָט,
פֿאַר אַן אייביקן צייכן וואָס וועט ניט פֿאַרשניטן ווערן.

נו

1 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
היט רעכט, און טוט גערעכטיקייט,
וואָרום נאָנט איז מײַן הילף צו קומען,
און מײַן גערעכטיקייט זיך צו אַנטפּלעקן.
2 וויל צו דעם מאַן וואָס טוט דאָס דאָזיקע,
און דעם מענטשנקינד וואָס האַלט זיך דעראָן!
וואָס היט שבת, אים ניט צו פֿאַרשוועכן,
און היט זײַן האַנט פֿון צו טאָן אַ שום בייז.
3 און ניט זאָגן זאָל דער פֿרעמדגעבאָרענער,
וואָס באַהעפֿט זיך צו גאָט, אַזוי צו זאָגן:
אָפּזונדערן וועט מיך אָפּזונדערן
גאָט פֿון זײַן פֿאָלק;
און ניט זאָגן זאָל דער סָריס:
זע, איך בין אַ טרוקענער בוים.
4 וואָרום אַזוי האָט גאָט געזאָגט
אויף די סָריסים וואָס היטן מײַנע שבתים,
און ווײלן אויס דאָס וואָס איך וויל,
און האַלטן זיך אָן מײַן בונד:
5 זיי וועל איך געבן אין מײַן הויז
און אין מײַנע מויערן
אַן אָנדענק און אַ נאָמען,
בעסער פֿון זין און פֿון טעכטער;
אַן אייביקן נאָמען וועל איך זיי געבן,
וואָס וועט ניט פֿאַרשניטן ווערן.

6 און די פֿרעמדגעבאָרענע וואָס באַהעפֿטן זיך צו גאָט,
אים צו טאָן דינסט,
און ליב צו האָבן דעם נאָמען פֿון גאָט,
אים צו זײַן פֿאַר קנעכט;
איטלעכער וואָס היט שבת אים ניט צו פֿאַרשוועכן,
7 זיי וועל איך ברענגען צו מײַן הייליקן באַרג,
און וועל זיי דערפֿרייען אין מײַן הויז פֿון געבעט;
זייערע בראַנדאָפּפֿער און זייערע שלאַכטאָפּפֿער
וועלן זײַן צו באַווילִיקונג אויף מײַן מזבח;
וואָרום מײַן הויז וועט גערופֿן ווערן
דאָס הויז פֿון געבעט פֿאַר אַלע פֿעלקער.
8 אַזוי זאָגט גאָט דער האַר,
דער וואָס זאַמלט אײַן די פֿאַרשטויסענע פֿון ישׂראל:
איך וועל נאָך אײַנזאַמלען צו אים,
די וואָס פֿלעגן זיך אײַנזאַמלען קעגן אים.

9 אַלע חיות פֿון פֿעלד, קומט אַהער עסן,
אַלע חיות אין וואַלד!
10 זײַנע וועכטער זײַנען בלינדע אַלע,
זיי ווייסן גאָרניט;
שטומע הינט זײַנען זיי אַלע,
זיי קענען ניט בילן;
זיי ליגן און חלומען,
זיי האָבן ליב שלאָפֿן.
11 און די הינט זײַנען ווילד זשעדנע,
זיי ווייסן ניט פֿון זעט;
און יענע זײַנען פּאַסטוכער
וואָס ווייסן ניט אַכט צו געבן;
זיי אַלע קערן זיך צו זייער וועג,
איטלעכער צו זײַן גײַציקייט, פֿון עק צו עק.
12 "קומט, איך וועל ברענגען ווײַן,
און לאָמיר זויפֿן דעם טרונק;
און ווי דער אַזוי זאָל זײַן מאָרגעדיקער טאָג,
און גרעסער נאָך פֿיל".

נז

1 דער גערעכטער גייט אונטער,
און קיין מענטש נעמט ניט צום האַרצן,
און פֿרומע לײַט ווערן אַוועקגענומען,
און קיינער באַטראַכט ניט,
אַז פֿון וועגן דער שלעכטיקייט
איז אַוועקגענומען געוואָרן דער גערעכטער.
2 ער גייט צו זײַן פֿריד;
אויף זייערע קבֿר-געלעגערס רוען
די וואָס זײַנען געגאַנגען אין זייער ערלעכקייט.

3 און איר גענענט אַהער,
זין פֿון אַ כּישופֿמאַכערין,
זאָמען פֿון אַ נואף און אַ זונה.
4 אויף וועמען מאַכט איר אײַך לוסטיק?
אויף וועמען רײַסט איר אויף דאָס מויל,
שטעקט איר אַרויס אַ צונג?
פֿאַר וואָר, איר זײַט קינדער פֿון פֿאַרברעך,
זאָמען פֿון ליגן,
5 איר וואָס דערהיצט אײַך צווישן די אײַכנביימער,
אונטער יעטוועדער צווײַגהאַפֿטיקן בוים;
וואָס שעכט די קינדער אין די טאָלן,
אונטער די שפּאַלטן פֿון די פֿעלדזן.
6 צווישן די גלאַטע שטיינער פֿון טאָל איז דײַן טייל,
זיי, זיי זײַנען דײַן גורל;
צו זיי אויך האָסטו געגאָסן גיסאָפּפֿער,
האָסטו אויפֿגעבראַכט שפּײַזאָפּפֿער.
זאָל איך וועגן דעם זיך באַרוען?
7 אויף אַ הויכן און דערהויבענעם באַרג
האָסטו דײַן געלעגער געמאַכט;
אַהין אויך ביסטו אַרויפֿגעגאַנגען
שלאַכטאָפּפֿער צו שלאַכטן.
8 און הינטער דער טיר און דעם בײַשטידל
האָסטו אַרויפֿגעטאָן דײַן דערמאָנצייכן,
וואָרום פֿון מיר ביסטו אָפּן אַוועקגעגאַנגען;
האָסט ברייט געמאַכט דײַן געלעגער,
און האָסט דיר אויסגעקליבן פֿון די

וואָס דו האָסט זייער געלעגער ליב געהאַט,
זייער האַנט געזען.
9 און ביסט געגאַנגען צום מלך מיט זאַלב,
און האָסט געמערט דײַנע בשׂמים;
און האָסט געשיקט דײַנע שלוחים ביז אין דער ווײַט,
און ביז אין אונטערערד געמאַכט נידערן.
10 פֿון דײַנע פֿיל וועגן ביסטו מיד געוואָרן,
אָבער האָסט ניט געזאָגט: פֿאַרפֿאַלן!
שטאַרקייט אין דײַן האַנט האָסטו געפֿונען,
דרום האָסטו זיך ניט געקימערט.
11 און פֿאַר וועמען האָסטו זיך געשראָקן און מורא געהאַט,
אַז דו זאָלסט זיך פֿאַרשטעלן?
אַז אָן מיר האָסטו ניט געדאַכט,
ניט גענומען זיך צום האַרצן;
פֿאַר וואָר, איך שווײַג, און פֿון אייביק אָן,
דרום האָסטו ניט מורא פֿאַר מיר.
12 וועל איך דערציילן דײַן "גערעכטיקייט",
און דײַנע מעשׂים, זיי וועלן דיר ניט גוטס טאָן.
13 אַז דו שרײַסט, זאָלן דײַנע געזעמלען דיך מציל זײַן;
אָבער זיי אַלעמען וועט דער ווינט אַוועקטראָגן,
וועט אַ הויך אַוועקנעמען;
און דער וואָס באַשיצט זיך אין מיר
וועט אַרבן דאָס לאַנד,
און יַרשען מײַן הייליקן באַרג.
14 און ער וועט זאָגן:
טרעט אויס, טרעט אויס, ראַמט אָפּ דעם וועג,
הייבט אויף די שטרויכלונג
פֿון דעם וועג פֿון מײַן פֿאָלק.
15 וואָרום אַזוי זאָגט דער הויכער און דערהויבענער,
דער וואָס רוט אייביק, און הייליק איז זײַן נאָמען:
אין הויכקייט און הייליקייט טו איך רוען,
אָבער אויך בײַם דערשלאָגענעם און געפֿאַלענעם אין געמיט,
אויפֿצולעבן דאָס געמיט פֿון געפֿאַלענע,
און אויפֿצולעבן דאָס האַרץ פֿון דערשלאָגענע.
16 וואָרום ניט אייביק טו איך קריגן,
און ניט תּמיד טו איך צערענען;

וואָרום דער גײַסט וואָס באַקליידט זיך, איז פֿון מיר,
און די נשמות האָב איך געמאַכט.
17 פֿאַר דער זינד פֿון זײַן גייציקייט
האָב איך געצערנט, און אים געשלאָגן,
מיך פֿאַרבאָרגן און געצערנט,
ווײַל ער איז אָפּקערעריש געגאַנגען
אין וועג פֿון זײַן האַרצן.
18 איך האָב געזען זײַנע וועגן,
אָבער איך וועל אים היילן, און וועל אים פֿירן,
און וועל באַצאָלן נחמות
אים און זײַנע טרויערער.
19 איך באַשאַף אַ ליפּנפּרוכט:
"שלום, שלום צום נאָנטן און צום ווײַטן!"
זאָגט גאָט,
און איך וועל אים היילן.
20 אָבער די רשָעים זײַנען ווי אַ ים אַ געטריבענער,
וואָס קען זיך ניט אײַנשטילן,
און זײַנע וואַסערן טרײַבן קויט און ליים.
ניטאָ קיין שלום, זאָגט מײַן גאָט,
פֿאַר די רשָעים.

נח

1 רוף מיט קעל, זאָלסט ניט צוריקהאַלטן,
אַזוי ווי אַ שופֿר הייב אויף דײַן קָול,
און זאָג מײַן פֿאָלק זייער פֿאַרברעך,
און דעם הויז פֿון יעקבֿ זייערע זינד.
2 און זיי זוכן מיך נאָך טאָג פֿאַר טאָג,
און ווילן מײַנע וועגן באַגערן זיי!
אַזוי ווי אַ פֿאָלק וואָס טוט גערעכטיקייט,
און פֿאַרלאָזט ניט דאָס געזעץ פֿון זײַן גאָט,
פֿאַרלאַנגען זיי פֿון מיר משפּטים גערעכטע,
די נאָנטקייט פֿון גאָט באַגערן זיי.
3 "פֿאַר וואָס פֿאַסטן מיר, און דו זעסט ניט?
פּײַניקן מיר אונדזער זעל, און דו מערקסט ניט?"
זעט, אין טאָג פֿון אײַער פֿאַסטן געפֿינט איר אַן עסק,

און אַלע אײַערע אַרבעטער טוט איר דריקן.
4 איר פֿאַסט דאָך נאָר פֿאַר קריג און שטרײַט,
און צו שלאָגן מיטן פֿויסט פֿון אומרעכט;
איר פֿאַסט ניט אין אַזאַ טאָג
צו מאַכן הערן אין דער הייך אײַער קָול.
5 איז אַזאַ דאָס פֿאַסטן וואָס איך האָב אויסגעוויילט?
אַ טאָג פֿאַר אַ מענטשן צו פּײַניקן זײַן זעל?
צו בייגן ווי אַ וואַסעררײטל זײַן קאָפּ,
און זאַק און אַש זאָל ער זיך אויסבעטן?
צי דאָס רופֿסטו פֿאַסטן, און אַ טאָג פֿון באַוויליקונג צו גאָט?
6 איז ניט דאָס דאָס פֿאַסטן וואָס איך האָב אויסגעוויילט:
לויז מאַכן די קייטן פֿון אומרעכט,
אָפּבינדן די בינדשטריק פֿון יאָך,
און אַרויסלאָזן פֿרײַ די געדריקטע,
און יעטוועדער יאָך זאָלט איר צעברעכן?
7 איז עס ניט, אָפּצוברעכן פֿון דײַן ברויט דעם הונגעריקן,
און פֿאַרוואָגלטע אָרימע זאָלסטו אַרײַנברענגען אין הויז?
אַז דו זעסט אַ נאַקעטן, זאָלסטו אים באַדעקן,
און פֿון דײַן אייגן פֿלייש זאָלסטו זיך ניט פֿאַרהוילן?
8 דענצמאָל וועט אויסברעכן ווי דער פֿרימאָרגן דײַן ליכט,
און דײַן היילונג וועט אַרויסשפּראָצן גיך;
און דיר פֿאַרויס וועט גיין דײַן גערעכטיקייט,
און די פּראַכט פֿון גאָט וועט דיך נאָכבאַלייטן.
9 דענצמאָל וועסטו רופֿן, און גאָט וועט ענטפֿערן;
וועסט שרײַען, און ער וועט זאָגן: דאָ בין איך!
אַז דו וועסט אָפּטאָן פֿון צווישן דיר פֿאַריאָכונג,
טײַטלען מיטן פֿינגער, און רעדן אומרעכט;
10 און וועסט אויסשטרעקן צום הונגעריקן דײַן זעל,
און די געדריקטע זעל וועסטו זעטן;
דענצמאָל וועט אויפֿשײַנען אין חושך דײַן ליכט,
און דײַן פֿינצטערקייט ווי מיטן טאָג.
11 און גאָט וועט דיך פֿירן תּמיד,
און וועט זעטן אין טריקענישן דײַן זעל,
און דײַנע ביינער וועט ער שטאַרקן;
און וועסט זײַן ווי אַ גאָרטן אַן אָנגעטרונקענער,
און ווי אַן אויסגאַנג וואַסער

וואָס זײַנע וואַסערן טוען ניט פֿעלשן.
12 און מע וועט אָפּבויען בײַ דיר אייביקע חורבֿות,
גרונטפֿעסטן פֿון דָור-דורות וועסטו אויפֿשטעלן;
און מע וועט דיך רופֿן פֿאַרמויערער פֿון בראָכן,
באַנײַער פֿון וועגן צום ווינען.
13 אַז דו וועסט אָפּהאַלטן צוליב שבת דײַן פֿוס,
פֿון טאָן דײַנע עסקים אין מײַן הייליקן טאָג;
און וועסט רופֿן שבת אַ תּענוג,
דעם הייליקן [טאָג] פֿון גאָט, געערלעכט;
און וועסט אים ערלעכן, ניט צו טאָן דײַנע גאַנגען,
ניט צו געפֿינען דיר אַן עסק, אָדער אָפּרעדן אַ זאַך.

14 דענצמאָל וועסטו זיך קוויקן מיט גאָט,
און איך וועל דיך אַרויפֿזעצן אויף די הייכן פֿון דער ערד,
און דיך מאַכן עסן די אַרב פֿון דײַן פֿאָטער יעקבֿ;
וואָרום דאָס מויל פֿון גאָט האָט גערעדט.

נט

1 זעט, די האַנט פֿון גאָט איז ניט קורץ צו העלפֿן,
און זײַן אויער איז ניט שווער צו הערן;
2 נאָר אײַערע זינד פֿלעגן צעשיידן
צווישן אײַך און אײַער גאָט,
און אײַערע חטאים האָבן פֿאַרבאָרגן זײַן פּנים פֿון אײַך,
ניט צוצוהערן.
3 וואָרום אײַערע הענט זײַנען באַפֿלעקט מיט בלוט,
און אײַערע פֿינגער מיט זינד;
אײַערע ליפּן זאָגן ליגן,
אײַערע צונג רעדט אומרעכט.
4 קיינער לאָדט ניט מיט גערעכטיקייט,
און קיינער טענהט ניט מיט אמת;
מע פֿאַרזיכערט זיך אויף נישט, און מע רעדט פֿאַלש,
מע טראָגט אומגליק, און מע געבערט אומרעכט.
5 אייער פֿון אַ שלאַנג ברִיען זיי אויס,
און שפּינוועבס טוען זיי וועבן;
דער וואָס עסט פֿון זייערע אייער שטאַרבט,

און דאָס צעדריקטע ברעכט אויס אין אַ נאָטערשלאַנג.
6 זייערע געוועבן זײַנען ניט אויף אַ בגד,
און מען קען זיך ניט צודעקן מיט זייערע אַרבעט;
זייערע אַרבעט איז אַרבעט פֿון אומרעכט,
און אויפּטו פֿון רויב איז אין זייערע הענט.
7 זייערע פֿיס לויפֿן צו שלעכטס,
און זיי אײַלן צו פֿאַרגיסן אומשולדיק בלוט;
זייערע טראַכטונגען זײַנען טראַכטונגען פֿון אומרעכט,
פֿאַרוויסטונג און בראָך זײַנען אין זייערע שליאַכן.
8 דעם וועג פֿון שלום ווייסן זיי ניט,
און ניטאָ קיין גערעכטיקייט אין זייערע גענג;
זיי האָבן פֿאַרקרימט זייערע שטעגן,
קיינער וואָס טרעט דערויף ווייס ניט פֿון שלום.

9 דרום איז גערעכטיקייט ווײַט פֿון אונדז,
און אונדז דערגרייכט ניט קיין הילף;
מיר האָפֿן אויף ליכט, ערשט עס איז חושך,
אויף שײַן, און מיר גייען אין פֿינצטערניש.
10 מיר טאַפּן ווי בלינדע אָן דער וואַנט,
און אַזוי ווי אָן אויגן טאַפּן מיר אַרום;
מיר שטרויכלען אין מיטן טאָג, ווי אין אָוונט,
מיר זײַנען אין חושכנישן אַזוי ווי די מתים.
11 מיר ברומען ווי די בערן אַלע,
און קלאָגן ווי די טויבן קלאָגן מיר;
מיר האָפֿן אויף גערעכטיקייט, און ניטאָ,
אויף אַ ישועה, און זי איז ווײַט פֿון אונדז.
12 וואָרום פֿיל זײַנען אונדזערע פֿאַרברעכן פֿאַר דיר,
און אונדזערע חטאים זאָגן עדות קעגן אונדז;
וואָרום אונדזערע פֿאַרברעכן זײַנען בײַ אונדז,
און אונדזערע זינד – זיי ווייסן מיר ווויל:
13 ברעכן און לייקענען אָן יהוה,
און זיך אָפּקערן פֿון הינטער אונדזער גאָט,
רעדן רויב און אָפּקערונג,
טראָגן און אַרויסברענגען פֿון האַרצן פֿאַלשע רייד.
14 און אָפּגעטרעטן אַהינטער איז גערעכטיקייט,
און רעכטפֿאַרטיקייט שטייט פֿון דער ווײַטן,

וואָרום געשטרויכלט אין גאַס איז דער אמת,
און ערלעכקייט קען ניט אַרײַנקומען.
15 און דער אמת פֿעלט,
און דער וואָס קערט זיך אָפּ פֿון בייז,
ווערט פֿאַר משוגע געהאַלטן.

און גאָט האָט געזען,
און עס איז געווען שלעכט אין זײַנע אויגן,
וואָס קיין גערעכטיקייט איז ניטאָ.
16 און ער האָט געזען, אַז קיין מענטש איז ניטאָ,
און זיך פֿאַרוווּנדערט, וואָס קיינער שטעלט זיך ניט אײַן;
האָט אים זײַן אָרעם געהאָלפֿן,
און זײַן גערעכטיקייט, זי האָט אים אונטערגעלענט.
17 און ער האָט אָנגעטאָן גערעכטיקייט ווי אַ פּאַנצער,
און אַ קיווער פֿון הילף אויף זײַן קאָפּ;
און ער האָט אָנגעטאָן קליידער פֿון נקמה צום מלבוש,
און זיך אײַנגעוויקלט ווי אין אַ מאַנטל אין צאָרן.
18 אַזוי ווי נאָך די טווּנגען, אַזויערנאָך וועט ער באַצאָלן,
גרימצאָרן צו זײַנע פֿײַנט, פֿאַרגעלטונג צו זײַנע שׂונאים;
צו די אינדזלען וועט ער פֿאַרגעלטונג באַצאָלן.
19 און מע וועט מורא האָבן פֿאַרן נאָמען יהוה פֿון מערבֿ,
און פֿון אויפֿגאַנג פֿון זון פֿאַר זײַן פּראַכט;
וואָרום דער פֿײַנט וועט קומען ווי אַ שטראָם,
וואָס דער אָטעם פֿון גאָט טרײַבט אים אָן.

20 און קומען וועט אַן אויסלייזער פֿאַר צִיון,
און פֿאַר די אָפּגעקערטע פֿון זינד אין יעקבֿ,
זאָגט גאָט.
21 און איך – דאָס איז מײַן בונד מיט זיי,
זאָגט גאָט:
מײַן גײַסט וואָס אויף דיר,
און מײַנע ווערטער וואָס איך האָב אַרײַנגעטאָן אין דײַן מויל,
וועלן זיך ניט אָפּטאָן פֿון דײַן מויל,
און פֿון דעם מויל פֿון דײַנע קינדער,
און פֿון דעם מויל פֿון דײַנע קינדסקינדער,

זאָגט גאָט,
פֿון אַצונד און ביז אייביק.

ס 1 שטיי אויף, לײַכט אויף, וואָרום דײַן ליכט איז געקומען,
און די פּראַכט פֿון גאָט שײַנט אויף איבער דיר.
2 וואָרום זע, פֿינצטערניש וועט באַדעקן די ערד,
און אַ נעבל די פֿעלקער,
אָבער אויף דיר וועט אויפֿשײַנען גאָט,
און זײַן פּראַכט וועט זיך ווײַזן אויף דיר.
3 און פֿעלקער וועלן גיין פֿאַר דײַן ליכט,
און מלכים פֿאַר דער העלקייט פֿון דײַן שײַן.

4 הייב אויף רונד אַרום דײַנע אויגן, און זע:
זיי אַלע זײַנען אײַנגעזאַמלט, זיי קומען צו דיר:
דײַנע זין קומען אָן פֿון דער ווײַט,
און דײַנע טעכטער ווערן אויפֿן זײַט געטראָגן.
5 דענצמאָל וועסטו זען און וועסט לײַכטן,
און ציטערן און ברייט ווערן וועט דײַן האַרץ;
וואָרום איבערגיין צו דיר וועט די רײַכקייט פֿון ים,
דער פֿאַרמעג פֿון די פֿעלקער וועט קומען צו דיר.
6 אַ שפֿע פֿון קעמלען וועט דיך באַדעקן,
יונגקעמלען פֿון מדין און עֵיפָה,
אַלע פֿון שבֿא געקומען;
גאָלד און ווײַרויך וועלן זיי טראָגן,
און די לויבן פֿון גאָט וועלן זיי אָנזאָגן.
7 אַלע שאָף פֿון קֵדר וועלן אײַנגעזאַמלט ווערן צו דיר,
די ווידערס פֿון נבֿיות וועלן זײַן דיר צו דינסט;
זיי וועלן אויפֿגיין מיט באַוויליקונג אויף מײַן מזבח;
און מײַן הויז פֿון שיינקייט וועל איך באַשיינען.

8 ווער זײַנען די דאָזיקע וואָס פֿליִען ווי אַ וואָלקן,
און ווי די טויבן צו זייערע שלאָגן?
9 פֿאַר וואָר, צו מיר וועלן די אינדזלען זיך זאַמלען,
און די שיפֿן פֿון תּרְשִיש צוערשט,

צו ברענגען דײַנע קינדער פֿון דער ווײַט,
זייער גאָלד און זייער זילבער מיט זיי,
צום נאָמען פֿון יהוה דײַן גאָט,
און צום הייליקן פֿון ישׂראל,
ווײַל ער האָט דיך באַשיינט.
10 און פֿרעמדגעבאָרענע וועלן בויען דײַנע מויערן,
און זייערע מלכים וועלן דיך באַדינען;
וואָרום אין מײַן צאָרן האָב איך דיך געשלאָגן,
און אין מײַן באַוויליקונג האָב איך דיך דערבאַרימט.
11 און אָפֿן וועלן זײַן דײַנע טויערן תּמיד,
טאָג און נאַכט וועלן זיי ניט פֿאַרשלאָסן ווערן,
כּדי צו ברענגען דעם פֿאַרמעג פֿון די פֿעלקער צו דיר;
און זייערע מלכים וועלן מיטפֿאָרן.
12 וואָרום דאָס פֿאָלק און דאָס קיניגרײַך,
וואָס וועלן דיר ניט דינען, וועלן אונטערגיין,
און די פֿעלקער וועלן וויסט פֿאַרוויסט ווערן.

13 די פּראַכט פֿון לבֿנון וועט קומען צו דיר,
ציפּרעס, טענענבוים, און בוקסנבוים אין איינעם,
צו באַשיינען דעם אָרט פֿון מײַן הייליקטום;
און דעם אָרט פֿון מײַנע פֿיס וועל איך ערלעכן.
14 און געבויגן וועלן קומען צו דיר
די זין פֿון דײַנע פּײַניקער,
און בוקן זיך צו דײַנע פֿוסטריט
וועלן אַלע דײַנע לעסטערער;
און זיי וועלן דיך רופֿן די שטאָט פֿון גאָט,
ציִון פֿון דעם הייליקן פֿון ישׂראל.

15 אָנשטאָט דײַן זײַן פֿאַרלאָזט און פֿאַרהאַסט,
און אָן אַ דורכגייער,
וועל איך דיך מאַכן צום אייביקן שטאָלץ,
אַ פֿרייד אויף דָור-דורות.
16 און וועסט זייגן דאָס מילך פֿון די פֿעלקער,
און די ברוסט פֿון מלכים וועסטו זייגן;
17 אָנשטאָטן קופּער וועל איך ברענגען גאָלד,
און אָנשטאָטן אײַזן וועל איך ברענגען זילבער,

און אָנשטאָט די האָלצן, קופּער,
און אָנשטאָט די שטיינער, אײַזן;
און איך װעל מאַכן פֿאַר דײַן אױפֿזעער שלום,
און פֿאַר דײַנע הערשער גערעכטיקײט.
18 מער װעט ניט געהערט װערן רויב אין דײַן לאַנד
פֿאַרװיסטונג און בראָך אין דײַנע געמאַרקן;
און װעסט רופֿן דײַנע מויערן "ישועה",
און דײַנע טויערן "לויב".

19 די זון װעט דיר מער ניט זײַן פֿאַר ליכט בײַ טאָג,
און פֿאַר העלקייט װעט דיר ניט שײַנען די לבֿנה,
נאָר יהוה װעט דיר זײַן פֿאַר אַן אײביקן ליכט,
און דײַן גאָט פֿאַר דײַן שײנקײט.
20 ניט אונטערגײן װעט דײַן זון מער,
און דײַן לבֿנה װעט ניט אײַנגעטאָן װערן,
װאָרום גאָט װעט דיר זײַן פֿאַר אַן אײביקן ליכט,
און געענדיקט װעלן זײַן די טעג פֿון דײַן טרויער.

21 און דײַן פֿאָלק װעלן זײַן אַלע גערעכטע,
אויף אײביק װעלן זײ אַרבן דאָס לאַנד –
דער צװײַג פֿון מײַן פֿלאַנצונג,
דאָס װערק פֿון מײַנע הענט זיך צום רימען.
22 דער קלענסטער װעט װערן צו טויזנט,
און דער מינדסטער צום מאַכטיקן פֿאָלק;
איך גאָט װעל דאָס אײַלן אין זײַן צײַט.

סא

1 דער גײַסט פֿון גאָט דעם האַר איז אויף מיר,
װײַל גאָט האָט מיך געזאַלבט
צו ברענגען אַ בשׂורה צו די פֿאַרליטענע;
מיך געשיקט צו פֿאַרבינדן די צעבראָכענע הערצער,
אויסצורופֿן פֿרײַשאַפֿט צו די געפֿאַנגענע,
און לויזלאָזונג צו די געבונדענע;
2 אויסצורופֿן אַ יאָר פֿון באַװיליקונג פֿון יהוה,
און אַ טאָג פֿון נקמה פֿון אונדזער גאָט;

צו טרייסטן אַלע טרויערער;
3 צו באַשערן די טרויערער פֿון צִיון,
זיי צו געבן אַ הויב אָנשטאָט שטויב,
אייל פֿון פֿרייד אָנשטאָט טרויער,
אַ מאַנטל פֿון לויב אָנשטאָט אַ באַטריבט געמיט;
און מע וועט זיי רופֿן די אייַכנביימער פֿון גערעכטיקייט,
די פֿלאַנצונג פֿון גאָט זיך צום רימען.
4 און זיי וועלן אָפּבויען אייביקע חורבֿות,
וויסטענישן פֿון פֿאַרצייַטן וועלן זיי אויפֿריכטן,
און זיי וועלן באַנייַען חרבֿע שטעט,
וויסטענישן פֿון דָור-דורות.
5 און פֿרעמדע וועלן שטיין
און פּיטערן אייַערע שאָף,
און פֿרעמדגעבאָרענע וועלן זייַן
אייַערע אַקערלייַט און אייַערע ווייַנגערטנירער.
6 און איר וועט כּהנים פֿון יהוה גערופֿן ווערן,
דינער פֿון אונדזער גאָט וועט געזאָגט ווערן אויף אייַך.
דעם פֿאַרמעג פֿון די פֿעלקער וועט איר עסן,
און זייער פּראַכט וועט איר איבערנעמען.
7 פֿאַר אייַער טאָפּעלער בושה,
און ווייַל מע פֿלעגט זינגען: "שאַנד איז זייער חלק",
דרום וועלן זיי יַרשען טאָפּל אין זייער לאַנד;
אַן אייביקע פֿרייד וועט בייַ זיי זייַן.

8 וואָרום איך גאָט האָב ליב גערעכטיקייט;
איך האָב פֿייַנט גזלה מיט אומרעכט,
און איך וועל געבן וואָרהאַפּטיק זייער לוין,
און אַן אייביקן בונד וועל איך זיי שליסן.
9 און באַוווּסט בייַ די פֿעלקער וועט זייַן זייער זאָמען,
און זייערע שפּראָצן צווישן די אומות;
אַלע וואָס זעען זיי וועלן זיי דערקענען,
אַז זיי זייַנען דער זאָמען וואָס גאָט האָט געבענטשט.

10 פֿרייען פֿריי איך זיך מיט יהוה,
לוסטיק איז מייַן זעל מיט מייַן גאָט,
וואָרום ער האָט מיר אָנגעטאָן קליידער פֿון הילף,

אַ מאַנטל פֿון זיג מיר אַרומגעוויקלט,
ווי אַ חתן טוט אָן אַ כּהן־הויב,
און ווי אַ כּלה צירט זיך אָן מיט אירע תּכשיטין.
11 וואָרום ווי די ערד לאָזט אַרויס איר שפּראָצונג,
און ווי אַ גאָרטן מאַכט שפּראָצן זײַנע זאָמען,
אַזוי וועט גאָט דער האַר מאַכן שפּראָצן זיג און לויב,
אַנטקעגן פֿאַר אַלע פֿעלקער.

סב

1 פֿון וועגן ציון וועל איך ניט שווײַגן,
און פֿון וועגן ירושלים וועל איך ניט רוען,
ביז אַרויס ווי דער שײַן וועט איר גערעכטיקייט,
און איר הילף ווי אַ פֿלאַם וואָס ברענט.
2 און די פֿעלקער וועלן זען דײַן גערעכטיקייט,
און אַלע מלכים דײַן כּבֿוד;
און מע וועט דיך רופֿן אַ נײַעם נאָמען,
וואָס דאָס מויל פֿון גאָט וועט אים אָנרופֿן.
3 און וועסט זײַן אַ קרוין פֿון שיינקייט
אין דער האַנט פֿון יהוה,
און אַ מַלכותדיקע הויב
אין דער האַנטפּלעך פֿון דײַן גאָט.
4 אויף דיר וועט מער ניט געזאָגט ווערן ״פֿאַרלאָזטע״,
און אויף דײַן לאַנד וועט מער ניט געזאָגט ווערן ״וויסטעניש״,
נאָר דיך וועט מען רופֿן ״מײַן־גלוסט־צו־איר״,
און דאָס לאַנד דײַנס ״באַמאַנטע״;
וואָרום גאָט טוט דיך גלוסטן,
און דײַן לאַנד וועט באַמאַנט ווערן.
5 וואָרום ווי אַ בחור באַמאַנט אַ יונגפֿרוי,
וועלן דיך באַמאַנען דײַנע קינדער;
און ווי די פֿרייד פֿון אַ חתן מיט דער כּלה,
וועט זיך פֿרייען מיט דיר דײַן גאָט.

6 אויף דײַנע מויערן, ירושלים,
האָב איך אויפֿגעשטעלט שׁוֹמרים,
אַ גאַנצן טאָג און אַ גאַנצע נאַכט,

זיי זאָלן תּמיד ניט שווײַגן.
איר דערמאָנער פֿון גאָט,
קיין רו ניט צו אײַך!
7 און איר זאָלט ניט געבן קיין רו צו אים,
ביז ער וועט אויפֿריכטן,
און ביז ער וועט מאַכן ירושלים
אַ לויב אויף דער ערד.
8 גאָט האָט געשוואָרן בײַ זײַן רעכטער האַנט,
און בײַ זײַן מאַכטיקן אָרעם:
אויב איך וועל מער געבן דײַן תּבֿואה
פֿאַר שפּײַז צו דײַנע פֿײַנט!
און אויב פֿרעמדגעבאָרענע וועלן טרינקען דײַן ווײַן
וואָס דו האָסט זיך געמיט אויף אים!
9 נײַערט אירע אַרײַננעמער וועלן זי עסן,
און וועלן לויבן גאָט;
און זײַנע אײַנזאַמלער וועלן אים טרינקען
אין די הויפֿן פֿון מײַן הייליקטום.

10 גייט דורך, גייט דורך די טויערן,
ראַמט אָפּ דעם וועג פֿון דעם פֿאָלק!
טרעט אויס, טרעט אויס דעם שטעג,
רייניקט אָפּ פֿון שטיינער!
הייבט אויף אַ פֿאָן צו די פֿעלקער!
11 זע, גאָט האָט געמאַכט הערן
ביז צום עק פֿון דער ערד:
זאָגט צו טאָכטער ציון:
זע, דײַן הילף איז געקומען;
זע, זײַן לוין איז מיט אים,
און זײַן פֿאַרגעלטונג אים פֿאַרויס.
12 און מע וועט זיי רופֿן דאָס הייליקע פֿאָלק,
די אויסדערלייזטע פֿון גאָט;
און דיך וועט מען רופֿן "געזוכטע",
"ניט פֿאַרלאָזענע שטאָט".

סג

1 ווער איז דער וואָס קומט פֿון אדום,
אין גערויטיקטע בגדים פֿון בָצרָה?
דער וואָס איז פּראַכטיק אין זײַן מלבוש,
אויסגעבויגן אין זײַן גרויס שטאַרקייט?

איך וואָס רעד מיט גערעכטיקייט,
וואָס בין מאַכטיק צו העלפֿן.

2 פֿאַר וואָס איז רויט אויף דײַן קלייד,
און דײַנע בגדים ווי בײַם טרעטער אין אַ קעלטער?

3 איך האָב געטרעטן אַ קעלטער אַליין,
און פֿון די פֿעלקער איז קיינער מיט מיר ניט געווען;
און איך האָב זיי געטרעטן אין מײַן כּעס,
און זיי געטראַמפּלט אין מײַן גרימצאָרן;
האָט געשפּריצט זייער זאַפֿט אויף מײַנע בגדים,
און אַלע מײַנע קליידער האָב איך באַפֿלעקט.
4 וואָרום אַ טאָג פֿון נקמה איז אין מײַן האַרצן,
און מײַן יאָר פֿון דערלייזונג איז געקומען.
5 און איך האָב מיך אומגעקוקט,
און ניט געווען קיין העלפֿער,
און איך האָב מיך געוווּנדערט,
און ניט געווען קיין אונטערלענער;
האָט מיך מײַן אָרעם געהאָלפֿן,
און מײַן גרימצאָרן, ער האָט מיך אונטערגעלענט.
6 און איך האָב געטרעטן די פֿעלקער אין מײַן כּעס,
און זיי פֿאַרשיכּורט מיט מײַן גרימצאָרן,
און געמאַכט נידערן צו דער ערד זייער זאַפֿט.

7 די חסדים פֿון יהוה וועל איך דערמאָנען,
די לויבונגען פֿון גאָט,
וועדליק אַלץ וואָס גאָט האָט אונדז געטאָן,
און די פֿיל טובֿות צום הויז פֿון ישׂראל,
וואָס ער האָט געטאָן צו זיי לויט זײַן באַרימהאַרציקייט,
און לויט זײַנע פֿיל חסדים.
8 וואָרום ער האָט געזאָגט: זיי זײַנען פֿאָרט מײַן פֿאָלק,

קינדער וואָס וועלן ניט פֿעלשן;
און ער איז זיי געווען פֿאַר אַ העלפֿער.
9 אין אַל זייער לייַד האָט ער געליטן,
און דער מלאך פֿון זייַן פּנים האָט זיי געהאָלפֿן;
אין זייַן ליבשאַפֿט און אין זייַן דערבאַרימונג
האָט ער זיי אויסגעלייזט,
און זיי געהויבן און זיי געטראָגן
אַלע טעג פֿון פֿאַרצייַטן.
10 אָבער זיי האָבןווידערשפּעניקט
און באַטריבט זייַן הייליקן גייַסט,
און ער איז זיי פֿאַרקערט געוואָרן אין אַ פֿייַנט;
ער האָט מלחמה געהאַלטן אויף זיי.
11 און זייַן פֿאָלק האָט געדאַכט
אָן די טעג פֿון פֿאַרצייַטן,
פֿון משהן:
ווּ איז דער וואָס האָט זיי אויפֿגעבראַכט פֿון אים,
דורך דעם פּאַסטוך פֿון זייַנע שאָף?
ווּ איז דער וואָס האָט אַרייַנגעטאָן אין אים
זייַן הייליקן גייַסט?
12 וואָס האָט באַלייט די רעכטע האַנט פֿון משהן
מיט דעם אָרעם פֿון זייַן פּראַכט?
וואָס האָט געשפּאָלטן די וואַסערן פֿון פֿאַר זיי,
זיך צו מאַכן אַן אייביקן נאָמען?
13 וואָס האָט זיי געפֿירט דורך תּהומען
ווי אַ פֿערד דורך אַ סטעפּ,
זיי זאָלן ניט געשטרויכלט ווערן?
14 ווי פֿי וואָס טוט נידערן אין טאָל,
האָט דער גייַסט פֿון גאָט זיי באַרוט;
אַזוי האָסטו געפֿירט דייַן פֿאָלק,
דיר צו מאַכן אַ פּראַכטיקן נאָמען.

15 לוג פֿון הימל און זע,
פֿון דייַן הייליקער און פּראַכטיקער ווינונג;
ווּ איז דייַן אָננעמען זיך און דייַנע גבֿורות?
די ברומונג פֿון דייַנע אינגעווייד און דייַן באַרימהאַרציקייט
האַלטן זיך איַין קעגן מיר.

16 פֿאַר וואָר, דו ביסט אונדזער פֿאָטער;
וואָרום אבֿרהם ווייס אונדז ניט,
און ישׂראל קען אונדז ניט;
דו, גאָט, ביסט אונדזער פֿאָטער,
אונדזער אויסלייזער איז דײַן נאָמען פֿון אייביק אָן.
17 פֿאַר וואָס, גאָט, לאָזטו אונדז בלאָנדזשען פֿון דײַנע וועגן,
מאַכסט האַרט אונדזער האַרץ, ניט מורא צו האָבן פֿאַר דיר?
קער זיך אום פֿון וועגן דײַנע קנעכט,
די שבֿטים פֿון דײַן אַרב.
18 כּמעט פֿאַרטריבן האָבן זיי דײַן הייליק פֿאָלק;
אונדזערע פֿײַנט האָבן צעטרעטן דײַן הייליקטום.
19 מיר זײַנען געוואָרן ווי די
וואָס דו האָסט קיין מאָל ניט געוועלטיקט אויף זיי,
וואָס דײַן נאָמען איז ניט גערופֿן געוואָרן אויף זיי.

הלוואי צערײַסטו די הימלען און נידערסט אַראָפּ,
די בערג זאָלן זיך טרייסלען פֿאַר דיר;

סד

1 אַזוי ווי פֿײַער צינדט אָן טרוקענע צווײַגן,
ווי פֿײַער טוט וואַסער צעבלעזלען –
כּדי צו מאַכן וויסן דײַן נאָמען צו דײַנע פֿײַנט;
די פֿעלקער זאָלן ציטערן פֿאַר דיר,
2 ווען דו טוסט פֿאָרכטיקע זאַכן
וואָס מיר האָבן צו מאָל ניט געהאָפֿט –
הלוואי נידערסטו אַראָפּ,
די בערג זאָלן זיך טרייסלען פֿאַר דיר! –
3 און וואָס זיי האָבן קיין מאָל ניט געהערט, ניט פֿאַרנומען,
וואָס קיין אויג האָט ניט געזען,
אַז אַ גאָט אחוץ דיר זאָל טאָן
פֿאַר דעם וואָס טוט האַרן אויף אים.
4 האָסט געשלאָגן דעם וואָס האָט זיך געפֿרייט צו טאָן רעכט,
די וואָס האָבן געדאַכט אָן דיר מיט דײַנע וועגן;
זע, דו האָסט געצערנט, ווײַל מיר האָבן געזינדיקט,
דורך זיי אָבער פֿלעגן מיר אייביק געהאָלפֿן ווערן.

5 און מיר זײַנען געוואָרן ווי אַ טמא אַלע,
און ווי אַ באַפֿלעקט קלייד אַלע אונדזערע גערעכטיקייטן;
און מיר וועלקן אַזוי ווי אַ בלאַט אַלע,
און אונדזערע זינד טראָגט אונדז ווי דער ווינט אַוועק.
6 און ניטאָ ווער זאָל רופֿן דײַן נאָמען,
ווער זאָל זיך דערוועקן זיך צו האַלטן אָן דיר;
וואָרום האָסט פֿאַרבאָרגן דײַן פּנים צו אונדז,
און אונדז געמאַכט צעגיין דורך אונדזערע זינד.

7 און אַצונד, גאָט, דו ביסט אונדזער פֿאָטער,
מיר זײַנען דער ליים, און דו ביסט אונדזער טעפּער,
און דאָס ווערק פֿון דײַנע הענט זײַנען מיר אַלע.
8 ניט צערענען זאָלסטו, גאָט, ביז גאָר,
און ניט אויף אייביק געדענקען די זינד;
זע, לוג, איך בעט דיך, דײַן פֿאָלק זײַנען מיר אַלע.
9 דײַנע הייליקע שטעט זײַנען געוואָרן אַ מדבר,
צִיון איז אַ מדבר געוואָרן,
ירושלים אַ ווּיסטעניש;
10 אונדזער הייליק און אונדזער פּראַכטיק הויז,
וווּ אונדזערע עלטערן האָבן דיך געלויבט, איז אַוועק אין בראַנדפֿײַער,
און אַלע אונדזערע גלוסטיקייטן זײַנען געוואָרן צו וויסט.
11 ווילסטו אויף דעם זיך אײַנהאַלטן, גאָט?
ווילסטו שווײַגן און אונדז פּײַניקן ביז גאָר?

סה

1 איך בין געווען צו דערבעטן
פֿאַר די וואָס האָבן ניט געפֿרעגט;
איך בין געווען צו געפֿינען
פֿאַר די וואָס האָבן מיך ניט געזוכט;
איך האָב געזאָגט: דאָ בין איך, דאָ בין איך!
צו אַ פֿאָלק וואָס רופֿט זיך ניט אויף מײַן נאָמען.
2 איך האָב אויסגעשפּרייט מײַנע הענט אַ גאַנצן טאָג
צו אַ פֿאָלק אַן אָפּקערער
וואָס גייט אויפֿן ניט גוטן וועג,

נאָך די טראַכטונגען זייערע;
3 צו אַ פֿאָלק וואָס דערצערנט מיך
אין מײַן פּנים נאָכאַנאַנד;
וואָס שלאַכטן אין די גערטנער,
און רײַכערן אויף די ציגל;
4 וואָס זיצן צווישן די קבֿרים,
און אין באַהעלטענישן נעכטיקן זיי;
וואָס עסן פֿלייש פֿון חזיר,
און זופּ פֿון אומווערדיקייטן איז אין זייערע כּלים;
5 וואָס זאָגן: רוק דיך אָפּ, זאָלסט ניט גענענען צו מיר,
וואָרום איך בין דיר הייליק.
די דאָזיקע זײַנען אַ רויך אין מײַן נאָז,
אַ פֿײַער וואָס ברענט אַ גאַנצן טאָג..
6 זע, אויפֿגעשריבן איז דאָס פֿאַר מיר;
איך וועל ניט שווײַגן סײַדן איך האָב אָפּגעצאָלט,
יאָ, אָפּגעצאָלט אין זייער בוזעם,
7 אײַערע זינד אין איינעם מיט די זינד פֿון אײַערע עלטערן, זאָגט גאָט,
וואָס האָבן גערײַכערט אויף די בערג,
און אויף די הייכן מיך געלעסטערט;
דרום וועל איך אָפּמעסטן צוערשט
זייער לויט אין זייער בוזעם.

8 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
אַזוי ווי אַז דער ווײַן געפֿינט זיך אין הענגל,
זאָגט מען: זאָלסט עס ניט צעשטערן,
וואָרום אַ בענטשונג איז אין אים;
אַזוי וועל איך טאָן פֿון וועגן מײַנע קנעכט,
ניט צו צעשטערן אין גאַנצן.
9 און איך וועל אַרויסברענגען פֿון יעקבֿ אַ זאָמען,
און פֿון יהודה דעם יוֹרש פֿון מײַנע בערג;
און ירשען וועלן עס מײַנע אויסדערוויילטע,
און מײַנע קנעכט וועלן דאָרט וווינען.
10 און דער שָרון וועט זײַן פֿאַר אַ פּיטערפלאַץ פֿון שאָף,
און דער טאָל עָכוֹר פֿאַר אַ הויערונג פֿון רינדער,
פֿאַר מײַן פֿאָלק וואָס האָט מיך געזוכט.
11 אָבער איר וואָס פֿאַרלאָזט גאָט,

וואָס פֿאַרגעסט אָן מײַן הייליקן באַרג,
וואָס גרייט אַ טיש צום מזל,
און פֿילט אָן אַ מישטראַנק צום באַשער,
12 איך וועל אײַך באַשערן צום שווערד,
און איר אַלע וועט קניִען צו דער שחיטה;
ווײַל איך האָב גערופֿן און איר האָט ניט געענטפֿערט,
גערעדט, און איר האָט ניט געהערט;
נאָר איר האָט געטאָן וואָס איז שלעכט אין מײַנע אויגן,
און וואָס איך האָב ניט געוואָלט, האָט איר אויסגעווײַלט.

13 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, מײַנע קנעכט וועלן עסן,
און איר וועט זײַן הונגעריק;
זע, מײַנע קנעכט וועלן טרינקען,
און איר וועט זײַן דאָרשטיק;
זע, מײַנע קנעכט וועלן זיך פֿרייען,
און איר וועט פֿאַרשעמט ווערן.
14 זע, מײַנע קנעכט וועלן זינגען פֿון האַרצפֿרייד,
און איר וועט שרײַען פֿון האַרצווײ,
און פֿון אַ צעבראָכן געמיט וועט איר יאָמערן.
15 און איר וועט לאָזן אײַער נאָמען
פֿאַר אַ קללה צו מײַנע אויסדערוויילטע:
"אַזוי זאָל גאָט דער האַר דיך טייטן!"
און זײַנע קנעכט וועט ער רופֿן אַן אַנדער נאָמען;
16 אַז דער וואָס בענטשט זיך אויף דער ערד,
וועט זיך בענטשן בײַם גאָט פֿון אמת,
און דער וואָס שווערט אויף דער ערד,
וועט שווערן בײַם גאָט פֿון אמת;
ווײַל פֿאַרגעסן זײַנען די פֿריִערדיקע צרות,
און ווײַל זיי זײַנען פֿאַרבאָרגן פֿון מײַנע אויגן.
17 וואָרום זע, איך באַשאַף הימלען נײַע,
און אַן ערד אַ נײַע;
און דאָס פֿריִערדיקע וועט ניט געדאַכט ווערן,
און אויפֿן זינען ניט אַר אויפֿקומען.
18 נאָר זײַט לוסטיק און פֿרייט זיך ביז אײביק
מיט דעם וואָס איך באַשאַף;

וואָרום זע, איך באַשאַף ירושלים פֿאַר אַ לוסטיקייט,
און איר פֿאָלק פֿאַר אַ פֿרייד.
19 און איך וועל זיך פֿרייען מיט ירושלים,
און וועל לוסטיק זײַן מיט מײַן פֿאָלק;
און ניט געהערט ווערן וועט אין איר מער
אַ קָול פֿון געוויין, און אַ קָול פֿון געשריי.
20 מער וועט ניט זײַן פֿון דאָרטן
אַ קינד אין טעג, אָדער אַ זקן,
וואָס וועט ניט דערפֿילן זײַנע טעג;
וואָרום דער ייִנגסטער וועט צו הונדערט יאָר שטאַרבן, און אַ
זינדיקער וועט מיט הונדערט יאָר געשאָלטן ווערן.
21 און זיי וועלן בויען הײַזער און באַוווינען,
און פֿלאַנצן ווײַנגערטנער און עסן זייער פֿרוכט.
22 זיי וועלן ניט בויען,
און אַן אַנדערער זאָל באַוווינען,
זיי וועלן ניט פֿלאַנצן,
און אַן אַנדערער זאָל עסן;
וואָרום אַזוי ווי די טעג פֿון אַ בוים
וועלן זײַן די טעג פֿון מײַן פֿאָלק,
און מײַנע אויסדערוויילטע וועלן פֿאַרנוצן
דאָס ווערק פֿון זייערע הענט.
23 זיי וועלן זיך ניט מיען אומנישט,
זיי וועלן ניט געבערן פֿאַר אַ בהלה,
וואָרום אַ זאָמען געבענטשט פֿון גאָט זײַנען זיי,
און זייערע שפּראָצן מיט זיי.
24 און עס וועט זײַן,
איידער זיי רופֿן, וועל איך ענטפֿערן,
ווי זיי רעדן נאָך, אַזוי וועל איך צוהערן.
25 אַ וואָלף און אַ לאַם וועלן זיך פֿיטערן אין איינעם,
און אַ לייב וועט ווי אַ רינד עסן שטרוי;
און אַ שלאַנג - איר שפּײַז וועט זײַן שטויב;
זיי וועלן ניט בייז טאָן און ניט פֿאַרדאַרבן
אויף מײַן גאַנצן הייליקן באַרג,
זאָגט גאָט.

סו

1 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
דער הימל איז מײַן טראָן,
און די ערד איז מײַן פֿוסבענקל;
ווּ איז דאָס הויז וואָס איר קענט מיר בויען?
און ווּ דער אָרט פֿון מײַן רוונג?
2 אַז די אַלע האָט מײַן האַנט געמאַכט,
און אַזוי זײַנען די אַלע געוואָרן,
זאָגט גאָט.
אָבער אויף אַזעלכן טו איך קוקן:
אויף דעם אָרימאַן און דערשלאָגענעם אין געמיט,
און דעם וואָס ציטערט איבער מײַן וואָרט.

3 דער וואָס שעכט אַן אָקס,
דערשלאָגט אַ מענטשן;
דער וואָס שלאַכט אַ שעפּס,
האַקט אָפּ דאָס געניק פֿון אַ הונט;
דער וואָס ברענגט אויף אַ שפּײַזאָפּפֿער,
ברענגט אויף בלוט פֿון אַ חזיר;
דער וואָס רייכערט ווײַרויך,
בענטשט אַן אָפּגאָט.
אַזוי ווי זיי האָבן אויסגעוויילט זייערע וועגן,
און זייערע אומווערדיקייטן האָט באַגערט זייער זעל,
4 אַזוי וועל איך אויך אויסוויילן געשפּעטן איבער זיי,
און זייערע שרעקענישן וועל איך ברענגען אויף זיי;

ווײַל איך האָב גערופֿן, און קיינער האָט ניט געענטפֿערט,
גערעדט, און זיי האָבן ניט געהערט;
נאָר זיי האָבן געטאָן וואָס איז שלעכט אין מײַנע אויגן,
און וואָס איך האָב ניט געוואָלט האָבן זיי אויסגעוויילט.

5 הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט,
איר וואָס ציטערט איבער זײַן וואָרט:
עס האָבן געזאָגט אײַערע ברידער וואָס האָבן אײַך פֿײַנט,
די וואָס פֿאַרשטויסן אײַך פֿון וועגן מײַן נאָמען:
"זאָל גאָט געערלעכט ווערן,
און לאָמיר זען אײַער שׂמחה!"

אָבער זײ װעלן פֿאַרשעמט װערן.
6 אַ קָול פֿון טומל פֿון דער שטאָט,
אַ קָול פֿון דעם טעמפּל!
אַ קָול פֿון גאָט װאָס באַצאָלט
פֿאַרגעלטונג צו זײַנע פֿײַנט.
7 אײדער זי האָט געװײטאָקט,
האָט זי געבאָרן,
אײדער װײעניש איז געקומען אויף איר,
אַזױ האָט זי אַ ייִנגל געהאַט.
8 װער האָט געהערט אַזױנס?
װער האָט געזען אַזױ-װאָס?
װערט אַ לאַנד אויסגעװײטאָקט אין אײן טאָג?
װערט געבאָרן אַ פֿאָלק מיט אײן מאָל?
װאָרום װי זי האָט געװײטאָקט,
אַזױ האָט ציון אירע קינדער געבאָרן.
9 װעל איך ביז געבורט ברענגען, און ניט מאַכן געבערן?
זאָגט גאָט;
װעל איך, װאָס מאַך געבערן, פֿאַרהאַלטן?
זאָגט דײַן גאָט.

10 פֿרײט זיך מיט ירושלים, און קװעלט אָן אין איר,
אַלע אירע ליבהאָבער;
לוסטיקט אײַך לוסטיק מיט איר,
איר אַלע װאָס טרױערט אויף איר;
11 װײַל איר װעט זײגן און זיך זעטן
פֿון דער ברוסט פֿון אירע נחמות,
װײַל איר װעט זופּן און זיך קװיקן
פֿון דעם זױגנאָפּל פֿון איר שפֿע.
12 װאָרום אַזױ האָט גאָט געזאָגט:
זע, איך נײַג צו איר שלום װי אַ טײַך,
און װי אַ פֿלײציקן שטראָם די רײַכקײט פֿון די פֿעלקער,
און איר װעט זײגן דערפֿון.
אויפֿן זײַט װעט איר געטראָגן װערן,
און אויף די קני װעט איר געצערטלט װערן.
13 װי אײנער װאָס זײַן מוטער טוט אים טרײסטן,
אַזױ װעל איך אײַך טרײסטן;

און אין ירושלים וועט איר געטרייסט ווערן.
14 און איר וועט זען, און אײַער האַרץ וועט זיך פֿרייען,
און אײַערע ביינער וועלן ווי גראָז בליִען;
און די האַנט פֿון גאָט וועט דערוווּסט ווערן בײַ זײַנע קנעכט,
און ער וועט צערענען אויף זײַנע פֿײַנט.

15 וואָרום זע, גאָט וועט קומען מיט פֿײַער,
און ווי אַ שטורעמווינט זײַנע רײַטוועגן,
אויסצולאָזן מיט גרים זײַן צאָרן,
און זײַן אָנגעשריי מיט פֿלאַמען פֿײַער.

16 וואָרום מיט פֿײַער טוט זיך משפּטן גאָט,
און מיט זײַן שווערד, מיט אַלע לײַבער;
און פֿיל וועלן זײַן די דערשלאָגענע פֿון גאָט.
17 די וואָס הייליקן זיך און רייניקן זיך
צו גיין אין די גערטנער,
הינטער איינער אין מיטן,
די וואָס עסן פֿלייש פֿון חזיר,
און אומווערדיקייטן און מײַז,
וועלן אין איינעם פֿאַרלענדט ווערן,
זאָגט גאָט.
18 וואָרום [איך ווייס] זייערע מעשׂים און זייערע טראַכטונגען;
די צײַט קומט אײַנצוזאַמלען אַלע פֿעלקער און לשונות,
זיי זאָלן קומען און זען מײַן כּבֿוד.

19 און איך וועל טאָן צווישן זיי אַ וווּנדערצייכן,
און איך וועל שיקן פֿון זיי אַנטרונענע צו די פֿעלקער,
צו תּרְשִׁיש, פּול, און לוד, די בויגנשפּאַנערס,
צו תּובֿל און יָוָן, די ווײַטע אינדזלען,
וואָס האָבן ניט געהערט מײַן הערונג, און ניט געזען מײַן כּבֿוד;
און זיי וועלן דערציילן מײַן כּבֿוד צווישן די פֿעלקער.
20 און זיי וועלן ברענגען אַלע אײַערע ברידער,
פֿון אַלע פֿעלקער, אַ מתּנה צו גאָט,
אויף פֿערד און אויף קאָטשן און אויף טראָגוועגן,
און אויף מוילאייזלען, און אויף יאָגקעמלען,
צו מײַן הייליקן באַרג ירושלים, זאָגט גאָט,

אַזוי ווי די קינדער פֿון ישׂראל ברענגען דאָס שפּײַזאָפּפֿער
אין אַ ריינער כּלי אין הויז פֿון גאָט.
21 און אויך פֿון זיי וועל איך נעמען
פֿאַר כּהנים און פֿאַר לוִיִם, זאָגט גאָט.
22 וואָרום ווי די נײַע הימלען,
און די נײַע ערד, וואָס איך מאַך,
וועלן באַשטיין פֿאַר מיר, זאָגט גאָט,
אַזוי וועט באַשטיין אײַער זאָמען און אײַער נאָמען.
23 און עס וועט זײַן,
ראש-חודש אין ראש-חודש,
און שבת אין שבת,
וועלן קומען אַלע לײַבער,
זיך בוקן פֿאַר מיר, זאָגט גאָט.
24 און זיי וועלן אַרויסגיין און וועלן קוקן
אויף די פּגָרים פֿון די מענטשן
וואָס האָבן געבראָכן אָן מיר;
וואָרום זייער וואָרעם וועט ניט שטאַרבן,
און זייער פֿײַער וועט ניט פֿאַרלאָשן ווערן,
און זיי וועלן זײַן אַן עקל פֿאַר אַלע לײַבער.

[און עס וועט זײַן,
ראש-חודש אין ראש-חודש,
און שבת אין שבת,
וועלן קומען אַלע לײַבער,
זיך בוקן פֿאַר מיר, זאָגט גאָט.]

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.